

ספרות יפה

מבחר מכתבי חברי מגמת הכתיבה ב"כנפיים"

גבר נעצר כחשוד ברצח שלו עצמו; בחור צעיר אינו מצליח לחזור לעצמו לאחר נתק זמני מן הטלוויזיה והאינטרנט; נערה חובלת בעצמה קשות כדי לזכות ולו במעט תשומת לב; מורה מזדקנת מקבלת מה שאפשר לכנות בשם "חינוך מיני" מתלמיד שלה לשעבר; נער בן 12 מאומץ על ידי סטיבן ספילברג תוך שהוא משאיר מאחוריו את הוריו שמתנכרים בעיניו לכישרונו הקולנועי הוודאי; פורץ לדירה באישון לילה מתגלה כגנב חלומות; אישה צעירה מנסה לשווא לעורר בעצמה כעס על אמה הגוועת שמיררה את חייה בילדותה.

אלו הן העלילות של מקצת מן הסיפורים והשירים שמגישים לקוראים שבעה משתתפים במגמת הכתיבה במרכז לאמנויות "כנפיים". בתוך המגוון הרחב שנפרש כאן לפני הקוראים אפשר למצוא טקסטים שמציגים באופן ריאליסטי ומפורש כמעט את מאווייהם וכאביהם של גיבוריהם-יוצריהם. אחרים מפליגים הרחק מן הכאן ועכשיו של כותביהם לעבר עולמות מדומיינים במוצהר. ועם זאת דומה שמה שמתייזב ועולה באופן הברור והמוכה ביותר מן המבחר שלפנינו הוא קולו הייחודי והמרתק של כל אחד ואחד מן הכותבים בו.

ספרות יפה

מבחר מכתבי חברי מגמת הכתיבה ב"כנפיים"

Belles Lettres

A selection of writings by members of the
Kenafayim writing department

עורך: חיים לפיד

העבודה על העטיפה:
גיורא דין, דמות, שמן על בד, 50x70 ס"מ

עיצוב העטיפה: ארנה גל
תודה לאמי ספרד

עריכה לשונית: שרית זיו
עימוד: ארנה גל

2020 CC BY-NC-ND

הקובץ ניתן להפצה בשלמותו כולל קרדיטים
ללא שינוי ולא לשימוש מסחרי
אלא ברשות בכתב מעמותת כנפיים ומהמחברים.

072-2151909 kenafayim@gmail.com
facebook.com/kenafayimart

מהדורה דיגיטלית חשוון תשפ"א / אוקטובר 2020

סדר הכתובים

4	פתח דבר .....
	אבנר הנמזן
7	סיפורים.....
	אורפלנג גונן
47	סיפורים.....
	אייל רפפורט
69	סיפורים.....
	גל לוינסון
85	סיפורים.....
	דורית דיוק קואן
115	שירים, מערכונים, רשימות.....
	יוני אור מושקט
132	שירים, פזמונים, סיפורים קצרצרים.....
	שלי רפאל
152	שירים.....

פתח דבר

כתיבה ספרותית היא מעשה אמנות, ובתור שכזו היא שואפת להגיע אל הפסגה. בה בעת היא משמשת גם אמצעי לביטוי עצמי. במובנה האחד היא נבחנת אפוא לאור המסורות השונות של הכתיבה בדרך לשלמות הבלתי מושגת; במובנה האחר היא ייחודית, כמו היוצר אותה, ואינה ניתנת להשוואה. אלא שאפילו אז שאיפתו הבלתי מוצהרת של הכותב היא שמה שהוא מעלה מחביון נפשו לא רק ייקלט אצל האחר ויובן על ידו כהלכה, אלא שתהיה לו צורה הולמת. כך שאמירתו האישית ואולי גם הכואבת תהא גם מעשה אמנות ראוי לשמו.

דברים אלו נכונים ודאי לגבי כותבי ספרות יפה באשר הם, כולל השבעה שעבודותיהם מוצגות בספר זה, חברי מגמת הכתיבה של "כנפיים". אצלם בא הדבר לידי ביטוי במיוחד במתח הקיים בין שני סוגי טקסטים: אלו שעם כל המחויבות לאמנות הכתיבה מציגים באופן מפורש כמעט את מאווייהם, טרדותיהם וסכלם של גיבוריהם-יוצריהם ואלו שמפליגים לא רק למשותף לכל אדם באשר הוא אדם, אלא אל הפנטסטי, ההיסטורי, העתידי. הרחק ככל האפשר מן הכאן ועכשיו של המחבר וקוראיו. אחדים מן הכותבים בקובץ ממוקמים במובהק באחד משני הקטבים הללו, ואחרים גם בזה וגם בזה.

מעבר לכך ישנו הקול הייחודי של כל מחבר ומחבר, ולכן בחרנו להציגם כך, כל אחד בנפרד עם הטקסטים הנבחרים שלו מתוך כל מרחב עשייתו. ניתנת כאן הזדמנות להתרשם וליהנות מכל סיפור או שיר בפני עצמו, אך גם מהאופן שבו הם יוצרים במקובץ היכרות עם האני הכותב שמאחוריהם.

אבנר הנמן הוא כותב שמתגלה בכל סיפור שלו מחדש. גם אחרי שקראת עשרות מהם אתה אף פעם לא יודע מאיפה הוא "יפול" עליך הפעם, ובו בזמן אתה מתמכר לשיגעונות

הקבועים שלו - תערובת מענגת של הדמיוני והשגרת, הרציני והכלל וכלל לא. לאבנר יש יכולת לומר משהו נכון ואף מהותי באופן הנראה כחסר כל שחר.

אורפלינג גונן מפליא לתאר בדקות המטעה כמעט בפשטות את ההתבודדות וההסתגרות של גיבוריו - כן, גם מפני האהבה - כדרך חיים ומשאת נפש. לעתים החוט המקשר בכל זאת בינם לבין העולם החיצון הוא התמסרות שקדנית למלאכת האמנות כתנאי להצלחה בה, לעתים צבירה בלתי נלאית של ידע והשכלה. בכמה סיפורים שלא נכנסו לקובץ זה, הרצון העז של הגיבור להתבדל מן האחרים מסתיים במסע שלו אל החלל, לא פחות. קשה שלא להבחין בזיקה שבין דמויותיו אלו לגיבורי על, כמו סופרמן למשל, שבזהות האחרת, האלמונית שלו, שומר בקנאות על פרטיותו מצניעת הלכת.

בסיפוריו של אייל רפפורט דרגת הקושי המתואר היא על סף האבדון, לעתים מעבר לכך. המצוקה הקשה של גיבוריו מוצגת דרך עלילות חיים רוויות דמיון שממוקמות בזירות רחוקות ואקזוטיות אשר מגיעות במפתיע עד אלינו. תקופות היסטוריות קדומות, מרחבי האוקיינוס, או העם הפלסטיני שאחד מגיבורי סיפוריו מוצא את עצמו משתייך אליו. גם בתוך נשף המסכות הספרותי הזה לא קשה לזהות את הכמיהה העצומה של הגיבורים הללו, גם החלכאים והנדכאים שבהם, לאהבה, לאהובה, לגאולה הטמונה בנשיקה, כשם אחד מסיפוריו.

אצל גל לוינסון, מכל המחברים בקובץ הזה, ניתנת למסגרת המשפחתית, לטוב או לרע, הנוכחות הבולטת ביותר. עם קשר או בלי קשר לכך היא גם הנציגה המובהקת ביותר של הספרות הריאליסטית. המחויבות שלה לתיאור כהלכתם, ללא כחל וסרק, של מצבי החיים הסבוכים ותלאות הנפש והגוף שפוקדים את גיבורי סיפוריה, ובעיקר הגיבורות, מוחלטת כמעט. תמיד תוך מאבק הרואי שלהם לשמירה על השפיות, על

הזכות לבחירה חופשית של הזהות המינית, ומעל לכול על פיסת האושר שלהם בחיים.

דורית דיוק קואן מעניקה לנו מבחר שירים, מחזות קצרצרים ורשימות בסגנון חופשי. חלקם בעלי אופי חרישי, לירי ומלנכולי, גם אם ציורי מאוד; חלקם עומדים בסימן הערבוב בין מציאות להזיות גרוטסקיות ועוקצניות הפולשות לחיי היומיום של הגיבורה שלה, ובחלקם בולט הסרקזם, ארוטי בעיקרו, כמו בשתי התמונות המומחזות בשם "חינוך מיני" א ו-ב.

יוני אור מושקט מגיש בנוסח פזמונאי משהו, גם בשפתו וגם בנגינתו, שירים ארוכים הפורשים בלשון יומיומית מושחזת עלילות של מערכות יחסים, רומנטיקה מפוכחת עד מרירה, אבל גם משעשעת בדרכה. כתיבתו עשירה בהברקות לשוניות ובהבחנות מעניינות על טבע האדם, כמו גם על השכנה מלמעלה. לצדם קטעים פרוזאיים יותר, מחוספסים ועממיים על גבול הפרודיה, אבל לא בהכרח מצחיקים. כל זה טבול במידה לא מעטה של התרסה פוליטית וחברתית, לעתים מרומזת ולעתים ישירה.

שלי רפאל מציעה בעיקר שירה סדורה, תמציתית, מלאת יופי פואטי, מהודר אפילו, ועם כל זאת - חריפה. מקצת שיריה מתמקדים במרחב המשפחתי שהיום הוא נחלת העבר מבחינתה, מושא לזיכרונות קשים שהדוברת בשיריה אינה מייפה, אך גם לא ממהרת להרשיע בהם איש. שיריה האחרים עוסקים באהבה נכזבת בעיקרה, כשם אחד השירים, אבל כזו שעומדת בעיקשות, בנואשות אפילו, על תביעתה להתממש ולהתמיד כנגד בוחן המציאות הפסימי שגיבורת השיר לגמרי מודעת לו. היא מודעת לו עד כדי כך שבשורה האחרונה של כמה מן השירים הללו הופכת הדוברת בהם את קצרת התלונות שלה על פיה, ואת האצבע המאשימה במצבה העגום מפנה בכירור אל עצמה.

חיים לפיד

אבנר הנמן

סיפורים

גופה

כשתים-עשרה וחצי הסתיימה המשמרת שלי בדואר. כהרגלי בסוף כל משמרת אני מתיישב בבית קפה בשינקין. אני מבקש עט ודפים ואספרסו ועוגת וניל עם צימוקים, וכותב. אני עובד על ספר מדע בדיוני, ואני כבר בעמוד חמישים. הפעם הייתה תכונה רבה בבית הקפה: למקום הגיעו שני שוטרים.

"מה קרה?" שאלתי את השוטרים.

אחד מהם הצביע על גופה שותתת דם. הסתכלתי על הגופה, זה הייתי אני. התיישבתי על הכיסא בחדרה. הקפה נפל לי מהידיים. השוטר ניגש לשולחן שלי וביקש לתחקר אותי.

"מתי בפעם האחרונה ראית את עצמך?"

"עד לפני בערך חצי שעה, כשחזרתי מהעבודה שלי בדואר."

"ראית אצלך משהו חשוב?"

"לא, הייתי כמו שאני כרגיל."

"קרה לך אולי בשבוע האחרון משהו מוזר? רבת עם מישהו?"

"כל מה שאני יכול להעלות בדעתי זה שהיה לי ויכוח על סרט די-וי-די שהחזרתי באיחור."

"עוד משהו?"

"לא שאני זוכר."

"היה עכשיו פיגוע בקניון ברמת גן, היית שם?"

"לא, עבדתי היום בדואר כרגיל."

"הייתה פה קודם בחורה. ראו אותה הולכת ישר אחרי הירי."

"אני לא יוצא עם בחורות, אני הומוסקסואל."

"אז אולי זה פשע שנאה?"

"אני עמוק בארון ומקפיד לשמור את זה בסוד."

"אין לנו כרגע שום חשודים", אמר השוטר, סמל ראשון עם שפם. עמיתו היה סמל.

"רגע, משה", אמר הסמל, "לא חשבנו על החשוד העיקרי." הסמל הצביע עליי.

הם אזקו אותי בידיים, הכניסו אותי לניידת ואמרו לי שאני רשאי לשמור על שתיקה.

ברדיו דיברו על הרצח שאירע באמצע היום בבית הקפה. שמעתי ורעדתי. הניידת לקחה אותי לבית המשפט. חיכיתי בחדר קטן עם סורגים. היו שם שלושה אנשים - גבוה, שמן ורוזה.

"מה אתה עושה כאן?" שאל השמן והצית סיגריה.

"אני חשוד ברצח."

"מה שדיברו עליו עכשיו ברדיו?" שאל הרוזה.

"כן."

"אתה פה בין חברים. אין פה שטינקרים, אתה עשית את זה?"

"אני לא יודע."

"מה זאת אומרת לא יודע?"

סיפרתי להם על מה שקרה, שמצאתי את הגופה שלי בבית הקפה.

"ולא ראית מי עשה את זה?" שאל השמן.

"בכלל לא שמתי לב שקרה משהו עד שראיתי את עצמי שוכב ושותת דם."

שוטר בא ולקח אותי. היה שם קהל קטן. מישהו שנראה לי כמו כתב פלילי וכמה אנשים, מאלה שמעבירים את הזמן בצפייה במשפטים.

"אבנר הנמץ, אתה מואשם ברצח של אבנר הנמץ. האם אתה מודה במעשה?"

"אני חף מפשע, אדוני השופט."

"האם אתה הומוסקסואל?"

"זו שאלה אישית."

"זה רלוונטי מאוד למשפט. בבקשה תענה לי."

"כן, אדוני השופט. אני הומוסקסואל."

"השוטרים מסרו לי שאתה אמרת להם את זה. הם גם אמרו שאתה שומר את זה בסוד."

"כן."

"מלצרית שעובדת בבית הקפה העבירה לידינו כמה דפים ששכחת במקום, ובהם הגיבור עומד להתוודות על נטייתו המינית בפני אמו. הוא אומר שהוא לא יכול להסתיר את זה גם אם זה אומר שינשלו אותו מהירושה."

"זה רק ספר, אתה יודע, אדוני השופט."

"באחד העמודים מתוארת עבודתו של הגיבור. אתה יכול להגיד לי במה הוא עובד?"

"דוור."

"אז יש לי סיכה טובה להניח שכתבת את הספר הזה על עצמך."

"זה רק ספר, זו פרוזה."

"אי אפשר להתעלם מהדמיון בין הספר שאתה כותב ובין החיים שלך."

אמרתי בככי שזה לא אני. נשבעתי בכל היקר לי, אבל השופט פסק שאני אשם ושאי אפשר להגיש ערעור. למפעילים של

הכיסא החשמלי חסרה עבודה. הם חייכים להוציא מישהו להורג כבר מחר, והוא משוכנע שאני הוא הרוצח.

"אפשר לפנות לערכאות אחרות?"

"לא, אני מצטער. יוציאו אותך להורג מחר בשתיים-עשרה בצהריים."

החזירו אותי למעצר עם הגבוה, השמן והרזה.

"מוציאים אותי להורג מחר בצהריים, אבל אני נשבע לכם שזה לא אני."

"אם אתה לא הרוצח אתה לא צריך לחשוש מלמות, לא יקרה לך שום דבר רע," אמר הגבוה.

"ואל תשכח את הארוחה האחרונה, אתה יכול להזמין מה שאתה רוצה," אמר השמן.

"הכול לטובה," אמר לי הרזה.

כל הלילה לא הצלחתי להירדם מרוב התרגשות לקראת ההוצאה להורג. למען האמת, החיים שלי לא היו משהו. עבדתי בעבודה שאני לא אוהב, לא היו לי אישה וילדים וגם לא הצלחתי בקריירה הספרותית שכל כך רציתי בה.

כשבע בבוקר העירו אותי. אמרתי לאהרוני לבשל בשבילי את הארוחה הכי טעימה, הכי מושחתת והכי לא כשרה שהוא יודע להכין. מלצרים פרשו מפה חגיגית והניחו עליה פרחים ונרות, ואהרוני בעצמו הגיש לי את האוכל. קשרו אותי לכיסא ונתנו לי זריקת הרדמה. כל המשפחה שלי באה לראות את האיש שמוצא להורג כי רצה את בן משפחתם האהוב. הם קיללו אותי בקללות שבכלל לא ידעתי שקיימות בשפה העברית.

"יש לך משהו להגיד לפני שאתה עוזב את העולם?" שאל מפקד הכלא לפני שהזריקה השפיעה עליי.

"האוכל היה טעים מאוד, תודה."

כפיל

שאול יצא לעבודתו במשטרה בשמונה בבוקר. הבן שלו היה בטיול שנתי ואשתו נסעה לסמינר למורים. שאול היה לבד בביתו כל הלילה ולא הצליח להירדם. בסוף התיישב עם ספר של מורקמי. שאול הוא קצין משטרה בדרגת פקד. הוא נסע בסוויקי הירוקה-תכולה. ברקע שם את "סטטוס קוו". שאול תופף על ההגה בניחותא. אחרי זה נקלע שאול לפקק קטן באיילון. היו שם כמה עשרות מפגינים. הוא התקשה להאמין למראה עיניו. כל המפגינים, חוץ מכושי אחד, דמו לו כמו שתי טיפות מים. היו שם עשרים וחמישה כאלו, וכולם נראו ממש כמוהו. בלי לדעת מה הוא עושה צפר שאול בעצבנות. המפגינים צעקו בקול. זה כאילו ששאול בעצמו הופיע וצעק כאן עשרים וחמש פעמים. שאול המשיך לנסוע, מוטרד מאוד מהמראה. כעבור חצי שעה הגיע לתחנה.

"אתה נראה עייף מאוד," אמר לו היומנאי שבקבלה.

"אל תשאל, לא ישנתי כל הלילה. לא הצלחתי להירדם וקראתי ספר ועכשיו, בדרך..."

שאול סיפר ליומנאי על ההפגנה.

"זה מוזר מאוד," אמר לו היומנאי. שאול הצית סיגרית וינסטון.

"אני חייב להתחקות אחרי מה שקרה, אני חייב לחקור את זה, אבל אין לי בינתיים קצה חוט. אני לא יודע מה עושים עכשיו."

"אתה זוכר אם היה להם דגל של מפלגה?"

"כן, אני חושב שהיה שם דגל של מרצ."

"אני יודע שכמרחק שני רחובות נמצא המטה של מרצ. אולי תיגש לשם, המפקד?"

שאלו שתה קפה והלך לכיוון המטה של מרצ. זה היה יום נעים, והעננים התמזגו עם התכלת. זה היה יכול להיות בוקר יפה בשביל שאול אם הוא לא היה כל כך מוטרד.

מטה מרצ היה בניין קטן של שלוש קומות. הדגל הירוק התנוסס שם בגאווה. שאול עלה לקומה הראשונה, שבה היו המזכירות וקבלת הקהל. צעירה ג'ינג'ית שאלה אותו בעדינות אם היא יכולה לעזור לו. שאול סיפר לה על מה שהבחין בו בבוקר בפקק התנועה. היא נראתה מופתעת.

"אתה באמת מוכר לי מאיזשהו מקום," אמרה בידידותיות. זה זעזע את שאול. משהו מוזר מאוד קורה פה, חשב. הוא זיהה את הבחור הצעיר שנכנס למשרד. הוא היה כושי, זה בטוח צריך להיות הבחור מההפגנה. שאול פנה אליו וביקש ממנו הסבר.

"מי שרוצה לבוא להפגנות, שיבוא. אנחנו לא בודקים לאנשים בציציות. אנחנו מקבלים כל אחד שמעוניין להצטרף אלינו."

"אבל איך לעזאזל כולם בעצם אני?"

הכושי נעץ את עיניו השחורות בשאול.

"אני באמת לא יודע איך להסביר את זה."

"אתה יודע איפה יש עכשיו פגישה של מרצ?"

"יש היום פגישה של תא הסטודנטים באוניברסיטת תל אביב. אני הולך לשם. חכה שתי דקות, נלך ביחד, אני אציג אותך בפני כולם."

"אני לא בטוח שיש צורך להציג אותי."

הם לקחו אוטובוס לאוניברסיטה. השומר בכניסה בדק להם את התיקים. זו לא הייתה הפעם הראשונה שלו במקום. לפני כמה שנים אירע רצח של מרצה בפקולטה למשפטים, ושאול היה החוקר הראשי בפרשה.

הם הגיעו לבניין הפקולטה למדעי הרוח ועלו לקומה השלישית. שאול נכנס לחדר. היו שם שלושים אנשים שנראו בדיוק כמוהו. שאול הסתכל עליהם ולא האמין למראה עיניו.

"מישהו יכול להסביר לי מה בדיוק קורה כאן ולמה כולכם נראים כמוני?"

"כמעט כל מי שבמרצ נראה כמוך, חוץ מכמה עובדים חיצוניים," אמר אחד הכפילים של שאול.

"ולמה כולכם כפילים שלי, לעזאזל? ואיך שכפלתם אותי?"

"כולם בעצם אתה. כמעט כל מי שחבר במרצ הוא בעצם אתה."

שאול נרעש ממה שהתגלה לו עכשיו. הוא הסתכל עליהם בחרדה ושאל בזעף, "איך דבר כזה קרה ולמה אף אחד לא אמר לי?"

"אני מציע שקודם כול תירגע ותשתה מים," אמר אחד מהם.

"אני לא רוצה להירגע ואני לא רוצה לשתות מים."

שאול שנא שמאלנים.

"אז בעצם כל מרצ מבוססת עליי."

"פחות או יותר."

"אני ראיתי אנשים במרצ, ראיתי את זהבה ואת אילן, והם לא נראים כמוני."

"אתה לא מבין, אתה עכשיו מרצ. כל מרצ זה עכשיו בעצם אתה."

שאול החליט שהוא יכול לנצל את המצב כדי לגמור אחת ולתמיד את המפלגה של הבוגדים האלה. הוא צריך לתכנן תוכנית איך לעשות את זה. הוא צריך לחשוב קצת.

הישיבה של תא הסטודנטים נמשכה שעה וחצי, ושאל שתה קולה מפחית והקשיב לדבריהם. הוא שאל כמה חברים יש במרצ.

"שמונת אלפים חמישים ושבעה."

"וכולם בדיוק כמוני?"

"כן, כולם בדיוק כמוך, " ענה אחד מהשיבוטים של שאול.

מה אני אעשה עם זה? חשב שאול. איך אני אסתדר עם זה שיש שמונת אלפים חמישים ושבעה אנשים שנראים בדיוק כמוני, ועוד מהמפלגה המעפנית הזאת?

"מי אחראי לזה?" שאל שאול את המנהיג של הסניף.

"אני אספר לך את הסיפור, " אמר.

שאול סיים את הלגימה האחרונה מפחית המשקה. הוא הקשיב לדבריו.

"אתה יודע שכחודשיים האחרונים האלימות הפוליטית הקצינה מאוד. אתה זוכר שיונה אברושמי זרק רימון שהרג את אמיל גרינצווייג?"

"כן, זה היה ב-1983."

"אז תחשוב על מצב שבו המון יונה אברושמי ירצחו המון אמיל גרינצווייג. אתה יכול לתאר לעצמך דבר כזה?"

שאול הנהן.

"זה התחיל לפני שבועיים. ימנים קיצוניים תקפו את מרצ. הם ערכו בנו טבח. זה היה באספה גדולה של כל הפעילים. כמעט כל חברי התנועה נהרגו בהתקפה."

"למה לא קראתי על זה בעיתונים, לא שמעתי ברדיו ולא ראיתי בטלוויזיה?"

"לא רצינו לפרסם את זה."

"רגע, אני מתחיל להבין מה הולך פה."

"היינו חייבים לגייס כמה שיותר אנשים שיחליפו את אלפי ההרוגים, ולעשות את זה מהר ככל האפשר."

"למה דווקא אני?"

"זה ממש לא משהו אישי, אדוני. אתה זוכר שבשבוע שעבר היית באיכילוב ועשית כמה בדיקות?"

"כן, היה חשש למשהו בלב, אבל הכול בסדר, ברוך השם."

"אז אחת האחיות שעובדת בשבילנו לקחה את דגימת הדם שנתת, ושכפלנו אותה שמונת אלפים חמישים ושבע פעמים."

שאול הכה על השולחן ונשבע לעצמו שימצא דרך להרוס את המפלגה הזאת.

"אני הולך לתבוע אתכם בגדול," אמר שאול. הוא פנה לצאת מהסניף. אחרי שכבר ירד במדרגות הוא עלה בחזרה. תמיד הייתה לו פנטזיה לשכב עם עצמו. כעת יוכל להגשים אותה...

הרצח המושלם

ששון נולד בדנוור שבקולורדו. סבא וסבתא שלו מצד אמו ברחו מגרמניה לפני השואה, והמשפחה של אביו היגרה לאמריקה לפני יותר ממאה שנים. הם היו חייטים. כשהיה בן חמש קיבלה אמא שלו הצעה לעבוד במחקר והוראה במכון ויצמן ברחובות, והם עלו לישראל. אבא שלו התחיל לעבוד בתור סמנכ"ל בבנק. כשהיה בן שמונה ראה ששון ביום כיפור את הכפרות. הדבר גרם לו לחשוב על הסבל של החיות, והוא הפך לצמחוני ונמנע לחלוטין מאכילת בשר.

בגיל ארבע-עשרה התחיל ששון לקרוא ספרי מתח. הוא לקח אותם מהספרייה העירונית והיה קורא עשרות עמודים בכל יום - הוא היה מסתגר בחדרו שעות וקורא. זה הפעיל את הדמיון שלו. ששון רצה מאוד להרוג מישהו. הוא פיתח על כך פנטזיה סודית ולא סיפר עליה לאף אחד. ששון התאמן הרבה לפני הצבא, והתגייס לקרבי. הוא חשב שאולי יספק את תשוקתו לרצח בקרב, אבל במשך כל שירותו הצבאי לא יצא לששון להרוג אף אחד.

כשהיה סטודנט באוניברסיטת ברקלי הוא כבר תכנן כמה תוכניות רצח, אבל תמיד היה משהו שמנע בעדו לעשות את זה. ששון לא רצה לשבת בכלא. בגיל שלושים הוא התחתן עם אישה יפה מאוד, דוגמנית בעברה. נולדו לו תאומים שהתגלו בגיל צעיר כמחוננים, והם גרו בוילה גדולה עם בריכה בשכונת יוקרה בלוס אנג'לס. הרבה מסעדות יוקרה בסביבתם ובעיר הגדולה כולה הגישו אוכל צמחוני ממש טעים. היה לששון הרבה מה להפסיד אם ירצח וייתפס, לכן המשיך לספק את תשוקתו הנסתרת בקריאת ספרי מתח בלבד.

בגיל ארבעים שכר ששון מרתף קטן ומילא אותו בכלים מתאימים. הוא תכנן להביא לשם אנשים ולרצוח אותם, אבל מכל מיני סיבות התוכנית הזאת לא יצאה לפועל. במשך שנים

חשב ששון איך יבצע את הרצח המושלם, אבל תוכניותיו מעולם לא הגיעו לידי ביצוע.

כשהיה בן שישים אובחן אצל ששון סרטן, והרופאים קבעו שנותרו לו רק חמישה חודשים. לא נשאר לששון הרבה זמן לבצע את הרצח המושלם. ואז, ברגע האחרון כמעט, הוא מצא את הדרך. הוא ישב עם אשתו במסעדה והזמין סטייק אנטרקוט עם תפוחי אדמה קטנים ברוזמרין וברוקולי.

סירוב

הקורונה השתוללה. הפסיקו את הסגר, אבל היה חשש להתפרצות של גל שני. דוב הקפיד מאוד לשמור על עצמו - מרחק, היגיינה ומסכה. בבניין ממול, בדירה הפונה לחצר אחורית נטושה ומוזנחת, גר דני. דוב ודני לא היו בקשרי ידידות, אבל לפעמים היו אומרים זה לזה שלום ברחוב. דוב ראה את דני ברחוב ההומה בלי מסכה והעיר לו על כך. "אני נגד זה", אמר לו דני. התשובה שלו קוממה את דוב, בעיקר כשמהחלון שלו ראה את דני מרבה להסתובב בחוץ, שלא כמוהו.

בשלוש לפנות בוקר נכנס דוב לבניין של דני. הוא ניצל את הידע הרב שלו במפתחות ומנעולים ונעל את הדלת של דני כך שלא יוכל לצאת. באופן זה לא יסכן המופקר הזה את כולם.

בבוקר לא הצליח דני לצאת מהבית. הוא ניסה ליצור קשר עם מנעולן בטלפון ובאינטרנט, אבל דוב ניתק לו את הקו. הוא קרא לעזרה מבעד לחלון, אבל הרחוב המה, ואיש לא שמע אותו.

אחרי חודש הבחינו השכנים בריח מוזר שעולה מהדירה של דני והזמינו משטרה. השוטרים פרצו את הדלת ומצאו שם גופה. הפתולוג קבע כי סיבת המוות היא רעב. בכניסה לבניין של דני הייתה מותקנת מצלמה במעגל סגור. לא נדרש לשוטרים זמן רב, והם מצאו עד מהרה את דוב ועצרו אותו.

כאב ראש באמסטרדם

לאהרון הלך די טוב בבחינות של הסמסטר השני. הוא סיים שנה א' בספרות אנגלית. הוא לקח חופשה מהעבודה בפיצרייה ונסע לאמסטרדם לשבועיים וחצי עם שלושה חברים שלו מהצבא. בטיסה הוא ישב ליד החלון, שמע הגשש החיזור והסתכל על הנוף. הדיילות הגישו שניצל, תפוחי אדמה וסלט, שהיו די נוראיים.

הם יצאו למסע בין רחובותיה, כיכרותיה, ארמונותיה וגניה של אמסטרדם, ונהנו מאוד. ביום החמישי, כשהם הלכו ברגל לאורך תעלה, חש פתאום אהרון כאב ראש חזק. הוא ניסה ליהנות מהעיר ולהתעלם מכאב הראש. אחרי חצי שעה הם עברו ליד בית חולים קטן צבוע בכחול.

אהרון החליט להיכנס לבית החולים שיבדקו מה יש לו, כי הכאב נהיה בלתי נסבל והוא לא יכול היה להמשיך להתפעל מהארכיטקטורה. היה לו ביטוח רפואי, והוא ניגש לפקידת הקבלה. החברים שלו המתינו איתו. אחרי עשרים וחמש דקות קראו לו להגיע לרופא.

הרופא בדק אותו במשך עשרים דקות. הם דיברו אנגלית.

"מה יש לי, דוקטור?"

"יש לך בראש ציפור קטנה שמנגנת בגיטרה חשמלית ושרה שירים של מטליקה, ומכאן כאב הראש שלך. היא מאוד מוכשרת."

"אז מה נעשה, דוקטור?"

"אנחנו נוציא ממך את הציפור."

הרופא שלף את הציפור עם הגיטרה שלה מהראש של אהרון.

"יש לך כישרון גדול," הוא אמר לציפור, ונתן לה פתק עם כתובת של מועדון שמחפשים בו אמנים של רוק כבד. הרופא

נתן לאהרון לשתות כמה כוסות לימונדה ושחרר אותו. אהרון ניגש אחר כך לפקידה ומילא את הטפסים בשביל חברת הביטוח.

אהרון והחברים שלו התיישבו במסעדה קטנה ותכננו את המשך היום. בלילה הם הלכו למועדון ושמעו את הציפור מנגנת ושרה מטליקה. הם דיברו אחרי ההופעה, והציפור סיפרה להם שחיידיקים שנמצאו בראש של אהרון שילמו לה הרבה כסף כדי שתופיע בפניהם.

לאהרון היה רעיון: הוא יאפשר לציפור להופיע אצלו בשעות שהוא ישן, כך הוא לא ישמע את ההופעה ולא יקבל כאב ראש, והציפור תיתן לו שלושים אחוזים מהכסף שנותנים לה החיידיקים. אהרון הרוויח בדרך זו עוד חמשת אלפים שקלים בחודש.

שולחן עם שתי רגליים

אחרי הבחירות לכנסת היו כמה קואליציות אפשריות. נציגים של כמה מפלגות ישבו ביום חמישי בחומוסייה של ערבי ביפו כדי לדון בהקמת ממשלה. הדיון נמשך כבר יותר משעתיים, והיו עוד נושאים רבים שהיה צריך ללבן. הם הצליחו להגיע להסכמות בכשמונה מתוך מאה נקודות מחלוקת, והיו אמורים לשבת כל הלילה. הערבי הגיש להם כמה מנות של חומוס עם ביצה, פטריות, פול, סלטים ולימונדה, והוא ישב על שולחן לידם והקשיב בעניין לדיונים. הפוליטיקאים ניגבו חומוס ודיברו איך תיראה המדינה בשנים הקרובות. מישוהו מהם אמר שהוא צריך ללכת לשירותים, התגנב מתחת לשולחן, ובעודם שקועים בדיון הסוער חתך שתיים מארבע רגלי השולחן. השולחן התחיל להתנדנד, החומוס ניתז על כולם וזה היה מביך מאוד. לא היה אפשר להמשיך ככה, והם קבעו להיפגש למחרת ולהמשיך בדיונים. כבר באותו ערב נפגשו נציגי מפלגות אחרות עם זו שנציגה חתך את רגלי השולחן וניצלו את הזמן כדי להקים ממשלה חלופית. הדבר הראשון שעשתה הממשלה החדשה היה לשלם פיצויים לערבי מיפו על השולחן השבור.

חדש בתיכון

אריק הגיע עם ההורים שלו ממינסוטה, שם עבדו בהייטק, לישראל באמצע שנת הלימודים. הייתה לו עברית טובה, והוא התחיל ללמוד בעירוני י"א בכיתה י"א בתל אביב. הוא פחד מאוד שלא יאהבו אותו בתיכון וגם שיגלו שהוא גיי.

אריק החליט לארגן מסיבות יוקרתיות לשכבה כדי שיאהבו אותו. המסיבה הראשונה כבר הייתה פיצוץ. הייתה שם מוזיקה של המי, הקרנה של הסרט "ספרות זולה", פיצות עם פפרוני ודיאט קולה. אריק חשש שאם לא ימשיך עם המסיבות, הוא יפסיק להיות מקובל. אבל לא היה לו כסף לעוד מסיבה.

הוא היה חייב להשיג עוד כסף למסיבות, ולכן לא הלך יום אחד ללימודים, ובמקום זאת שדד בנק בעזרת האקדה של אבא שלו ומסכה של גראוצ'ו מרקס. הוא נתפס ונידון לשנה של מאסר על תנאי בלבד בגלל גילו הצעיר וציוניו הטובים. כשנודע דבר השוד, כולם התלהבו ממנו. ראו בו סוג של ג'יימס דין, והוא נהיה מקובל מאוד.

אבל אריק לא עבר יותר על החוק וגם לא ארגן מסיבות, ולכן כל הקסם שלו פג.

כעבור מספר חודשים חזר אריק לשדוד את אותו הבנק. הכניסו אותו לכלא וכל הבחורות רצו לשכב איתו, כך שהיו לו כל יום שלושה ביקורי התייחדות. הוא שכב איתן כדי להעביר את הזמן בלי לגלות לאף אחד שהוא לא באמת נהנה מהסקס כדי שלא ידעו שהוא הומוסקסואל.

חופשה בווינגטון

בשלוש וחצי בלילה צלצל השעון המעורר, ורן קם. הוא יצא החוצה בטרנינג. יעקב, המורה שלו לכימיה, גר בקצה השני של העיר. רן היה חייב לעשות את זה. הוא ניסה כל דרך אחרת, אבל זה המעשה היחיד שנשאר לו לעשות. הוא חשב על זה כמה פעמים בעודו רץ ברחובות. הוא נפל באמצע וקם, והמשיך לרוץ. שני שוטרים שאלו אותו מה הוא עושה. הוא חשב שיעלו עליו, אבל היה לו מזל - האקדח נפל מאחורי שיח כשהוא מעד. הוא סיפר לשוטרים שהוא מתאמן הרבה לקראת הצבא, והם שחררו אותו. לאחר שהם התרחקו הוא לקח את האקדח והמשיך בריצה. הוא כבר היה במרחק כמה רחובות מהבית של יעקב. הוא לא רצה לעשות את מה שעמד לעשות. הוא דיבר אל לב המורה שלא יכשיל אותו במבחן ושייטן לו ציון עובר. כשדפק על דלתו הוא עדיין חשב לנסות לשכנע את יעקב בטוב שיוותר לו. לאיים זה לא טוב, כי ככה המורה רק יפנה למשטרה והוא ישב בכלא על איום ברצח.

רן אהב את החברה שלו, דגנית, יותר מכל דבר אחר בעולם. הם הכירו בחוג לכתיבה בקייטנה של נוער שוחר מדע והיו יחד שלוש שנים. דגנית הייתה משוררת מחוננת, והוא גילה כישרון בכתיבת סיפורי מתח. מנסיעות יחד באוטובוס ועד שיחות בקפטריה הם גילו זה את זה. עד שהקייטנה הסתיימה הם כבר הספיקו כמה פעמים לאכול גלידה וללכת לסרט. הם ראו את "ספרות זולה" ו"האחים בלזו" בהקרנה חוזרת בסינמטק. הרומן שלהם נמשך לאורך התיכון, והם היו מבלים יחד שעות רבות ושומעים את המי, שהייתה הלהקה ששניהם הכי אהבו. שניהם נרשמו למגמות כימיה וספרות. דגנית המשיכה לכתוב שירים, ורן כתב ספרי מתח.

אבא של דגנית מונה למשרה חשובה בשגרירות ישראל בווינגטון. דגנית עמדה לעזוב כעבור חודשיים, והיא לא ידעה מה להגיד לרן. היא תשבור לו את הלב כמו שהלב שלה

התרסק עכשיו לרסיסים. לבסוף, תוך כדי הליכה ארוכה לאורך פארק הירקון, סיפרה לו דגנית על הנסיעה.

"אנחנו נהיה שם שלוש שנים," אמרה דגנית.

באותו ערב הם שכבו בפעם הראשונה. היו להם שלושה שבועות להיות יחד, והם ניסו להספיק כמה שיותר.

הגיעה השעה של הנסיעה. לפני שדגנית, הוריה ואחיה הקטן נכנסו למונית נתן לה רן נשיקה אחרונה. "אני אתקשר אליך כשננחת," אמרה דגנית. המונית נסעה ונעלמה באופק. רן חזר הביתה באופניים. הוא התיישב על המיטה והסתכל בתמונה שלו ושל דגנית מחובקים. הטלפון הגיע אחר הצהריים. לפני שהם עוברים לשגרירות הם טיילו במנהטן חמישה ימים. דגנית התקשרה אליו כל יום לספר לו כמה היא נהנית, אך גם מתגעגעת אליו.

אבא של רן ראה כמה שהוא עצוב ורצה גם לנצל את ההזדמנות כדי שרן ישקיע בלימודיו. הוא הציע לו שאם הוא יוציא ממוצע שמונים הם ייסעו לחופשה של חודש וחצי בווינגטון. רן חיבק את אביו והבטיח לו שיתאמץ. הממוצע שלו היה שישים וחמש, והוא החליט להקדיש את כל זמנו ומרצו כדי לשפר את ציוניו. רן התחיל לחרוש, גם על חשבון משחקי הדי-אנד-די בשבת בבוקר, והרשה לעצמו רק לשחק כדורסל פה ושם.

סוף השנה הגיע. רן הצליח להשתפר כמעט בכל המקצועות, ורק הכימיה הייתה לו לרועץ. הוא היה צריך לעשות משהו כדי להעלות את הציון, אחרת לא יוכל להיפגש עם דגנית.

רן היה בחור טוב ושקט שלא נטה להתנהגויות קיצוניות, אבל לא נותרה לו ברירה, והוא נאלץ לעשות את מה שהחליט. ועכשיו הוא עמד ליד הקוטג' הקטן שבו גר יעקב.

רן הצליח לפתוח את החלון הגדול. הוא נכנס לחדר השינה וראה את יעקב ישן לצד אישה. הוא חיפש את המחשב האישי של יעקב, ולאחר שמצא פתח את המחשב, חיפש תיקייה עם

ציוני תלמידים ושינה את הציון שלו לשמונים. אחר כך הוא חזר לחדר השינה, ירה שני כדורים בראש של יעקב ועזב את הבית במהירות לפני שהאישה הספיקה להתעורר ולהבין מה קורה. הוא חזר הביתה בשש וחצי. אף אחד מבני הבית שלו לא שם לב.

גיל שמונה-עשרה

אדי החליט לחגוג את גיל שמונה-עשרה בדרך מיוחדת. הוא מעולם לא שכב עם בחורה, והוא הגיע דרך האינטרנט לנערת ליווי. היא הייתה יפהפייה בתמונה ומאוד יוקרתית וביקשה אלף ומאתיים שקל לפגישה של חצי שעה. אדי לבש בגדים יפים ולקח מונית לזמנהוף 12. בדרך הוא שמע את נתן זהבי. כשהגיע ליעד שילם לנהג חמישים שקל ועלה לקומה השנייה, לדירה מספר 5. היא פתחה לו את הדלת בחלוק מגרה והזמינה אותו להיכנס. היא הציעה לו משקה קר, והוא שתה מיץ תפוזים.

"אתה ביישן, אבל אני אוציא אותך מזה. איזו מוזיקה אתה רוצה לשמוע?"

"אני אשמח לאירוסמית."

היא אמרה שקוראים לה מיקה, והובילה אותו למיטה עם סדין סאטן סגול.

"אתה תיתן לי להוביל, ויהיה לך טוב."

אדי היה מרוגש כולו. הוא רעד.

"אתה לא צריך לפחד, הכול יהיה טוב. אני יודעת מה לעשות, אתה בידיים טובות."

מיקה אמרה לאדי להתפשט, והוא הוריד את כל הבגדים. היא ליטפה אותו בעדינות, "אתה חמוד."

אדי נשכב לפי הוראותיה על המיטה. ממיקה נדף ריח של בושם יוקרתי. היא הורידה בחושניות בגד אחר בגד.

"אתה מקבל עוד חצי שעה במתנה."

שניהם היו עירומים, ומיקה הורתה לו לטעום את גופה. ההרגשה הייתה כמו לאכול פרי טרופי, והוא טעם מן הפרי.

מיקה ליטפה אותו עד שהוא התקשה. היא הלבישה עליו קונדום, והוא חדר לתוכה.

"לא ידעתי שסקס יכול להיות דבר מענג," אמר אדי. אחרי שגמר הוא שכב מרוקן על הספה. סטיבן טיילור שר את "אהבה במעלית". מיקה עשתה לו מין אוראלי. השעה עברה. אדי רצה לשלם למיקה ופתח את הארנק. למרבה הפתעתו לא היה שם כסף מזומן. אדי לא ידע מה להגיד לה. הוא גמגם, ואמר לה ששכח את הכסף בבית. כל היחס של מיקה אליו השתנה. היא התחילה לדבר אליו בגסות ובתקיפות.

"אני יכול ללכת הביתה ולהביא את הכסף."

"ואיך אני אדע שתחזור?" היא שאלה בכעס.

"אז מה אני אעשה? אולי כרטיס אשראי?"

"כמו מה אני נראית לך, הצגה בתיאטרון?"

"אין שום דרך לשלם לך?"

"יש רק דרך אחת לעשות את זה."

"ומה היא?"

"הלקוח הבא שלי, הוא אוהב גם בנים."

"לא, אני לא אעשה דבר כזה."

"טוב, אתה לא משאיר לי שום ברירה."

מיקה הקישה על לחצן, ותוך שתי דקות הדלת נפתחה ועמד שם גברתן שחור. הוא שלף אקדח וכיוון אותו לרקה של אדי.

"עכשיו אתה מוכן לעשות דבר כזה?"

אדי היה מבוהל ולרגע קפא במקומו. אחר כך אמר: "לא, זה לא שווה את המחיר, אתם יכולים להרוג אותי במקום."

מיקה אמרה לשחור להוריד את האקדח. "אנחנו לא מתכוונים להרוג אותך, אנחנו לא רוצים להסתבך. אם אין לך כסף אתה יכול ללכת הביתה."

אדי קם, לחץ בפנים חיוורות את ידה של מיקה ואמר בשקט, "תודה." הוא פתח את הדלת ויצא.

סליחה

כשתום היה בכיתה ט' הוא התחיל תהליך של חזרה בתשובה. בשנה האחרונה הוא לא פגע באף אחד. שבועיים לפני יום כיפור הוא חיפש לעשות למישהו משהו רע ואחר כך להתוודות ולבקש מחילה. במשך כמה ימים הוא חשב מה לעשות. הוא חשב לשדוד בנק. לאח שלו היה אקדח, והוא לקח אותו ממנו. בדרך לבנק התחרט, לא רצה להסתכן במאסר. עוד יומיים עברו, ובסוף היה לו רעיון. יומיים קודם לכן התקיימה בחינה בתנ"ך. תום ניגש למורה בחדר המורים וביקש לדבר איתה ביחידות.

"יש לי משהו לספר לך, יובל העתיק במבחן."

הענישו את יובל בחומרה. שבועיים ריתוק ופסילת המבחן. יובל שאל איך גילו את זה, והמורה אמרה שמישהו דיווח עליו. "אין לי בכלל אויבים בכיתה, למה שמישהו יעשה לי דבר כזה מגעיל?"

שלושה ימים לפני יום כיפור בא תום ליובל.

"אני חייב להתוודות בפניך, אני זה שהלשין עליך למורה."

"בן זונה, "אמר יובל, "למה עשית לי דבר כזה?"

החרם של הכיתה נמשך שנתיים. אף אחד לא דיבר איתו. אף אחד לא הזמין אותו ליום ההולדת שלו. עם הזמן תום נמשך יותר ויותר אל הדת. הוא כבר היה דתי לחלוטין ובא לבית הספר בבגדים של חרדי.

"תסלח לי, " התחנן בפני יובל כעבור שנתיים. "אני חייב לקבל סליחה ממך אחרת יהיו לי צרות עם אלוקים."

"אתה יודע שבגלל הריתוק לא יכולתי לנסוע עם ההורים שלי לחופשה בכודפשט."

"אני אפצה אותך."

"איך תעשה את זה?"

"תהיה מוכן לא להיות בארץ בראש השנה ותארוז מזוודה עם בגדים ודברים שאתה צריך. זה לא יעלה לך כסף."

המונית עצרה ליד הקוטג' שבו מתגורר יובל וצפרה. יובל הגיע אליה אחרי חמש דקות. תוך שלושת רבעי שעה הם הגיעו לשדה התעופה. אחרי שלוש שעות נחת המטוס באומן.

כשיובל חזר ארצה הוא נרשם לישיבה והתחיל ללמוד בה. החרם על תום הוסר.

פקק

האוטובוס נתקע בפקק גדול בגלל הפגנה. אני עמדתי כי לא היה כיסא פנוי וגם הייתי צריך מאוד להטיל את מימי. מעולם לא סבלתי עד כדי כך. מהרמקולים בקעה מוזיקה מזרחית מעצבנת שרק הוסיפה לאומללות שלי. בחדשות אמרו שייקח עוד שלוש שעות עד שתסתיים ההפגנה. בכיסא לידי ישבה האישה הכי נאה שאי פעם ראיתי מקרוב, ומשיחת הטלפון שניהלה הבנתי שהיא נפרדה מהחבר שלה לפני שלושה ימים. פתחתי איתה בשיחה. סיפרתי לה שגם אני סיימתי קשר. התחלנו לפטפט, אבל המצוקה הגופנית שלי הכבידה על השיחה. בכיסא לידה ראיתי איש מבוגר עם שקית שהיה כתוב עליה "חיתולים". רציתי מאוד להתחיל עם האישה ולא לעשות מעצמי צחוק ואז כנראה להפסיד אותה, אבל לא הייתה לי ברירה. תמורת מאה שקל הוא מכר לי חיתול, פינה את מקומו כך שאני אשב לידה וגם התחנן בשמי בפני הנהג שיחליף את המוזיקה. פשטתי את הבגדים, שמתי את החיתול, הרטבתי אותו והתלבשתי שוב - כל זאת כשאני יושב לידה. היא הרגישה בריח הלא נעים, והסברתי לה למה כל זה קרה.

"לא הייתה לי ברירה, הייתי חייב דחוף. אבל אני מרגיש שיש בינינו קליק."

"אני לא אהיה איתך."

"זה כל כך הפריע לך?"

"עם מה שקרה עם החיתולים אין בעיה."

"אז מה הבעיה?"

"שיש לך זין קטן."

הנץ שלא רצה לעוף

לאדי הנץ ירד החשק לעוף. זה התחיל לשעמם אותו. אבל ציפורים לא מקבלות יפה ציפורים אחרות שלא רוצות לעוף, והוא פחד מאוד שינדו אותו מהקהילה שלו. הוא לא ידע מה לעשות. מאחר שלא רצה יותר לחיות בשקר הוא החליט לביים תאונה אווירית. אחרי שהלהקה נחה באגמון החולה הוא המריא ואז, כשכולם ראו אותו, הוא העמיד פנים שהכנף שלו נתקעה וצלל למטה. חלק מהציפורים ירדו לארץ בעקבותיו והזמינו לו אמבולנס. לקחו אותו לבית חולים בצפון, וכמה ציפורים נשארו איתו שם. לקחו אותו לחדר טיפולים, ובנינתיים הציפורים שליוו אותו ישבו בקפטריה וקראו בעיתון על הבחירות בישראל. רופאה בדקה את אדי ואמרה לו שהכול בסדר איתו ושהוא יוכל לחזור לעוף אחרי שבוע של מנוחה. רק הרופאה ואדי היו בחדר.

"אני צריך ממך טובה גדולה," אמר אדי והסביר לרופאה מה בדיוק הוא רוצה שתגידי לציפורים האחרות. הרופאה הקשיבה.

"אל תשנא אותי בגלל זה, בבקשה," אמרה, "אבל אני במצוקה כלכלית. בעלי הסתבך בחובות ומאיימים להוציא אותנו מהבית."

"איך זה קשור אליי?"

"זה מאוד קשור אליך."

הרופאה הסבירה לאדי מה בדיוק היא רוצה ממנו.

אדי הזדעזעז, "אבל אני חסכתי את הכסף ללימודי ארכיטקטורה בטכניון."

"אתה רוצה שהציפורים האחרות לא ידעו שאתה יכול לעוף ואני חייבת את הכסף ואין לי דרך אחרת אלא לסחוט אותך."

"יש לי רעיון איך למצוא לכם בית חדש."

"איך תוכל לעזור לנו?"

"נעשה את זה בלילה, כשהציפורים ישנות. אבנה לכם קן על עץ, ושם תגורו, את המשפחה שלך."

"ואיך אנחנו נגיע למעלה?"

"אני אלמד אתכם לעוף."

לראות את פניו

הרכה אנשים הלכו לראות את פניו. היו אלפי אנשים בתור. מכרו שם פלאפל. היה קר, ואנשים לבשו סוודרים. הראשונים שחזרו אחרי שראו אותו אמרו שהם מאוכזבים מאוד ושלא כדאי לראות אותו. הם עברו מאחד לאחד, וכל הממתינים בתור חזרו לבית שלהם. היו פקקי תנועה גדולים וברדיו שמעו את דייר סטרייטס. באחת-עשרה בלילה בחדשות אמרו שהוא התאבד והראו את פניו. היו לו הפנים הכי יפות בעולם, ואנשים כעסו על מי שרימה אותם וגרם להם לחזור ולא לראות אותו. ואז התראיינו כמה מאוכזבים ואמרו שהוא היה מחופש. אנשים רצו להניח פרחים על קברו, אבל הגופה שלו הוטסה לטהיטי, שם הוא לא היה מוכר. התקיימה לווייה קטנה עם כמה עשרות אנשים שבכו.

מתילדה

אחותו של מאיר, מירה, נרצחה לפני חודשיים. הוא אהב אותה מאוד והיה לו קשה מאוד להישאר בלעדיה. עכשיו היו לו סיוטים. כדי לצאת מהעצב החליט מאיר לנסוע לאמסטרדם. מאיר בא ממשפחה שתמיד עזרה לאנשים במצוקה, והוא עצמו עזר בהתנדבות לזקנים ניצולי שואה פעמיים בשבוע ולילדים נזקקים פעמיים בשבוע.

מתילדה, שרצחה את אחותו של מאיר, הייתה רוצחת סדרתית. היא רצחה כמה עשרות אנשים בכל רחבי העולם, ועכשיו החליטה לבצע כמה רציחות באמסטרדם. שניהם היו בנמל התעופה באותו יום ושניהם קנו את הספר החדש של אבנר הנמן. הטיסה ארכה ארבע שעות.

"שמתי לב שאנחנו קוראים אותו ספר", אמר מאיר.

"כן", צחקה מתילדה. אחרי שני סיפורים קצרים שאלה מתילדה את מאיר כמה זמן הוא ישהה באמסטרדם.

"אחותי נרצחה לפני חודשיים, ואני אהיה באמסטרדם שלושה שבועות. היא תמיד דיברה איתי על כך שהיא רוצה לנסוע לשם, אז לקחתי את האפר שלה, ואני אפזר אותו באחת התעלות."

מאיר הראה למתילדה תמונה של אחותו, והיא ראתה מייד שזו עבודה שלה. היא צחקה.

"למה את צוחקת?"

"כי זה מרגש אותי שאתה לוקח את האפר של אחותך לאמסטרדם."

"ומה את עושה?"

מתילדה התפרנסה מהכספים ודברי הערך שהייתה לוקחת מהקורבנות, אבל כשהייתה צעירה למדה קולנוע וכתבה כמה פרקים לסדרת טלוויזיה.

"אני תסריטאית."

"וואו, משהו מוכר?"

"כתבתי כמה פרקים בטלנובלה על הכלא, 'אדוני השופט'."

"אני ואחותי היינו רואים את זה יחד כל הזמן. סדרה מדהימה."

"ומה אתה עושה?"

"אני רואה חשבון."

למתילדה היה כלל: היא לא רצחה את מי ששכבה איתו, ומאיר היה חמוד מאוד. הם המשיכו לפטפט כל הטיסה. הייתה בארוחה תוספת שהיא לא אהבה ותוספת שהוא לא אהב, אז הם החליפו ביניהם.

בכריזה קראו להדק חגורות, והמטוס נחת בנמל התעופה של אמסטרדם. הם קבעו להיפגש כבר באחת בלילה. כל אחד נסע למלון שלו. מתילדה טיילה בעיר. היא רצתה לפתות את הקורבן שלה כבר, אבל התוכניות שלה השתנו כשקבעה לצאת עם גבר מקסים, אז היא טיילה כדי להתרשם מהארכיטקטורה בעיר. גם מאיר יצא לטייל. הם עברו באותו רגע באותו רחוב, אך לא שמו לב זה לזה.

באחת בלילה חיכה מאיר כבר למתילדה. התנגנה שם מוזיקה של שנות התשעים. מתילדה אהבה מאוד את הפיקסיו. לפעמים הייתה שומעת אותם תוך כדי אקט הרצח. מאיר ומתילדה פלרטטו כל הערב והיו חצי שיכורים.

"רוצה לבוא אליי למלון?"

המלון של מתילדה היה קרוב, והם הלכו יד ביד ועצרו כמה פעמים כדי להתנשק.

"אני לא יודע איך זה קרה לי, " אמר מאיר במבוכה אחרי שעה וחצי. "בדרך כלל אין לי בעיה כזאת."

"תירגע, לא קרה כלום."

ובאמת לא קרה כלום. הם ניסו גם למחרת, אך האונייה לא הטילה עוגן.

מתילדה ומאיר לא שכבו, וזה אמר שהכלל שלה לא הופעל. באותו ערב, אחרי שעשתה לו מה שעשתה, היא לקחה רכבת לשווייץ.

צלב קרס לידה

סקוט נולד בסקוטלנד. הוא היה תינוק יפה מאוד, אבל נולד עם כתם לידה אדום בצורת צלב קרס במקום גלוי לעין. הוריו היו יהודים, והם לא ידעו מה לעשות עם זה. הרופא אמר שאי אפשר למחוק את זה כי זה צרוב עמוק בעור והם ייאלצו להסתדר עם זה. לא הייתה להם ברירה. הם עברו לשכונה שנחשבת למעוז של הניאו-נאצים בגלזגו ורשמו אותו לבית ספר שלהם. הם לא סיפרו לו שהוא והם יהודים. סקוט היה תלמיד טוב. הוא עשה את המוטל עליו, ובגיל שש-עשרה הצטרף לתנועה הניאו-נאצית ולקח חלק במעשי ונדליום. הייתה לו חברה שחורת שיער ויפהפייה בשם סימיה. באוניברסיטה קטנה באנגליה הוא למד פילוסופיה והיה תלמיד מצטיין, אבל הרבה אנשים נרתעו ממנו בגלל כתם צלב הקרס.

בשנת 2025 התחילו תנועות של נאצים להרים ראש באירופה. בעיקר בגרמניה, בפולין, בהולנד ובצרפת. המנהיג שלהם היה ספרדי. לסקוט כבר היו שני ילדים, והוא עזב את עבודתו כמרצה בקולג' קטן והצטרף כל כולו לתנועה הניאו-נאצית. סקוט השתלב מאוד מהר בתנועה והפך לחלק מההנהגה שלה. המלחמה התחילה ב-2031, ולסקוט היה חשוב מאוד לקחת את התפקיד של אייכמן, אדם שהוא העריץ. אלא שהפעם אף אחד לא יברח. מחנות הריכוז שהפכו למוזיאונים חזרו לשמש בתפקידם הקודם.

ארצות הברית, אנגליה, מדינות דרום אמריקה וגם היפנים תקפו מייד את המפלצת הנאצית שלבלכה באירופה. סקוט היה באובססיה. הוא המשיך לרדוף את היהודים. רבים לא שיתפו פעולה עם הנאצים החדשים כי פחדו שמתנגדי הנאצים יתפסו אותם. לא סקוט, הוא היה הכוח שמאחורי הנאצים.

הוריו של סקוט, אלנה ומקסימיליאן, שעדיין חיו בסקוטלנד, שמעו על מעשיו של בנם. הם נסעו לבקר אותו. הוא עבד

כמשרד מפואר וקיבלה אותם מזכירה נאה. הם ידעו כי סקוט יוכל להפסיק את הרציחות מתי שירצה ושהכול תלוי בו.

"אני לא מאמין לכם. אתם משקרים לי," אמר סקוט ודפק על השולחן. הם סיפרו לו שהיו חייבים לגדל אותו כנאצי בגלל הכתם. סקוט ישב ושמע את סיפורם של הוריו. הוא בכה במשך שעות.

"אני רצחתי את בני עמי."

"חינכו אותך להיות כזה. הטיפו לך, אתה גדלת להיות כזה..."
אמר מקסימיליאן.

"כזה מפלצת," אמר סקוט.

המזכירה עברה ליד החדר כדי ללכת לשירותים. היא שמעה אותם מדברים, ומתוך סקרנות צותתה להם. היא לא ידעה מה לעשות עם המידע החדש. הוא יכול להפוך עולמות. היא סיפרה על כך לאחד העובדים הבכירים.

"אל תעשי כלום, אם הוא ייפול, הכול יתמוטט."

"אבל הוא יוכל להרוס עכשיו את הכול, כשהבין שהוא יהודי."

לא הייתה ברירה. העובד הבכיר כלא את סקוט בחדר קטן והכריח אותו לעטות מסכה כדי שאף אחד לא יזהה אותו. אחרי שנתיים הסתיימה המלחמה. הנאצים שוב נוצחו, והחופש המחודש נחגג בכל אירופה וגם בישראל, שלקחה חלק מרכזי בניצחון. במשך השנתיים האלו דאגו להביא לסקוט אוכל, אבל מי שדאג לו נהרג בהפצצות. סקוט מת מרעב אחרי חודשיים. הוא היה חלש מאוד ולא הצליח לתפקד. כשהגיע לגיהנום הוא קודם כול קיבל טיפול רפואי עד שחזר לעמוד על הרגליים.

שליח של פיצה

השליח של הפיצה התקשר. הוא אמר שהוא מתעכב כי היה ניסיון לפיגוע טרור ברמת גן ויש משטרה ובלגנים. ישבתי עם ניצה על ספסל. אני איתה כבר שמונה חודשים ורצייתי להציע לה נישואים בדרך מקורית. פיצה זה המאכל שניצה הכי אוהבת. אני עם זיתים והיא עם פטריות. על הפיצה כתוב בתוספות, "ניצה, התינשאי לי?" אתמול הלכתי עם אמא שלי ובחרנו תוספות. אי אפשר להישאר הרבה בפארק כי כשמחשיך יש כאן סכנה של רוצחים סדרתיים. הודעתי לשליח שאנחנו צריכים ללכת. הוא אמר שיגיע בעוד חצי שעה, אבל זה היה מאוחר מדי בשבילי. אז בלי להודיע לו עזבנו את הפארק והלכנו יד ביד בשדרה. כל העניין עם האיחור של השליח הוציא לי את החשק להתחתן עם ניצה.

"אף פעם לא לקחת אותי למקום כזה, נראה שאתה מתכנן לי הפתעה."

"כן", לא ידעתי מה להגיד לה. מנימת דבריה הבנתי שהיא מצפה להצעה. הייתי נבוך מאוד. ידעתי שהחתונה תהיה טעות גדולה, ופתאום הבנתי שאני אוהב את לאה. אבל לא רצייתי לפגוע ברגשות של ניצה. הדרך היחידה שמצאתי לסיים את הקשר איתה בלי להעליב אותה היא לנסוע לחו"ל עם לאה.

"אני נוסע לעשות פוסט-דוקטורט באוניברסיטה במנצ'סטר. קיבלתי את ההצעה במפתיע ורצייתי שיהיה לנו היום סקס אחרון בפארק."

החלטנו שאנחנו צריכים לעצמנו את הלילה הזה וחזרנו לפארק למרות הסכנה של הרוצחים. כשהגענו לפארק המקום היה מלא בשוטרים.

"מה קרה?" שאלתי.

"רצחו כאן מישהו."

ניצה רעדה. חיבקתי אותה, ופתאום הבנתי כמה שהיא יפה.

"אנחנו יכולים לקבל פינה שקטה כדי לעשות אהבה בלילה האחרון שלנו יחד?" השוטר שממנו ביקשתי זאת אישר לנו. הסקס היה הכי מהמם בעולם, והחלטתי שאני כן אוהב אותה וכן רוצה להתחתן איתה. התקשרתי לשליח של הפיצה. השוטרים התקבצו ליד הגופה ואספו ראיות כשלפתע נשמע צלצול של טלפון נייד מהגופה. אחד השוטרים, עם שפם, לקח את הטלפון וענה.

"לא, אני לא השליח של הפיצה, הוא נרצח."

"אבל הזמנתי אצלו פיצה מיוחדת," אמרתי.

"שכתוב עליה 'ניצה, התינשאי לי?' עם תוספות?"

"כן,"

"מצטער, היינו רעבים ומקדונלד'ס היה סגור, אז אכלנו את הפיצה."

אחרי חמישה ימים הייתי במטוס של אל על עם לאה בדרכי למנצ'סטר. בטיסה הוקרן "האחים בלזו".

תפוח

נסעתי לכד באופניים למדבר כדי לחשוב קצת עם עצמי אם אני רוצה באמת את החבר שלי או שאני מתחיל עם אישה. אחרי שלוש שעות הייתי רעב מאוד ובתיק היה לי רק תפוח. חיכתה לי דרך ארוכה הביתה וניסיתי להתאפק ולא לאכול מהתפוח. אחרי חצי שעה אמרתי לעצמי שלא נורא אם אנגוס ביס קטן. הוצאתי את התפוח משקית כחולה קטנה ונעצתי בו את שיניי. הרגשתי טעם מוזר בפה. הסתכלתי על התפוח, ויצאה ממנו תולעת.

"מה אתה עושה?" שאלה אותי התולעת.

"אני רעב, צריך לאכול."

"איך היית מרגיש אם הייתי אוכלת את הבית שלך?"

"זה לא הבית שלך, זה תפוח שקניתי בסופר."

הוצאתי קבלה מהארנק והראיתי אותה לתולעת. היא הרכיבה משקפיים וקראה את הפתק.

"אני רואה שבאמת התפוח שלך, אבל יש לי משפחה פה, אנחנו לא יכולים לעזוב ככה פתאום בלי התראה מוקדמת."

"אני לא יכול לעמוד בזה. עוד מעט אתעלף, אני חייב לאכול משהו."

"אז למה שלא תאכל אצלנו? אני מכינה עכשיו צלעות חזיר עם תפוחי אדמה."

"אני לא מבין, איך אני אכנס לתפוח?"

התולעת נתנה לי כדור קטנטן וביקשה ממני לבלוע אותו. בלעתי, ופתאום התפוח נהיה ענקי. היא פתחה לי את הדלת, אמרה ששמה מריאנה והראתה לי שיש לה שלושה ילדים בני אחת-עשרה.

"ואיפה האדון?"

"האדון נמחץ למוות לפני שהגענו לתפוח הזה. מריאנה הגישה לכולם את צלעות החזיר, זה היה טעים מאוד.

"אני עובדת סוציאלית, " אמרה מריאנה.

"אז אולי תוכלי לתת לי עצה על משהו חשוב בחיים שלי."

"אני אשמח לעזור."

"אני חי עם בן זוג שהכרתי בצבא כשהוא היה המפקד שלי. אני הייתי סג"מ והוא סגן, ונסענו לדרום אמריקה אחרי הצבא."

"זה לא מפריע לי, אני מצביעה מרצ."

"הבעיה היא שבזמן האחרון יש לי ספקות בקשר למיניות שלי, אם זה הדבר הנכון."

"אתה צריך לנסות להיות עם אישה. תהיה כן איתו, תגיד לו שאתה מתלבט."

המשכתי לאכול את הצלעות ותפוחי האדמה. חשבתי על מה שהיא אמרה. אולי באמת אנסה עם אישה.

"נזכרתי שכשהייתי בגן שיחקתי עם ילדה ברופא וחולה."

הסמארטפון צלצל, זה היה החבר שלי.

"אתה לא תאמין איפה אני נמצא עכשיו, מותק, " אמרתי לחבר שלי. "אני בתוך תפוח."

"למה אתה מתכוון?"

סיפרתי לו כל מה שקרה.

"בעוד שעתיים אנחנו צריכים להיות בחתונה של הבן של הבוס שלי, אסור לנו לאחר, " הוא אמר בכעס.

"אני אמצא דרך להגיע לחתונה בזמן. תן לי את הכתובת של אולם האירועים."

"מה אני אעשה עכשיו?" התלוננתי לפני מריאנה, "אני צריך להגיע בזמן לחתונה."

"איפה החתונה?"

"בראשון לציון. אין סיכוי שאספיק להגיע לשם באופניים, ואני גם צריך להתקלח ולהתלבש יפה."

"אני אנסה לעזור לך," אמרה מריאנה ועשתה כמה טלפונים. "יש משאית שלוקחת תפוחים מכאן לראשון לציון. היא תיקח אותנו ותעצור אצלך בבית."

"ומה אתם תעשו אחר כך?"

"המשאית תיקח אותנו איתה בחזרה."

אחרי עשרים וחמש דקות נשמע רעש חזק והרגשתי שאני מיטלטל. הגעתי לחתונה באיחור של חצי שעה. אם היה לי ספק לגבי המיניות שלי, כשראיתי את האחיינית של הבוס של החבר שלי הכנתי שאני לא בנטייה הנכונה.

חתול לבן

ישבתי על הספה בדירה הקטנה שלי בשיניקין וקראתי את "על העיוורון" של סראמאגו. הייתה לי בחינה עליו למחרת באוניברסיטה. שלחתי את החתול הלבן שלי, אדגר, לשחק בחוץ. התרכזתי בספר כשלתע שמעתי יללה. אדגר דפק על החלון, אבל אם אכשל במבחן מחר לא אוכל להמשיך לשנה ב'. לכן העדפתי להתעלם ממנו ושקעתי כולי בספר. היללות של אדגר גברו וראיתי שהוא קצת פצוע, אז נתתי לו להיכנס ועזבתי את הספר. הוא נזקק לטיפול, והחלטתי לקחת אותו לוותרניר ולגשת למבחן במועד ב' בעוד כשלושה שבועות.

ירדתי למטה, נכנסתי לאוטו הסגול הקטן שלי ונסעתי לקליניקה של רפי קישון, הבן של אפרים קישון. כשנכנסתי לקליניקה גיליתי ששכחתי לקחת איתי את החתול. אבל רצייתי לטפל בחתול. אספתי מהרחוב חתול פצוע ומלוכלך והבאתי אותו לרפי. הוא ניקה אותו, נתן לו כמה זריקות וחבש את פצעיו. זה עלה לי מאתיים שקל. כשהתחלתי ללכת לכיוון המכונית ראיתי אישה צעירה עם ילד כבן עשר שניתן היה להבחין שיש לו תסמונת דאון. הוא הצביע על החתול, והם ניגשו אליי.

"אני רוצה את החתול", הילד כמעט התחנן. ביקשתי מהם חמש מאות שקל תמורתו ונתתי אותו לילד. הוא חייך באושר. נכנסתי לאוטו וחזרתי לשיניקין.

אורפלנג גונן

סיפורים

שליח

חג המולד שנת 2000. השעה הייתה שש בבוקר. התעוררתי והלכתי להכין לעצמי ארוחת בוקר במטבח. הכנתי כריך עם פסטרמה וכוס חלב. חזרתי לחדר שלי, הדלקתי את המחשב שלי ובדקתי אימייל. תוך כדי ישיבה מול המחשב ואכילת ארוחת הבוקר שלי התחלתי לחשוב מה לכתוב לידידה שלי בלונדון. אני והידידה שלי נהגנו לכתוב מיילים אחד לשני. פתחנו מועדון כתיבה לשניים באימייל ודנו בו בכל מיני נושאים. הידידה שלי הייתה מיליארדרית שקיבלה ירושה מאבא שלה. שנינו היינו עשירים, לא היינו צריכים לעבוד והיה לנו זמן להתכתב. עברו ארבע דקות, ולא ידעתי מה לכתוב לה. זה היה חג המולד, והדבר היחיד שיכולתי לכתוב היה לאחל לה חג שמח ושנה טובה. שאלתי אותה אם היא מתכננת להגיע לארצות הברית לביקור וכתבתי שאני מאוד מתגעגע אליה. היו לי הרכה תוכניות איתה לחג המולד. רציתי לקחת אותה לפלנטריום ולראות איתה את הבלט "מפצח האגוזים". אני זוכר שנהגנו להתכתב משש בבוקר עד חצות הלילה. היו לנו הרבה נושאים לדבר עליהם. היינו אנשים משכילים שקוראים כל הזמן ספרים ואנציקלופדיות באינטרנט, דנים בהם ומתווכחים. זה היה ממש כיף. כל היום לא עשינו כלום חוץ מלהתכתב מהבוקר עד חצות.

לפתע נשמע צלצול בפעמון בדלת שלי. עזבתי הכול והלכתי לפתוח את הדלת. בפתח הדלת עמד שליח, בחצר ליד הבית שלי חנתה משאית דואר גדולה, ושני פועלים הוציאו ציוד מהמשאית והתחילו להעביר אותו לבית שלי. לא הכנתי מה קורה. השליח ביקש ממני לחתום על קבלת הציוד והעביר לי מעטפה שחורה מהידידה שלי בלונדון. פתחתי את המכתב והתחלתי לקרוא: "שלום, דוד, מה שלומך? ברצוני להודיע לך שלא אהיה איתך יותר בקשר. היה לי כיף להתכתב איתך בכל השנים האלו, אבל לצערי לא אוכל להיות איתך בקשר עוד."

"חליתי במחלה קשה, ואני מעבירה את הירושה שקבלתי אליך, כל הכסף שלי. תשתמש בו בחוכמה ושיהיה לך חג מולד שמח ושנה טובה. אוהבת אותך." הידיים שלי רעדו כשהחזקתי את המכתב, והתחלתי לבכות. השליח הסתכל עליי והוריד את הכובע. "אני מאוד מצטער, אדוני, שיהיה לך חג מולד שמח." ואז הוא עזב.

בינתיים הסבלים של חברת הדואר העבירו את כל הציוד והחפצים של הידידה שלי לבית שלי. היו הרבה מתנות שקיבלתי ממנה לחג המולד וכל מיני חפצים אישיים שלה. אני אבלה את חג המולד בבית שלי בלעדיה. ארגיש בחסרונה, אבל בזכותה יהיה לי חג מולד שמח.

פרח בגן עדן

שלום, קוראים לי כלנית, וגדלתי ברמת אביב. למדתי שם מכיתה א'. מההתחלה הייתי מאוד ביישנית. לא דיברתי הרבה בכיתה. אהבתי מאוד ללמוד והקדשתי את החיים שלי רק ללימודים.

עם הזמן התחלתי להשתתף בשיעורים, הרבה אפילו, אבל לא הייתי מדברת עם האחרים בהפסקות. במקום זה הייתי מכינה בהן שיעורים, ככה שבבית הייתי פטורה מכך והיה לי זמן לקרוא ספרים בחדר שלי. אף אחד מהכיתה שלי לא באמת הכיר אותי, אני לא אפשרתי להם להתקרב אליי. הייתי בוגרת מאוד לגילי, והמטרה שלי בחיים הייתה להיות מדענית או סופרת.

בגיל שש-עשרה המשכתי ללמוד במרץ והתעלמתי מהחברים שלי ללימודים. היו מקרים שהזמינו אותי למסיבת נשף בבית הספר. מובן שלא הגעתי, ידעתי שזה לא יסתיים בטוב, שאת הבנים מעניין רק סקס ולא קשר רציני. הייתי נערה חכמה. נהגתי לקרוא הרבה ספרים שבהם הסוף תמיד לא טוב - הגבר רוצה לשכב עם האישה. לנשים אין בכלל כבוד עצמי. הן תמיד תלויות בגברים, והכי חמור שהן אף פעם לא עוזרות לרגע לחשוב: אולי בעצם נשים לא צריכות גברים? אני הרגשתי כמו גלים בים שמתנפצים אל המזח, ושם, במקום של החופש, עוצרים. כמו פרח שרוצה ליהנות מהשמש ומהיופי של עצמו. אף אחד לא יגיד לי מתי לפרוח ומתי לא, הציפורים ישירו לי מתי שארצה והפרפרים והדבורים יבואו לתת לי כבוד. כמו פרי העץ שמאמין בטוב ובצניעות. רציתי להיות עצמאית כמו סנאי בטבע, כמו קשת בענן שרואים את הצבעים הזוהרים שלה מרחוק. מעולם לא התאהבתי, אבל קראתי על כך בספרים. אני יודעת מה זו עבודה קשה, כמו נמלה שמחפשת גרגר אחרי גרגר לאכול. אני יודעת מה זו זקנה, עלה נושר מהעץ מאפיסת

כוחות. גן עדן הוא מקום שאתה כונה לעצמך בחיים, בשביל גן
עדן צריך לעבוד קשה.

לחלום בגדול

שנת 2020. הייתי בן שתים-עשרה וחלמתי להיות במאי סרטים. הייתי בוגר מאוד לגילי. רציתי מאוד לעזוב את בית הספר, ללכת להוליווד ולהתחיל לעבוד כבמאי סרטים. אני יודע שספילברג לא למד אף פעם בבית הספר לקולנוע. היה לו מזל בחיים. קיבלו אותו לעבודה כעוזר במאי בסרטים.

בשבת בבוקר התעוררתי מוקדם, הכנתי לעצמי ארוחת בוקר והתיישבתי ליד השולחן במטבח. לפתע ההורים שלי הופיעו לארוחת בוקר.

"בוקר טוב."

"בוקר טוב, השבתי."

"מה אתה מתכוון לעשות עם הזמן שלך?" שאלה אמא.

"החלטתי לעזוב את בית הספר ולהיכנס לתעשיית הסרטים," אמרתי.

אמא התחילה לצחוק עליי. "לאן אתה מתכוון ללכת? לא יקבלו אותך לעבודה, אתה צעיר מדי. אתה צריך לחכות עד שתגיע לגיל שמונה-עשרה. חוץ מזה, לא מקבלים לעבודה אנשים שלא סיימו בית ספר."

"את טועה, אמא, יש הרבה מפורסמים שלא סיימו בית ספר והצליחו בחיים," אמרתי.

"אתה לא הולך לשום מקום, אתה צריך לסיים לימודים, הבנת אותי?" אמא התחילה לצעוק עליי, ואני שתקתי.

סיימתי את ארוחת הבוקר והלכתי לחדר שלי. הייתה לי צנצנת עם כסף שחשכתי בחג המולד, כשעבדתי בכנסייה בניקיון ובפתיחת דלתות הכניסה. החלטתי שאני רוצה לעזוב את הבית וללכת להוליווד לנסות את מזלי. הייתי שקט כל היום

והשתדלתי לא לריב עם ההורים שלי ולא לעורר אצלם חשד שאני מתכוון לברוח מהבית.

השעה הייתה חצות, וההורים שלי כבר ישנו במיטתם. לקחתי כסף לנסיעות מהצנצנת שלי, ארזתי תיק עם בגדים, התגנבתי החוצה ונעלתי את הדלת. הייתי מאושר! רצתי לתחנת האוטובוס ונסעתי להוליווד - נסיעה של שבע שעות. הגעתי להוליווד לפנות בוקר. לאחר זמן-מה מצאתי בניין גדול שבו שכנו משרדי הקבלה של עיר הסרטים.

"שלום! באתי לראות את סטיבן ספילברג, אני מעריץ גדול שלו," אמרתי.

"אני תכף אדבר איתו בטלפון, בינתיים שב ותחכה לו." אמרה המזכירה.

ישבתי וחיכיתי בעודי מקשיב לשיחה של המזכירה עם סטיבן ספילברג. הבנתי מן הנאמר שספילברג רוצה לדעת אם באתי בליווי הורים ושזה התנאי שלו לפגוש אותי. הם כנראה הבינו שאני צעיר מדי, בן לא יותר משתיים-עשרה. לפתע הגיעו מספר אנשים חשובים ושומר ראש מטעם ספילברג ללוות אותי למשרדו. כשהגעתי לשם אמרו לי לשבת על הספה בפתח החדר שלו ולחכות.

לאחר מספר דקות הגיע אדון ספילברג, לחץ לי את היד ואמר: "במה אני יכול לעזור לך?"

"שלום, אדון ספילברג, רציתי להגיד לך שאני מעריץ גדול שלך ואני אוהב מאוד את הסרטים שלך. הסרט הכי אוהב עליי הוא 'פארק היורה'. הוא הזכיר לי ספארי באפריקה. יש שם הרבה חיות מסוכנות וצריך להיזהר."

האנשים במשרד של ספילברג התחילו לצחוק. שימח אותי מאוד שלחברים של ספילברג יש חוש הומור.

"אדון ספילברג, " אמרתי, "עברתי דרך ארוכה כדי לראות אותך ולחפש עבודה בתעשיית הסרטים. אולי אתה יכול לתת לי עבודה בסרטים שלך?"

"זה לא בא בחשבון. אתה בן שתים-עשרה, ולפי החוק אני לא יכול להעסיק ילדים בגילך. כשתגיע לגיל שמונה-עשרה אוכל להעסיק אותך, " אמר ספילברג.

"אדון ספילברג, " אמרתי, " אין לי מקום אחר ללכת אליו. תמיד חלמתי לעבוד בתעשיית הסרטים. "

"מצטער, ילד, אני לא יכול לעזור לך. תחזור להורים שלך, " אמר ספילברג בטון נחרץ.

כאן, למזולי, אחד האנשים של ספילברג דיבר איתו בשקט בצד ושכנע אותו לתת לי עבודה עד שימצאו את ההורים שלי.

"בסדר גמור, אני אתן לך עבודה. אתה יודע לשחק מול מצלמה?" שאל אותי ספילברג.

"מעולם לא שיחקתי מול מצלמה, אדון ספילברג. "

"מוצא חן בעיניי שאתה כן איתי, " אמר ספילברג, "נעשה לך מבחן בד. יש לי תסריט בשבילך. אני רוצה שתלמד שני עמודים בעל-פה למחר. בעמוד לפני זה יש תקציר של התסריט. תלמד טוב את הדמויות בתסריט, מחר מצלמים. "

שומר הראש ליווה אותי החוצה, והאנשים שעבדו עם ספילברג נתנו לי חדר לישון. נלחצתי מאוד. הייתי צריך ללמוד תסריט לסרט שמצולם מחר. התייחסתי לעניין מאוד ברצינות ולמדתי את הדמויות בעל-פה. בתקציר של התסריט סופר על שני אחים שהיו במסע לחפש את ההורים שלהם שנטשו אותם בגיל צעיר מאוד אצל סבתא שלהם. בפעם הראשונה בחיים הם זוכים לראות את ההורים שלהם, והם אמורים להביע שמחה. הייתי לבד בחדר והתגעגעתי מאוד להורים שלי, אבל הייתה לי

מטרה: לעבוד בתעשיית הסרטים. זה היה החלום שלי. ישבתי במיטה, קראתי ולמדתי את התסריט.

למחרת לפנות בוקר הייתי מוכן, וידעתי בעל-פה את התפקיד שלי. לקחו אותי לאתר הצילומים כדי לעשות לי מבחן בד ולראות אם אני מתאים לתפקיד. ספילברג הנחה אותי, ואמרתי את התפקיד שלי מול השחקנים. ספילברג לא סיפר לי שאני מצולם לסרט. חשבתי שזה היה עדיין מבחן הבד. לבסוף הוא השתמש בחומר הגלם לסרט שלו. בסרט שלו הלבישו אותי בתלבושת שמתאימה לילד ששיחקתי, והייתי צריך להעמיד פנים שלא ראיתי את ההורים שלי הרבה שנים ושאני לא זוכר איך הם נראים. ברגע זה נזכרתי בהורים שלי ופרצתי בככי באמצע הצילומים. ספילברג היה משוכנע שזה היה חלק מהמשחק שלי בסרט, ואני הסתרתי ממנו שאני מתגעגע להורים שלי. הוא אמר לי שהמשחק שלי היה מצוין ושאני כבר בסרט.

חלפה חצי שנה. הסרט הוקרן בבתי הקולנוע והצליח לשבור קופות. בנוסף הייתי מועמד לאוסקר בתור שחקן תגבור. כל אותו זמן לא שמעתי מההורים שלי, אף על פי שהם בוודאי ידעו על הסרט ששיחקתי בו. ספילברג אמר שמבחינתו אין לי הורים, והחליט לאמץ אותי ולתת לי עבודה בסרטים. מההורים שלי לא שמעתי יותר מאז ועד היום.

טיסה ללונדון

קוראים לי ג'ורג', ואני איש עסקים שגר בארצות הברית. מעולם לא ביקרתי במדינות אחרות, זאת תהיה הפעם הראשונה שלי בחוץ לארץ. החלטתי לטוס לאנגליה כי זאת המדינה היחידה באירופה שדוברת אנגלית. אני אלך לאיבוד במדינה זרה שלא דוברת אנגלית, אלא אם כן יהיה איתי מישהו שדובר את השפה שלה, אבל אני לבדי. הזמנתי מלון בלונדון דרך האינטרנט. הכנתי את המזוודה שלי לטיסה. בעוד שעה עליי להיות בנמל התעופה של ניו יורק. נסעתי במונית והגעתי לנמל התעופה. במטוס ישבתי במחלקה ראשונה. לידי התיישב ילד כבן שלוש-עשרה לבוש בחליפה ועניבה. נראה לי מוזר שהוא לא יושב עם ההורים שלו.

"סליחה, איפה ההורים שלך?" שאלתי.

"השארתי את ההורים שלי בבית, אני טס לפגישה בלונדון," ענה לי הילד.

"אמרת פגישה?" ניסיתי לחדד את השמיעה שלי.

"כן, פגישה, אני איש עסקים. אני נחשב לתלמיד מצטיין במתמטיקה. השקעתי כסף במניות, וכפי שאתה מתאר לעצמך, לא הפסדתי." אמר הילד.

"מדהים! ההורים שלך בטח גאים בך." הילד לא ענה, אך ממראה פניו התשובה הייתה ברורה. "תקשיב, אם תצטרך עזרה במשהו זה כרטיס הביקור שלי. אשמח לפגוש אותך שוב," אמרתי.

הילד הוציא מהחליפה שלו ארנק מוזהב והכניס את כרטיס הביקור שלי לתוכו. הייתי מופתע מהילד הזה. הוא היה מסודר ונקי, דיבר יפה וגם היה עשיר. לא בכל יום רואים ילד כזה, והנה הוא פה לידי.

לכסוף הגענו ללונדון. לאחר הנחיתה נפרדתי מהילד ונסעתי ישירות לבית המלון. הנחתי את המזוודה שלי בחדר ויצאתי לבית קפה מול בית המלון, מעבר לכביש. הזמנתי לעצמי קפה והתיישבתי. לפתע נכנסה לבית הקפה אישה בריטית יפה. היא חיפשה מקום לשבת, אבל כל המקומות היו תפוסים. רק מקום אחד היה פנוי, ליד השולחן שלי.

"סליחה, אדוני, אפשר לשבת לידך?" שאלה הבריטית.

"כן, בבקשה, את מוזמנת. אם מותר לי לשאול, את בריטית או אמריקאית?"

"זה משנה לך?" היא שאלה. "למה?"

"לא, לא באמת," השבתי. "זאת הפעם הראשונה שלי באנגליה, ואני לא כל כך מכיר את המקום. נעים מאוד, קוראים לי ג'ורג'."

"לי קוראים גרטה, ואני בריטית." היא אמרה.

"את יודעת במקרה איזה מאכלים יש באנגליה? הייתי רוצה לנסות מאכל בריטי טוב," אמרתי.

"ובכן, יש דג עם צ'יפס. זה המאכל הכי מבוקש בלונדון. זה אוכל מהיר שמכינים מדגים. זה מאכל בריא מאוד ולא משמין, למרות שאני רואה שלך אין בעיה כזו. יש גם ארוחת בוקר טובה, בייקון עם חביתה, ואפשר לקבל אותו עם שעועית. כמה זמן תשהה בלונדון?"

"אהיה כאן שלושה ימים, ואז אני חוזר לארצות הברית," אמרתי.

גרטה שתקה לרגע. "אני מתרשמת שאתה אוהב את התרבות שלנו," אמרה לכסוף. "אני צודקת?"

"כן," אמרתי. "התרבות שלנו מאוד וולגרית, ללא נימוסים. אני לא אומר שכל האמריקאים הם כאלה, אבל אחוז קטן מאוד מהם הם אנשים חברותיים."

"אני יכולה להכיר לך את לונדון, אם אתה מעוניין," אמרה גרטה.

"בסדר גמור," אמרתי. "זה רעיון טוב."

גרטה ואני שילמנו את החשבון ויצאנו לטייל ברחובות לונדון. סיפרתי לגרטה שאני עובד כאיש עסקים בארצות הברית. היא שאלה אם אני חי לכד ואמרתי שכן. גרטה סיפרה לי שהיא עוסקת באמנות ושיש לה חנות פרטית בלונדון שמוכרת תמונות נוסטלגיות. גרטה לא הייתה נשואה. היא תמיד חשבה שלחיות כרווקה זה דבר טוב. סוף היום השני הגיע, וגרטה ואני נפרדנו, לא לפני שהצטלמנו יחד והחלפנו פרטים כדי לשמור על קשר.

היום השלישי לנסיעה שלי הגיע, והייתי צריך להתכונן לטיסה. ארזתי את המזוודה שלי, עזבתי את המלון ונסעתי לנמל התעופה. בנמל התעופה הכריזו ברמקול שהטיסה לארצות הברית מבוטלת. אני אצטרך להישאר באנגליה יותר זמן ממה שתכננתי. לפתע הטלפון שלי צלצל. חשבתי שזו גרטה, אבל זה היה הילד שישב לידי במטוס במהלך הטיסה ללונדון. הילד אמר לי שהוא יודע שהטיסה שלי לארצות הברית מבוטלת. התפלאתי, אבל לילד כזה חכם כנראה לא היה קשה לברר את זה. הוא אמר שביקש שישלחו אליו את המטוס הפרטי שלו, והוא מזמין אותי להצטרף אליו. "ביחד יהיה הרבה יותר נחמד," הסביר. כך קרה שאת הדרך חזרה הביתה עשיתי עם הילד במטוס הפרטי שלו. הוא הראה לי מקומות יפים שצילם בטלפון שלו בזמן שהייתו בלונדון, ואני החמאתי לו על הצילומים שלו.

האוסקר האמריקאי

זה היה מאוחר בלילה. ישבנו בדירה שלי בתל אביב ליד שולחן העבודה. זה היה כמו סרט בשחור-לבן: ישבנו ודנו בסרט הבא שלנו כשמשקאות קלים ועוגיות מונחים על שולחן העבודה. היו שם התסריטאית דנה גוטמן, המפיקה שני דושמן ואני, במאי הסרטים יואב גרינברג. ניהלנו שיחה ארוכה בלילה ארוך על הסרט שאנחנו רוצים לעשות. הקולנוע הישראלי היה על סף קריסה, לא היו תקציבים גדולים להתחרות עם הקולנוע האמריקאי, והתוכן של הקולנוע הישראלי היה גרוע ולא דיבר לקהל האמריקאי. כבר הרבה שנים לא זכינו באוסקר האמריקאי, וזו הייתה בעיה גדולה לקולנוע הישראלי, קולנוע ללא תקווה. דנה כתבה הערות בנוגע לתסריט שלה ונראתה חסרת אמונה בו וללא רעיונות חדשים לתרום לשיחה שלנו.

למפיקה שני היה מה לומר: "חבר'ה, אנחנו במצב לא טוב בכלל. הקולנוע הישראלי מפסיד הרבה כסף בקופות ואנחנו לא מצליחים לכסות את ההוצאות שלנו."

"אסור לנו לוותר", אמרתי, "אנחנו צריכים להראות לאמריקאים שאנחנו על המפה. לצאת למלחמה כדי להוכיח שהקולנוע הישראלי שווה משהו."

"להכריז מלחמה זה לא מספיק", אמרה שני. "הקולנוע הישראלי הפך לקולנוע של חובבנים שעושים סרטים סוג ב'. אין לנו רעיונות מקוריים ואנחנו מעתיקים מהקולנוע האמריקאי."

"מה אתם מציעים שנעשה?" שאלה דנה.

"יש לי רעיון", אמרתי, "בואו נעשה סרט ישראלי באנגלית. העברית נשמעת לאמריקאים מאוד מוזר. נביא להם את התרבות הישראלית בשפה שלהם. אנחנו צריכים לחשוב כמו אמריקאים."

"זה נשמע טוב, אבל זה לא משנה את העובדה שהקולנוע הישראלי עשוי מתוכן גרוע." אמרה דנה.

"בואו נכתוב סיפור אהבה על זמר וחיילת. נער שכותב שירי אהבה לחברה שלו החיילת שמתגייסת לקרבי," אמרתי.

"חשבתי אולי שהנער המוזיקאי והחיילת גדלו שניהם בכפר, וזה מה שמחזק את הקשר ביניהם," אמרה דנה.

"ואולי החיילת מתקרבת לקצין שמשרת איתה ורוצה בה, והדילמה שלה היא אם לבחור בקצין או בחבר שלה הזמר," אמרה שני.

דנה שלפה קופסת סיגריות מהתיק שלה והדליקה סיגריה. היא התחילה לעשן כשהיא מחזיקה את הסיגריה בשתי אצבעות. דנה הביטה בשני והביטה גם בי. שקט השתרר ליד השולחן כאילו שהיינו בחדר מלחמה.

קולה של דנה נעשה רציני ועמוק. "אנחנו בבעיה קשה, מאיפה נשיג את הכסף? נמאס לי לעשות סרטים מסוג ב'. האמריקאים צוחקים עלינו בפנים שאנחנו חובכנים. ההשפלה הזאת צריכה להיפסק."

"הבעיה היא שהשחקנים עולים כסף. אף אחד לא מוכן לשחק בהתנדבות," אמרה שני. "אנחנו צריכים לפחות עשרה מיליון שקל כדי שהסרט שלנו לא יהיה חובכני. מפעל הפיס לא יסכים לתת לנו כסף לסרט כל כך יקר, ואם לא נחזיר את ההוצאות אנחנו עלולים ללכת לכלא. לקחת הלוואה זה לא משחק ילדים, יואב. קח את זה בחשבון."

"היה זמן שחשבתי שנעשה סרט פנטזיה כמו וולט דיסני," אמרתי, "אבל ברור שזו פנטזיה. אני מציע שנעשה סרט תיעודי על תל אביב. בסרט תיעודי אין צורך בשחקנים. ברקע תהיה כמובן מוזיקה מתאימה, אבל יהיה פשוט יחסית לצלם אותו, ותל אביב תוצג עם כל מה שיש בה."

שוב חזר השקט, והבנתי ששני ודנה חושבות ברצינות על הרעיון האחרון שלי.

"זה נשמע רעיון טוב. זה סרט שאני יכולה לכתוב לו תסריט קצר, ההפקה זולה מאוד ועדיין אפשר לקבל סרט באיכות טובה," אמרה דנה.

"בואו נעשה סרט אילם על תל אביב. ללא מוזיקת רקע וללא סאונד. ככה לא נצטרך לשלם על זכויות היוצרים של המוזיקה. סרט אילם, כמו הסרטים של פעם," אמרה שני.

"מי ירצה לראות סרט אילם ללא מוזיקה וללא סאונד?" שאלתי.

"צריך לשלם הרבה כסף בשביל איש הסאונד, וכולנו יודעים שאין לנו כסף. זה היתרון הגדול של סרט אילם: לא רק שחוסכים את איש הסאונד, גם הצילומים קלים, פשוטים וזולים יותר," אמרה שני.

לבסוף הגענו כולנו להחלטה לעשות סרט אילם על תל אביב בשביל האוסקר האמריקאי.

החברה הרובוטית שלי

זה היה כגיל תשע-עשרה. הייתה לי חברה כבר שנתיים ששמה מרית. זאת הייתה החברה הראשונה שלי. זוגיות היא לא דבר קל. אתה צריך לדאוג לצרכים של בת הזוג שלך. לפעמים היא רוצה מכונית או ללדת ילדים, אלה הרבה מאוד הוצאות ואתה לא יוצא מזה מרוצה.

יום אחד הלכתי לחנות מחשבים. מצאתי שם רובוטית מחשב שעושה כל מיני עבודות בבית: מדליקה לך את האורות, מחממת לך אוכל, מדליקה לך את הטלוויזיה או משמיעה לך מוזיקה. זו מערכת רובוטית שצריך להתקין, ואפשר לתכנת אותה לפי הצרכים האישיים. חשבתי לעצמי, זאת תהיה החברה המושלמת בשבילי!

הערב הגיע, ישבתי עם החברה שלי ודיברנו. רציתי לספר לה על הרובוטית החדשה שלי.

"מה רצית לספר לי?" שאלה מרית.

"אני חושב שאנחנו צריכים להיפרד," אמרתי. "פגשתי מישהי אחרת. התקופה האחרונה הייתה לא קלה לנו. אני מרגיש שאנחנו לא שולטים בהוצאות שלנו ומפסידים הרבה כסף. אני לא רוצה יותר לקחת הלוואות מהבנק, אני רוצה לחיות חיים צנועים ובריאים."

"אתה לא יכול לחיות חיים צנועים, גם לנשים יש צרכים. הן רוצות להקים משפחה, להביא ילדים. אתה סתם תכניס את הנשים לדיכאון. תמיד יהיו הוצאות," אמרה מרית.

"אני מצאתי פתרון לכל הבעיות שלי," אמרתי. "יש לי מישהי שתדאג לי, והיא לא רוצה ילדים ותחיה עד סוף ימי."

"מעניין מאוד מה שאתה אומר. איזו אישה תרצה לחיות איתך ללא ילדים?" שאלה מרית.

"בסדר, אני אספר לך. הלכתי לחנות מחשבים ומצאתי רובוטית מחשב שתדאג לצרכים שלי. זה לא מגניב?"

"אתה מקשיב לעצמך מדבר? אתה רוצה להיפרד ממני בגלל רובוטית מחשב? מה בקשר לסקס? אתה לא יכול לקיים יחסים עם הרובוטית", אמרה מרית.

"תשכחי מסקס, אני יכול לגלוש בגוגל, זה הרבה יותר טוב מסקס. זוגיות לא תמיד בנויה רק מסקס", אמרתי.

"אתה רוצה לגלוש בגוגל במקום סקס?! ומה, אני לא מספיק חכמה בשבילך? אתה חושב שהרובוטית תהיה יותר טובה ממני?" הטיחה בי מרית.

"צר לי להגיד לך, אבל כן! הרובוטית היא אנציקלופדיה מהלכת. היא דואגת לי לאוכל, עוזרת לי בהוצאות ואף פעם לא מתלוננת", אמרתי. מרית קמה, ארזה את הדברים שלה ועזבה את הבית. מאז לא ראיתי אותה.

עברו ארבעה ימים, והטכנאים הגיעו להתקין לי בבית את הרובוטית שקניתי. לקח להם לא מעט זמן לסיים את ההתקנה, אבל לבסוף יכולתי להשתמש ברובוטית המחשב. תכנתי את המיקרוגל לפעול עם הרובוטית, וקבעתי באיזו שעה היא תדליק את האור כשאני חוזר הביתה מהעבודה, תחמם לי אוכל ותדליק את הטלוויזיה ומתי תיכנס לגוגל ותפתח את אתרי הידע האנציקלופדיים שאני אוהב על מסך המחשב.

הרובוטית התחילה לדבר אליי. "שלום, קוראים לי אלכסה, כמה אני יכולה לעזור לך?"

"שלום, אלכסה, אני רוצה לדעת כמה כסף אני יכול לחסוך בכל חודש."

"אתה יכול להגיד לי מהו השכר החודשי שלך?" שאלה אלכסה.

מסרתי לה את גובה השכר החודשי שלי, ואלכסה התחילה לעשות חישובים. "אתה יכול לחסוך כל חודש אלף וחמש מאות שקל."

"אני אוהב אותך מאוד, אלכסה, את החברה הכי טובה שלי! עכשיו אני צריך ללכת לעבודה אז תחממי לי את האוכל כשאני חוזר מהעבודה ואל תשכחי להדליק לי אור בבית ואת הטלוויזיה, ותעדכני אותי בטלפון. תודה, אלכסה יקרה."

עבדתי בבניית אתרים באינטרנט. היה לי משרד משלי. החברים מהעבודה שאלו אותי אם יש לי חברה. אמרתי להם שכן. לפתע אלכסה שלחה לי הודעה לטלפון שהאוכל יהיה מוכן כשאני אחזור הביתה ושאלה אותי אם אני בסדר ואם אני נהנה במקום העבודה שלי. החברים שלי הופתעו לראות את ההודעה ממנה בטלפון שלי. הם אמרו שיש לי חברה חמודה ומסורה שדואגת לי. הם לא ידעו שמדובר ברובוטית מחשב שהיא פלא טכנולוגי.

סיימתי לעבוד והייתי בדרכי הביתה. נסעתי באוטובוס בתחושה של אושר שיש לי חברה חדשה שדואגת לי ואף פעם לא רבה איתי. האושר הזה נראה כנראה על פניי, כי אנשים באוטובוס הסתכלו עליי בחיוך, אבל גם קצת בתימהון. מי זה האדם עם הפרצוף הזורה הזה? אולי הם מניחים שיש לי חברה שמשמחת אותי, אבל לא בטוחים, אמרתי לעצמי.

ירדתי מהאוטובוס, עליתי הביתה ונכנסתי לדירה שלי. האור דלק, האוכל היה מוכן במיקרוגל, הטלוויזיה פעלה, ואני התיישבתי על הספה בסלון ואכלתי את ארוחת הערב שלי.

"איך היה בעבודה?" שאלה אלכסה.

"בעבודה היה מצוין," עניתי, וכעבור רגע הוספתי: "אני ממש אוהב אותך, אלכסה. את חברה טובה שלי. את דואגת לחסכוניות שלי, את דואגת לכול!"

"אתה רוצה שאפתח לך אנציקלופדיה?" שאלה אלכסה.

"כן, בבקשה, אני רוצה שתקריאי לי מהספר ותסבירי לי דברים שאני לא מבין," אמרתי.

אלכסה התחילה להקריא מהספר והסבירה קטעים שלא הבנתי. ממש נהניתי. זאת הייתה הנאה צרופה. הרגשתי שלמדתי משהו ממנה. הרבה זמן לא הייתה לי חברה כזאת מושלמת.

השעה הייתה מאוחרת, ואלכסה השכיבה אותי לישון. היא פרשה עליי שמיכה, היטיבה את הכרית מתחת לראשי וכיבתה את האור. שקעתי בשינה.

"לילה טוב," אמרה אלכסה.

האדם במראה

הופעת הקיץ בפארק בקליפורניה הייתה ההופעה הכי מוצלחת שלי. הייתי מפורסם בכל ארצות הברית, ובסוף ההופעה מעריצים רבים התגודדו סביבי וביקשו ממני חתימות. חבר טוב שלי ארגן לי טיסה לישראל, רחוק מאור הזרקורים. חופשה שקטה באילת. בחדר במלון חגגתי עם חבר שלי יוסף ועם עוד כמה חבר'ה שהיו נגנים שלי ומפיקים שלי. פתחנו בקבוק שמפניה ושתינו לחיים.

"אנחנו נטוס לישראל ונפגוש בנות יפות, דוד, אני מקווה שאתה אוהב ישראליות," אמר יוסף.

בתור יהודי אמריקאי לא כל כך אהבתי ישראליות, אבל העמדתי פנים שאני זורם עם יוסף ושאני אוהב ישראליות. יהודים אמריקאים וישראלים זה שני עולמות שונים. כולנו יהודים, אבל אני מעדיף יהודים אמריקאים.

לאחר חודש אני והלהקה שלי, "נמר משוגע", התכוננו לטיסה לאילת. טסנו במטוס פרטי גדול שלא היו בו נוסעים רגילים. רק אני, הלהקה שלי והמפיק שלי. בזמן הטיסה התחלנו לשיר שירים של ג'ים מוריסון מלהקת הדלתות, "בואי, מותק, תדליקי אותי." גם צפינו בחדשות הבידור. דיברו עלינו שם, תיארו כמה שאנחנו מוצלחים.

לבסוף הגענו לאילת. שמנו את החפצים שלנו בחדר, התרחצנו והתארגנו לארוחת ערב. אני לבשתי חולצה לבנה עממית כפרית. האורחים בבית המלון נעצו מבטים בלבוש שלי וצחקו בשקט. הם חשבו שאני איזה בן קיבוץ שמתכוון לחג שבועות. חבר שלי ניסה להרגיע אותי ואמר לי שבנות ישראליות אוהבות איך שאני מתלבש ושאני נראה הכי ישראלי שיכול להיות. כשחיפשתי מקום לשבת ולאכול ראיתי ישראלית בלונדינית מתיישבת ליד שולחן קרוב עם החברות שלה.

אמרתי לחבר שלי ולכל הלהקה שאני מצטרף לבנות בשולחן שלהן.

"שלום! אפשר להצטרף אליכן, בנות?" שאלתי.

"כן, אתה מוזמן. מאיפה באת, מהקיבוץ?" הבנות התחילו לצחוק על הלבוש שלי.

"אתן אוהבות את הלבוש שלי? זה הכי ישראלי שיש," אמרתי.

"איפה אתה חי, בקום המדינה? אתה נראה כמו בן קיבוץ שמתכוון לחג שבועות," אמרו הבנות.

"אני אקח את זה כמחמאה," אמרתי. הרגשתי שהבנות נכנסו להלם מהתגובה שלי. "אני אוהב מאוד אוכל ישראלי שמכינים בבתי מלון, זה מזכיר לי קצת את האוכל בקיבוץ. האוכל הישראלי ממש טוב! בכלל, אני אוהב מאוד ישראלים, הם כמו משפחה בשבילי," אמרתי. הבנות התחילו להסמיק ולצחקק במבוכה.

"אפשר לדעת מאיפה אתה?" שאלה אחת הבנות.

"אני לא יכול להגיד לך בדיוק ואני לא יכול להגיד לך במה אני עובד," אמרתי.

"טוב, לפי מה שאני מתרשמת מהלבוש שלך, אתה בטח בא מהקיבוץ. בני קיבוץ עובדים בפרדסים, בעבודות אדמה, ברפת או בלול," אמרה אחת הבנות.

"לא נראה לי שאתן אוהבות את מדינת ישראל. אני יודע שבקום המדינה לישראלים לא היה שום דבר. לא לכל אחד היה טלפון ובטח לא טלוויזיה. האנשים חיו חיים פשוטים ולמדו לאהוב זה את זה כמו אחים," אמרתי.

"ברוך הבא לישראל בשנות האלפיים. כולנו מחוברים לאינטרנט ולמחשבים ולטלפון. הגיע הזמן להתקדם, לצאת מתקופת האבן," אמרה אחת הבנות.

"אני חושב שאני צריך ללכת. היה נעים לדבר איתכן, שיהיה לכן בהצלחה ביחסי חברה," אמרתי. נפרדתי מהבנות ועברתי לשבת עם החברים שלי בשולחן שלהם.

"איך הלך לך עם הבנות?" שאל אותי יוסף.

"הדור החדש בישראל ממש הידרדר," השבתי לו, "אין אחוות אחים ואין כבוד לאנשים. מזל שלא סיפרתי להן כמה אני מפורסם בארצות הברית."

אייל רפפורט

סיפורים

באולימפוס

נולדתי באולימפוס לאל המלחמה מארס ולאלת היופי אפרודיטה. הייתי פרי בטנם. הרבה מאהבים היו לאמי. כשנולדתי היא נתנה לי את השם הומרוס. כן, אני משורר האהבה והמלחמה. שלום לא היה בנמצא. כבר בגיל צעיר לימדה אותי אמא אפרודיטה לעמוד בתור לזאוס אבי האלים לקבל את מנת האמברוזיה והנקטר הקבועה של בני האלים שנועדה לשמור עלינו צעירים לנצח. כך מדי יום ביומו. כשהגעתי לבגרות הגיע זמני להתארס. באולימפוס לא מצאתי את מבוקשי. ירדתי לאדמה, ושם פגשתי את פיגמליון הפסל, שסיתת למעני פסל יפהפה של אישה.

הלכתי לזאוס, ובלי לספר לו מאין הפסל ביקשתי: "תן חיים לפסל." אישה כמוה ביקשתי.

זאוס חייך וגיחך, "אתה מאוהב בפרי דמיונך. לא באישה בשר ודם. פסל את ילדיך, ואם ימצאו חן בעיניך אתן להם חיים. אם לא, לא אחיה אותם. כך ילד אחרי ילד."

פיגמליון היה קצר וענייני. "אפסל לך צאצאים רק תמורת אמברוזיה ונקטר."

הסכמתי לתנאיו, והבאתי לזאוס את ילדיי שלא אני פיסלתי, אלא הפסל הגאון שנהנה עכשיו מחיי נצח.

ואז קרה דבר הרה אסון: לזאוס נודע משר המשקים שלו שאני גונב אמברוזיה ונקטר בשביל פיגמליון והוא בתמורה מפסל את ילדיי, וכך זוכה בן תמותה להיות בן אלמוות כאל בלי אישור אמיתי מזאוס אבי האלים.

עונשי היה שארד לארץ בחוסר כול ואחיה שם לזמן קצוב כאחד האדם. חיי הפכו לסיוט. חייתי בפרתנון והתפרנסתי מהעתקת כתבי "האיליאדה", "האודיסיאה" וסיפורי האלים. אישה לא הייתה לי, הייתי כבר זקן. מפיגמליון לא שמעתי דבר.

ואז פנה אליי הפּסל של הפרתנון בבקשה שאפסל איתו פסל ענקי, שנים-עשר מטרים גובהו, בדמותו של זאוס. הנחיתי את הפּסל, והתקבל תעתיק מדויק של זאוס, שעוד זכרתי היטב איך הוא נראה.

זאוס התרגש, הודה לי ושאל: "מה תבקש בתמורה?"

דמיינתי את אשתי ואת ילדיי בדיוק כפי שרציתי אותם. היש בקשה נעלה מזו שיהיו לנו אישה וילדים בדיוק כמו שרצינו אותם? כאלו שבעד כל הון שבעולם לא נחליף אותם? "עזרתי לך לשמר את זכרך ולהוסיף לתהילתך לעולמים בין בני האדם," השבתי לזאוס. "תן לי לראות את אשתי וילדיי עוד פעם אחת, ואמות."

זאוס הגדיל לעשות, והחזיר לי את חיי כמו שהיו קודם לכן - חיים ככן אלים לנצח נצחים ליד אשתי וילדיי האהובים.

האם ילדינו אהובים עלינו כי חלמנו אותם, או פשוט כי הם ילדינו שלנו?

עצלות

פעם היה אדם שהתעצל לחשוב. מרוב עצלנות הוא לא חשב על כלום: לא על חייו, לא על משפחתו, לא על צאצאיו. מישהי התחתנה איתו מתוך רחמים. היא הבינה שהיא צריכה לחשוב בשבילו על הכול ולדאוג תמיד שלא יסתבך. היא הכירה אותו בים. ראתה אותו משחק מטקות ואז מתקוטט עם מישהו על בחורה. הוא טען שהיא חברה שלו ושמישהו מנסה לקחת אותה ממנו באופן פוגעני ונצלני. אלא שהעצלנות גברה עליו, והוא ויתר.

האדם, נקרא לו אדם, פנה לכיטוח לאומי בטענה שהוא עצלן כרוני ושמחלתו כה קשה שאת כל עסקיו וענייניו הוא מנהל דרך שיחות וידיאו - רופאים, קניות, תשלומים לבנקים. גם עם אשתו הפסיק לשכב, ורק דרך הסלולרי עשה אהבה. כשהיה מתפנה בשירותים, במקום לנגב סידר לעצמו מתקן לשטיפה. ממילואים השתחרר בטענה של עצלנות ועייפות קשה, מפתח ביתו לא יצא. הוא סידר לעצמו בית אלקטרוני, חלונות ותריסים מונעים בכפתור, ושיא השיאים - רובוט משוכלל שעשה הכול במקומו. אשתו ברחה ממנו מזמן, לקחת איתה את כנם המשותף ונעלמה. את מקומה תפס הרובוט, שגרם לאדם הנאה רבה. כך עברו שנים לא מעטות.

יום אחד פרץ האקר את התוכנה של הרובוט. הרובוט השתגע והתחיל להוציא את אדם מהבית. גרר אותו לריצת בוקר ואחרי כן למקום עבודתו הקודם שזנח מזמן. בתום יום העבודה סחב אותו הרובוט לקניות ולתספורת ומשם למועדון היכריות, שם פגש מכל הנשים שבעולם את אשתו לשעבר, והאהבה ביניהם פרחה מחדש. בקיצור, העצלן שלנו הפך לחרוץ מאין כמוהו.

יום השישי, ויכולו השמיים והארץ וכל צבאם ויכל אלוהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה. ומי בא לבקר אותך? הבן שלו, עם נכדיו.

"אז מה, אבא, נעשית חרוץ יותר מכולנו?"
"אני," רטן אדם, "זה הרובוט שלי, איזה האקר שיגע אותו
והוא אותי. שהשד ייקח אותו."
"אבא," פרץ בנו בצחוק רועם, "אני הוא ההאקר."

שיגעון ומצפון

יום אחד, בשנת 1945, הלכתי לים בחוף טקסס עם ציוד דיג שקניתי בדאלאס. נסעתי בקדילק החדשה שלי. זה עתה השתחררתי מהצבא אחרי שהייתי מגויס שבע שנים ואף השתתפתי בפלישה לנורמנדי. רבצתי על החול בחוף של טקסס, בידי החכה ובקצה שלה הפיתיון. לפתע חשתי משיכה חזקה בקצה החכה. לתדהמתי ראיתי דמות אפורה כשק וחוט למותניה ממלמלת משהו.

פניתי אל הדמות ושאלתי, "מי אתה?"

"אני המשיח, הוא השיב.

הבנתי מייד שנטרפה עליו דעתו. נתתי לו אוכל ושתייה והחלטתי לקחת אותו לבית תמחוי. הגענו לבית התמחוי כעבור שעתיים שבהן הספקנו לשוחח. הסיפור שלו היה מדהים. הוא שירת כמוני בצבא בספינה רוזוולט בתפקיד הקברניט. הספינה הפליגה לאנגליה דרך האוקיינוס האטלנטי. לאחר הפלגה של כשבועיים הוא נרדם בזמן המשמרת, סגנו בדיוק הכין לעצמו דבר מה לאכול, ולפתע צץ מן המים פריסקופ ומייד אחריו נורה טורפדו בנתיב הספינה. הטורפדו פגע בדופן, ונשמעו זעקות שבר והדי פיצוצים עזים.

ג'ון סמית, הקברניט, איכד את השליטה בספינה, והיא ירדה חיש קל למצולות במערבולת נוראה. ג'ון הספיק לאחוז בגלגל הצלה ונישא במים המסתחררים. כל שאר אנשי הצוות טבעו, איש לא שרד. ג'ון היטלטל מגל אל גל והתפלל לישו שיציל אותו. למזלו הייתה לו חפיסת שוקולד, וג'ריקן מים עם מצוף נסחף היישר אליו. כעבור עשרים שקיעות וזריחות הוא ראה יבשה, ועד מהרה מצא את עצמו מוטל על החוף. הוא הבין שתפילתו נענתה - אלוהים הציל אותו ממוות. הוא חשב על חבריו שירדו למצולות ולפתע הייתה לו תוכנה - לא לשווא

ניצלתי. אני המשיח, אני אתקן את העולם הזה ואביא אליו את האור.

למחרת לקחתי את ג'ון לבית חולים פסיכיאטרי לאבחון ולקבלת טיפול שכן מצבו נראה לי חמור. הפרופסור מנהל המוסד קיבל אותו ואשפז אותו מייד. לאחר מספר ימים הוא קיבל אותי לשיחה. לג'ון סמית יש רגשות אשמה נוראים על כך שכל אנשי הצוות שלו טבעו ורק הוא הקברניט ניצל, הסביר לי. הוא מנסה להתגבר עליהם בכך שהוא רואה את עצמו משנה את העולם, מושיע אותו בלי מלחמות והרג.

עברה כחצי שנה. במצבו של ג'ון לא חל כל שיפור. שוב ושוב הוא ניסה להתאבד, וניצל בזכות ההשגחה ההדוקה עליו. לטענתו, עליו לעלות השמימה ולקבל מישו את זר הקוצים שעל ראשו. ואז, באחת השיחות שניהל עם הפרופסור במשרדו, הופיעה לפתע דמות משונה, עם זקן ושיער מגודלים פרא, עיניים רושפות ובגדים בלויים. ג'ון צעק: "זה אתה, פוסטל סגני?"

"כן," השיב האיש.

"ניצלת מהרוזוולט כמוני?" התפעל ג'ון.

"אני המלך המשיח," הכריז פוסטל.

ג'ון התרגז. "אני המלך המשיח!" הוא צעק.

החלה מריבה ביניהם, כשכל אחד מהם מתקיף בדבריו את השני.

למרכה ההפתעה, הפרופסור הורה לשכן אותם בחדר אחד, מיטה ליד מיטה, בפיקוח צמוד של אח פסיכיאטרי.

המריבות נמשכו כך מספר ימים, עד שלפתע, באחת ההפוגות מהצעקות, ג'ון סמית פלט, "אבל אולי שנינו טועים." פוסטל הנדהם תלה בו עיניים גדולות. "אנחנו מפקדי הספינה

מרגישים אשמה על טביעתה, אבל גם אם היינו ערניים יותר, את הטורפדו לא היינו יכולים לעצור. זה היה פשוט ביש מזל." "כן, המפקד," אמר פוסטל, והנהן.

עד מהרה נקרא אליהם הפרופסור ועודכן במתרחש. "אתם צודקים," אמר, "שום בית משפט של מטה ושום בית משפט של מעלה לא יכול לחייב אתכם בדין. סבלתם מספיק מדבר שאפשר לראות בו תקלה, אבל אין בו אשמה, הפקרה, נטישה או בגידה. תנו לעצמכם הזדמנות לחיות. קיבלתם את חייכם במתנה, עכשיו השתמשו בהם היטב, ואת מוחכם שחררו מרעה חולה."

עוד באותו היום השתחררו ג'ון ופוסטל. ג'ון למד רפואה והיה לפסיכיאטר, ופוסטל נהיה אח פסיכיאטרי ששימש תחתיו באותו מוסד טיפולי. שניהם התחתנו והקימו משפחות. לא נשותיהם ולא ילדיהם ידעו על האשפוז שעבר עליהם. הם חיו חיים נורמטיביים, וכמובן נשארו חברים בלב ובנפש, גם אם פוסטל לעתים, כמו בהלצה, היה קורא לג'ון "המפקד".

של מי הילד הזה?

נולדתי לבד, גדלתי לבד ואמות לבד. בבית היולדות, דקה אחרי שנולדתי נפטרה אמי מתסחיף ריאתי. אבי, הייל ששירת בגבול, חטף כדור בראש. נולדתי לתוך חלל ריק ונורא. לא הייתה מישהי שתניק אותי, תטפל בי, תחליף לי חיתולים. והעיקר, מי ייתן לי שם? אחת האחיות העלתה רעיון: יש לנו שם מן המוכן, נקרא לו רמב"ם. מוהל שהיה בקשר עם בית החולים עשה לי ברית, ושבעה ימים לאחר יום היוולדי היה שמי בישראל רבי משה בן מימון.

לא היה מי שייקח אותי תחת חסותו, אז גדלתי במחלקת הילדים ברמב"ם. הצוות התייחס אליי טוב בדרך כלל. האחות טובה השמנה, עם החזה בהתאם, התנדכה להניק אותי, ולא חסר לי דבר. האח מרקו התנדב להקריא לי את "פו הדוב", את "סיפורי הברון מינכהאוזן" ואת "הלב" של דה אמיצ'יס. במחלקת הילדים למדתי דמיון, רגש ואהבה מה הם.

הגעתי לגיל שש, ובאין לי משפחה משלי עברתי למשפחה אומנת. שם, עם עוד עשרה ילדים בבית אומנה, מצאתי נחמה אצל שפרה, הגננת שלי לשעבר ועתה פנסיונרית. הייתי תלמיד מוצלח וכישרוני, ובכל המבחנים הוצאתי עשיריות. בנוסף על אנגלית למדתי ערבית בתור שפה זרה שנייה. צבע עורי היה שחום כמו של ערבי. בר מצווה חגגתי עם כל יתומי צה"ל. בגיל שש-עשרה ידעתי אישה. שמה בישראל מאשה, בת למשפחה דתית שחזרה בשאלה. מאז ועד היום אנחנו יחד.

בן שמונה-עשרה התגייסתי לצה"ל. עברתי טירונות בהצטיינות, הפכתי לקצין ושירתתי בסיירת צנחנים. את מאשה ראיתי אחת לשלושה שבועות. עליתי בסולם הדרגות. בזמן מלחמת ששת הימים הייתי סגנו של מפקד החטיבה זוניק שחם. פתחנו ציר מצפון הגדה המערבית לכיוון קלקיליה. נכנסנו למחנה הפליטים. התחולל שם קרב. ראיתי מולי פלסטינאית שכדור פגע במצחה ותינוק כבן שנה שכב ברועותיה וככה.

ביתה נהרס בפגיעה ישירה. לקחתי את התינוק ושמעתי קול אומר לי ופוקד עליי: קח אותנו, אמצ אותנו. אין לו יותר משפחה, אתה תהיה המשפחה שלו. מאשה אשתך עקרה. אל תיתן לעוד ילד לגדול בלי הורים. הייתי כבר בדרגה גבוהה. השכנים ומשרד הפנים לא שאלו יותר מדי שאלות. רשמו מה שרשמו, והילד היה שלי.

לאחר כשנה נשמעו דפיקות בדלת. קצין שוודי מהצלב האדום נכנס לביתי עם אישה ערבייה זקנה ופנה אליי ישירות: "תחזיר את הילד שגנבת לסבתא שלו. בתה גססה בידיים שלך במחנה הפליטים."

לפתע התנפלה עליי הסבתא הזקנה בנשיקות וחיבוקים. "יא אלבי, יא עיוני, יא חביבי."

נדהמתי. גם עם ההבדלים בגלל הגיל והמין, תווי הפנים שלנו היו דומים להדהים. ואז נזכרתי, ואז הבזק של ברק, בתשאול שנערך לי בשב"כ. מפקד השב"כ אמר לי שהסיפור שלי קצת מסובך, אבל לא השיב לשאלתי ולא פירט. הוא רק אמר: "החיים יפתרו אותו."

פניתי לסבתא מכולכל ונבוך ומלמלתי, "את סבתא שלי?"

"כן, יא אבני. אבא שלך הוא הבן שלי."

"אבל איך? הוא נפל בקרב עוד לפני הקמת מדינת ישראל."

"כן, הוא היה פלסטיני שהתאהב ביהודייה. הם הביאו אותך לעולם לפני ארבעים שנה. אתה הפתרון לסכסוך הקשה והעקוב מדם הזה. תבוא עם הבן שלך, רסון, ועם מאשה אשתך, ונעשה חפלה גדולה. מחכה לך משפחה גדולה בקלקיליה." מאשה ניגשה לסבתי, והן התנשקו.

החפלה הייתה מפוארת, בנוכחות התקשורת ופוליטיקאים מכל הקשת הפוליטית. אני וסבתי הצטלמנו מחובקים עם מאשה ורסון. מפקד השב"כ אישר - הסיפור אמיתי, אבל המקרה עולה על כל דמיון.

הנשיקה

הבוקר עלה, קרני שמש ראשונות מבעד להרכי התריסים. קמתי אפוף קורי שינה. התקלחתי, אכלתי ארוחת בוקר טעימה ויצאתי לדרכי. האור עדיין לא גירש את הצללים. לא הכול ברור, לא הכול מובחן.

התקרבתי לתחנת האוטובוס וראיתי מולי אדם בעל חזות נוכרית. "איפה אני?" הוא שאל.

"נווה שרת", עניתי לו.

ואז, לתדהמתי, הוא נישק אותי על השפתיים. הרגשתי מהפכה קורית ומתרגשת בתוכי. תשוקה אדירה לנשק עוד ועוד אנשים תקפה אותי. התחלתי לפלוט מילים סתם, ללא משמעות ופשר, ונישקתי את כל מי שנקרה בדרכי: ילדים, נשים, סבים וסבתות. ואז, לתדהמתי, כל מי שנישקתי - הירקן, מטאטא הרחובות, שוטר התנועה - רץ ונישק עוד ועוד אנשים. ואז הבנתי: הפכתי לחיזור. מי שנישק אותי הוא חיזור מהחלל החיצון, ועכשיו גם אני חיזור.

רצתי אחוז אמוק לביתי. מחוץ לבית עמדה רלי שלי. "מה קרה?" היא שאלה ונתנה לי נשיקה אהבת. מייד הרגשתי טוב יותר. קורטוב האנושיות שנותר בי התחזק והתרכה והפך אותי מחדש לבן אנוש. נשיקת אהובתי החזירה אותי לעצמי. גם אלו שנישקתי וגם אלו שהם נישקו, ברגע שהתנשקו עם אהובותיהם ואהוביהם, ניצוץ האנושיות שנשאר בהם התלקח והפך אותם שוב לבני אנוש.

האהבה מרפאת הכול: את כל המזוריות, העיוותים, הפחדים. נשיקת בן אנוש הופכת גם אותנו לכאלה.

אספן החלומות

כא לשכונה דייר חדש. אני. כמה מיטלטלים הכרחיים, מקרר ישן. כל בוקר כיכר לחם וקופסה אחת של גבינה לבנה 5% ומשהו להמתיק את היום. בלילה הלכתי לתומי באותה הדרך מהמכולת הסגורה לביתי. עישנתי סיגריה כדי להירגע מטרדות היום. הלכנה זרחה במלוא הדרה, מלאה וזוהרת, רכה ורומנטית, מלאת חלומות על מפגשי אוהבים ונשיקות.

חזרתי הביתה לשירי היפה שלי. ראיתי אותה שרועה על המיטה, פשוטת איברים ומחבקת בעדינות את הכר. לפתע שמעתי רעש מהחלון. מישוהו פורץ לביתי. לקחתי מערוך, הנפתי אותו באוויר וחיכיתי. שמעתי התנשפות וצעדים. כמעט נתתי מהלומה, אבל התברר לפליאתי שהשכן רבע עוף מוני, אולי היחיד שהספקתי להכיר כאן, נכנס אליי והביט בעיניים לטושות בי ובמערוך.

"מה אתה עושה כאן, מוני, באת לגנוב?"

"אני? שטויות, אני לא שודד ולא גנב. כסף לא מעניין אותי בכלל."

"אז מה אתה?"

"אני אספן חלומות."

"למה?"

"כי לי עצמי אין חלומות. מכיוון שאני סובל מכיעור נורא ומאישיות מופנמת אין לי סיכוי שאישה תאהב אותי. וכשאין אהבות להקריב את חיי למענן, אין לי מה לעשות עם עצמי. מעולם לא התחתנתי, אין לי ילדים ואין לי שאיפות גדולות. גם החלומות לא מגיעים אליי, ואני צריך להשיג אותם מאחרים."

"אז ככה אתה עובר מבית לבית ואוסף חלומות מאנשים בשנתם? ומה אתה עושה איתם?"

"אני לוקח אותם, חולם אותם, ומצליח להירדם בעזרתם. בבוקר, כשאני מתעורר, הם געלמים, וכל הרומנטיקה, הערגה והכיסופים לאישה מסתלקים איתם. אני חייב אותם כדי שאוכל לישון ולחלום ולשמור כך על שפיותי, אבל בבוקר הם חוזרים לאדם המקורי שחלם אותם. אני לא גנב ולא שודד, אני אספן חלומות. עכשיו, ברשותך, אחזור לכייתי לחלום. אני מבטיח להחזיר לך בבוקר את החלום שלך. אני אדם ישר."

זו שפעם הכרתי

זו שפעם הכרתי נעלמה מהנוף. היא הייתה יפה, ההפך משמנה, ידעה ימים טובים יותר ואשת שיחה. שוחחנו רבות על מחלת הנפש המשותפת שלנו. שיחות ארוכות על תחושת הדיכאון, הפחדים, המחשבה שאני נתון למעקב. ישמור השם מה חשבתי אז על עצמי. אחרי ארבעים שנה התחלתי לקבל את הטלפונים עם הצחוק המטורף. צחוק מלא ליחה ושיעול נורא ולסיום קול מרוסק לוחש, "זה אתה, אייל אהובי?" ואז הטלפון נטרק ואחרי כן דממה. ככה בוקר, צהריים וערב מדי יום ביומו. ואני נרעש ונסער, אין לי חברה כבר ארבעים שנה. מי זאת יכולה להיות?

בוקר אחד עברתי קרוב לארומה, ואישה זקנה ומקומטת סימנה לי להתקרב.

ניגשתי, "מי את?" שאלתי.

היא חייכה בכיישנות. "זאת אני, אירית, זוכר אותי? לא השתנית, אתה לא נזכר בי?"

ממחשכי הזיכרון נזכרתי, אירית היפה.

"כן, הייתי יפה, עכשיו אני זקנה ולבד."

ישבנו והעלינו זיכרונות ואת סיפור היכרותנו שמעולם לא הבשילה. תוך כדי כך חייכה אליי אירית ופרצה בצחוק מבדיחה שסיפרתי לה. זה היה הצחוק, זה היה הצחוק המוכר לי.

"זו את שמטרידה אותי בצחוקים מטורפים!"

היא הכחישה. איימתי לפנות למשטרה, אבל היא בשלה, "זה לא אני, נשבעת."

חזרתי לביתי. בכניסה לדירה שוב צלצל הטלפון ונשמע צחוק מטורף. הפעם הלכתי למשטרה. השוטרים זימנו את אירית וערכו עימות בינינו.

"נגיש נגדה תביעה," אמר השוטר בהחלטיות.

לפתע נכנסה מישהי לחדר, פרצה בצחוק מלא ליחה, עם שיעול של מעשנת כבדה, ופנתה לאירית: "שלום, אחותי." ואז היא פנתה אליי, "זאת אני, אורנה אחותה, אני זו שמתחה אותך. מצאתי את הטלפון שלך אצל אירית ונוכרתי כך ובאהבתי אליך. כמה שסימנתי לך אז, רמזתי לך, הסתובבתי סביבך, לא עזר, אותי לא ראית. עברו ארבעים שנה, ובגללך אני רווקה. אחר כך לא רציתי אף אחד. כשנוצרה עכשיו ההזדמנות החלטתי להתל בך כנקמה. סלח לי."

אהבתנו נדלקה, וסיפור אהבה חדש ניצת, מבוגר ואחראי בהרבה. אהבתי את חוש ההומור שלה, את כל כולה, ועוד הרבה שנים אחרי כן אהבתנו פרח.

אורייה

את, אורייה, אהבת חיי היחידה. השנים חלפו מהר, גדלנו. החיים חלפו ביעף. נסענו בזמן קדימה, רק קדימה, כי אי אפשר לחזור בזמן. אחרת ייהרס העולם ואפילו בורא עולם לא יוכל למנוע את טירוף המערכות שיקרה בגלל הזמן המתקוק, וטוב שכך כי אותי זה הציל, ואולי לא. אני חם מזג ופועל מהמותן.

מוכן שהחיים שלי היו מתחילתם מקור לא אכזב ללבבות שבורים, כמו שהיו לי למכביר. גם את לבי שברה כל מי שיכלה. בכוח ובעוז פעמו רגשותיי. אהבת נחל אכזב. לא ידעתי מה מחכה לי. הסבל התחיל בינקות - ענת, גליה, עפרה, פרחיה, דינה, נורית, ציפי, פזית. לא היה לי כלום בעולם הזה. לפי תורת הסבל הייתי אמור למות כבר מזמן, אבל אני חיפשתי את האחת והיחידה בהוסטל שבו התגוררתי. הכול מאוס. בלעתי ארבע פרוסות לחם בבת אחת מתוך כוונה לחנוק את עצמי. כולם התעלמו, הסיטו את ראשיהם. הבנתי - יומי האחרון. בכיתי קצת ונחנקתי.

ואז, כמו אלה שעלתה מן הים, הגיחה לה מולי אורייה וביקשה, "תירגע, יהיה טוב. בוא, יש אוכל טוב בסיר, אל תיכנע לדיכאון."

נדהמתי, מישחי חמלה עליי, החיים יכולים להיות יפים. כשנגמרה הארוחה ניגשתי לאורייה בחדר האחות, ובשקט ומתוך כוונה לאטתי, "אורייה, את אהובתי היחידה."

היא חייכה אליי, שיניים צחורות והרבה אנרגיות טובות. "חמודון, אני לסבית."

הבנתי, אלוהים בכל זאת רוצה שאמות. ללא אומר ודברים קפצתי אחורה במדרגות, שברתי את המפרקת והלכתי לעולם שכולו טוב. את, אורייה, היית אהבת חיי היחידה.

גל לוינסון

סיפורים

לא קרב ולא מגע

מעיף מעליו את השמיכה ושוב מביט בשעון. כבר שתיים בלילה ואינו מצליח להירדם. יורד מהמיטה עייף ומדוכדך וצועד יחף למטבח. הבית חשוך. מגשש את דרכו למטבח, מוזג לעצמו מנת ויסקי, מוסיף לתוכה שתי קוביות קרח ולוגם בעמידה לגימות קטנות.

ניגש למחשב ונכנס לאתר ההיכרויות שאליו נרשם לאחרונה. אתר לא מפורסם במיוחד, אבל נחשב למכובד כי חייבים לשלם בו והרוב מחפשים את האתרים החינמיים.

"רועי, בן 33, עורך דין, רווק, 1.80 מ'. תל אביבי. מחפש את אותה אהבה מופלאה שתמלא את גופי ונפשי. רוצה למצוא אותך, שתגרמי ללבי לפעום שוב בחוזקה. לא פחות חשוב מזה, מחפש חברה אמיתית. חברה ולא פחות מזה."

לא מאמין שעברו כבר כמעט שמונה חודשים מאז הפרידה מענת. שלוש שנים גרו יחד והיה לא רע בכלל. לעתים אפילו ממש טוב, אבל ככל שעבר הזמן הלחץ שלה לכיוון חתונה וילדים הלך והתגבר, בעוד הוא רק הלך והתרחק.

"עוד לא מיציתי מספיק את החיים לפני הילדים," אמר לה ככל פעם שעלה הנושא. היא לא הפסיקה. לאחרונה עוד הגבירה את הלחץ. "אני לא ילדה, אתה יודע," אמרה לו. "כבר בת 30, והזמן צועק אצלי בגוף. אני לא רוצה לחכות יותר. אם אנחנו לא מתקדמים הלאה, אני מבחינתי סיימתי פה איתך. 'זה כואב, זה יכאב, אבל בסוף זה ישתחרר.'" ציטטה פתאום שיר של שלמה ארצי. המילים האחרונות שאמרה לפני שעזבה את דירתם.

להפתעתו, לבו לא נשבר, והוא אפילו חש הקלה. פתאום הראש היה שקט. כבר לא פחד לחזור הביתה ולשמוע שוב את אותן מילים שחזרו על עצמן בחודשים האחרונים.

אז הראש נרגע, אבל הגוף ביקש וצעק, "אישה. אני רוצה אישה." נרשם לאתר היכרויות ויצא למספר לא גדול של דייטים. חלקם טובים, רובם רעים, והיו גם סטוצים פה ושם, אבל לא יותר מזה, והוא גם לא היה בטוח שהוא רוצה יותר.

אחרי חודשיים הרגיש שמיצה את עניין הדייטים. אולי עדיף להמשיך לחיות לבדו כמו שהוא אוהב בלי הטרדות והצקות, אבל כיוון שכבר שילם על האתר לשלושה חודשים מראש, ואם משלמים גם משתמשים, ועכשיו שתיים וחצי בלילה והוא יושב מול המחשב, הוא גולל את העכבר על פני תמונות הנשים הרבות. רבות מדי.

ואז ראה אותה. לא באמת ראה כי לא הייתה תמונה, אבל קרא אותה למרות מנהגו לקרוא רק פרופילים של נשים עם תמונות. הוא אפילו אינו יודע מה היה שם שגרם לו להמשיך לקרוא:

"עלמה. בת 29. ירושלמית שברחה מאלוהים לפני שנתיים. גרושה ללא ילדים. 1.68 מ', גוף ממוצע, עובדת כמורה לחינוך מיוחדת. אשמח למצוא את האחד שעדיין הולך בשמחה לעבודתו, יודע מה הוא רוצה מעצמו ומהחיים בכלל וחווה בעבר אהבת אמת, אבל לא לחוץ על חתונה וילדים, והכי חשוב שיהיה לו לב ענק."

יושב וקורא שוב ושוב את הכתוב ומתאכזב שאינו רואה אותה מולו עכשיו. רק את המילים. אבל אינו יכול לבוא בטענות אליה כשגם הוא לא העלה תמונה לאתר. מבחינה זאת הם שווים.

"אני חייב לכתוב לה משהו," הוא אומר בקול לעצמו, "היא עושה רושם של בחורה מיוחדת, אז אני צריך להיות מקורי מאוד כדי שתענה לי, מה גם שאין לי תמונה. אז מה אני כותב לה כדי שתחזור אליי?"

הוויסקי נגמר, ושתי קוביות הקרח הפכו למים שעומדים בכוס הארוכה. הוא חוזר למחשב וכותב: "היי. שמי רועי, רווק בן 33 מתל אביב. קראתי את מה שכתבת ונשארתי מסוקרן. אשמח לדבר וכמובן אשלח לך תמונה. מצפה גם לראות תמונה שלך." הוא מוסיף את מספר הטלפון שלו ולוחץ send.

"היי, רואה תוך דקה את תשובתה, "אפשר לדבר."

"גם את לא ישנה?" הוא שואל, מופתע ממהירות תגובתה.

"לא. שעות הלילה הן השעות שלי," היא כותבת ומוסיפה סמיילי סמוק.

אחרי שתי דקות בדיוק הטלפון מצלצל.

"היי, רועי, זו עלמה." הוא שומע קול נשי מצדו השני של הקו.

"היי, עלמה, אני ממש שמח לשמוע את קולך."

"רק תדע שאני לא עושה את זה בדרך כלל. אני לא יודעת למה בחרתי להתקשר, אבל אם כבר התקשרתי, על מה תרצה לדבר?"

"על כל מה שאת רוצה. את רוצה לשאול משהו? רוצה לספר לי משהו?"

אחרי שהות לא קצרה של שתיקה רועמת במיוחד היא שאלה: "רוצה לעשות משהו מיוחד? אחר?"

"תמיד," ענה. מה כבר יכול להיות מיוחד בדייט? הוא שואל את עצמו, ומייד מתחילת להתרוץ בראשו מחשבות מטורפות.

והיא כבר ממשיכה. "מכיוון שלשנינו אין תמונות באתר, ניפגש. אני אבוא אליך, אבל אתה תהיה עם עיניים מכוסות. כל הזמן. אני אראה אותך ואחליט אם להישאר. ואז נדבר, תשמע את קולי, ורק אחרי שנדבר אולי גם תרגיש אותי. זה יהיה תלוי רק בי. אני אחליט מה יהיה ואיך."

הוא הסכים בלי לחשוב פעמיים, ומייד מסר את הכתובת. "עוד שעה אני אצלך. אצלצל אליך מלמטה, ואתה תחכה לי כשענייך מכוסות טוב-טוב במטפחת, עניבה או כל דבר אחר. ככה גם תפתח את הדלת."

"אוקיי," השיב, ולא ידע אפילו למה הסכים, אבל הבטן שלו כבר מתהפכת והוא מרגיש את הרגל רועדת מתחת לשולחן. "להכין משהו?"

"כלום," ענתה.

"טוב," השיב מהר ושלה לה את הכתובת.

הוא מתיישב על הספה בסלון, המום. מה קורה פה? שאל את עצמו. לא נסחפתי מדי?

הוא מחליט לשחק את המשחק שלה ופונה למקלחת. לובש ג'ינס וחולצה לבנה, מדליק טלוויזיה וסופר את הדקות. הזמן מעולם לא עבר לאט כל כך. נו, מתי היא כבר תגיע? שאל את עצמו.

צלצול האינטרקום הפתיע אותו. "אני למטה. מה הקוד?" שאלה והוסיפה, "תתכונן כמו שסיכמנו."

אני לא מאמין שאני עושה את זה, חשב בזמן שקשר את עניבתו השחורה העבה סביב עיניו. הוא הידק בחוזקה, שלא תחשוב אפילו לרגע שהוא רואה אותה, למרות שזה מה שרצה יותר מכול.

"היי," שמע קול רך ושקט. "אני עלמה." הוא חש את ידו נלקחת ללחיצה עמוקה. נשאר עומד. "חכה פה," היא לחשה. "אני עושה סיכוב בדירה לראות מה ואיפה אני הולכת לעשות איתך."

הוא נשאר כך עומד מבלבל במקומו. לא רואה כלום. ממש כלום. אחרי מספר דקות חש את ידה אוזחת בידו ומובילה אותו לספה שבסלון, אותה זיהה ממגעה היומיומי והמוכר.

"יש לך קצת וודקה?" שאלה.

"במקפא. הכוסות בארון מעל." התיישב על הספה ושמע אותה מוזגת וודקה לתוך הכוסות.

מה הולך לקרות עכשיו? הוא שאל את עצמו בעודו יושב ככה ומרגיש מטופש, אבל החליט לשחק איתה את המשחק. "תמיד נחמד לעשות דברים חדשים," אמר כששמע את שקשוק הכוסות מתקרב אליו.

היא לקחה שוב את ידו והניחה בתוכה את הכוס. "תשתה קצת, אולי תשתחרר."

הרגיש את חיוכה. הוא כבר מת מסקרנות, חסר סבלנות, והלמות לבו מואצת. הוא כבר מת להעיף את העניבה הטיפשית הזאת מעל עיניו. "אני רוצה לראות אותך. לא יכול להתאפק."

"החלטנו שלא, זוכר? אם אתה מוריד, אני הולכת." היא מצהירה ומתרחקת.

הוא לוגם מספר לגימות ומרגיש את ראשו מסוחרר מעט. "מה עכשיו?" הוא שואל.

"לא יודעת," היא עונה. הוא חש בנשימותיה עליו.

"תתארי לי איך את נראית," ביקש כמעט בתחינה.

"רזה, שיער שחור ארוך ועיניים חומות."

"ומה את לובשת?" שאל. ידו שוב נלקחה והונחה על רגלה. "זו שמלה או חצאית?" חש בידיו את עורה החלק והחשוף.

"לא. מכנסיים קצרים וגופייה."

"מה עכשיו?" שאל.

"נגמור לשתות ואז נראה מה אני עושה איתך."

הוא מיהר לסיים את כוס המשקה והגיש אותה באוויר לכיוונה.

"לאט, " אמרה לו. "לאן אתה ממהר?"

"לא יכול יותר, אני חייב לראות אותך."

הוא שומע אותה קמה מהספה ואז את צעדיה ברחבי הבית.

"עלמה, " הוא קורא לה. "בואי הנה. שבי לידי." הוא מרגיש אותה מתיישבת לידו. ידו נשלחת אליה ומחליקה על רגלה. "הורדת את המכנסיים?"

"ששש... " היא עונה ואוחזת בידו, מעבירה אותה על כל גופה.

"את עירומה, " הוא אומר לה. "אני לא מאמין. אני מוריד את העניבה. לא יכול יותר." ידו מתחילה להתיר את הקשר של העניבה. זהו. עכשיו הוא רואה. אבל באותה שנייה בדיוק הדלת נטרקת בקול.

"הפסדת, " היא שלחה לו הודעה. "אתה בדיוק כמו כולם. לא יודעת מה גרם לי לחשוב שאתה שונה, " כתבה והוסיפה סמיילי עם דמעה אחת.

קופה רושמת

"תן לי בבקשה שני כרטיסי גירוד חיש גד, " היא אומרת למוכר בדוכן הפיס הקרוב לביתם.

"מה איתו היום? לא יספיק להגיע אז שלח אותך?"

"כן, " היא משיבה בשקט רק כדי לגמור עם העניין המאוס. היא לוקחת את הכרטיסים הצבעוניים, משלמת והולכת. כל הזמן אני נכנעת לדבר הזה, היא חושבת. למה שוב הסכמתי? רק כדי שיהיה שקט בבית? ממילא שום דבר טוב לא יוצא מזה. היא דוחפת את שני כרטיסי הגירוד הצבעוניים לתיקה וצועדת אל הבית.

"התחביב" הזה שסיגל לעצמו בשנה האחרונה מרגיז אותה בכל יום מחדש. "זה בזבוז כסף, " הייתה נזופת בו בכעס כמו בילד קטן. "לא חבל? אולי במקום הכסף שאתה זורק על כלום תעשה עם זה משהו? יש לנו משכנתא לשלם. ובמיוחד שעד היום לא באמת זכית בסכום משמעותי, " המשיכה בכעס. "אפילו שכחת שהבת הגדולה שלך עומדת להתחתן בקיץ."

"בגילי את לא צריכה להגיד לי מה לעשות עם הכסף שאני מרוויח ביושר. אני עובד, ותמיד עבדתי מספיק קשה כדי לעשות דבר כזה קטן שממלא אותי בהתרגשות. וחוץ מזה, אולי הפעם נזכה, " הוא חזר בכל יום על אותה תשובה שסיגל לעצמו. עם הזמן הפך הנושא הזה לדבר העיקרי שעליו שוחחו, אם אפשר לקרוא לזה שיחה.

בכל יום מזה שלושים שנה, כשהיה חוזר בחמש בדיוק מעבודתו כנהג קטר, היה נכנס ישר לחדר המקלחת, מחליף בגדים ומתיישב לאכול את ארוחת הצהריים שחיכתה בדרך קבע על שולחן העץ העגול שבפינת האוכל. הוא נהג לפרוש על השולחן את עיתון הבוקר, שעדיין לא הספיק לקרוא, פותח את החלק הראשי ומדפדף בו לאט-לאט, קורא כל ידיעה עד תומה, מקנח בכוס תה חם ומתוק, מוציא מתיקו את ארנקו החום הקטן

ויוצא מהבית ישר אל הקיוסק השכונתי המעוטר בכרזות גדולות במספרי המזל של הזוכים האחרונים. וזה בדיוק הדבר שהטריף אותה בכל פעם מחדש - כשראתה את כספם מתבזבז ונעלם לו בכזו קלות.

היא תמיד הייתה עם האצבע על הדופק בכל הנושאים הכספיים של הבית. בסוף כל חודש היא נהגה לשבת עם כל החשבונות, הקבלות וההוצאות ומחשבת את החודש הבא. "למה אתה לא יכול לעזור ולשמור על הכסף?" שאלה בכל חודש מחדש. "איך מצאתי לי בעל חולמני ואדיש לכל מה שקורה בבית?" הייתה ממשיכה וכועסת. "אתה הופך אותי לשוטר נמאס לי מזה. קח אחריות על עצמך ועלינו."

"למה את כוועסת?" הוא השיב בשקט. "אנחנו בסדר. מעולם לא חסר לנו כלום," אמר וניסה אפילו לחייך, דבר שלא קרה הרבה בחייהם המשותפים.

"תוכלי בבקשה לקנות לי שני כרטיסי חיש ג'ד כשאת חוזרת מהעבודה?" שאל אותה בחשש לפני שנרדמו. "מחר יש לי משמרת כפולה ולא אספיק. אני יודע שהגרלתי שם 120 שקל ולא רוצה להפסיד אותם, כי אז אוכל לקנות עוד שני כרטיסים חדשים בלי לשלם עליהם," סיים את דבריו והסתובב מייד כדי לא לשמוע את תשובתה.

"אתה והשטויות שלך," היא רטנה וכיסתה אותו ואת עצמה בשמיכת הפוך הגדולה ועצמה את עיניה כשהיא מנסה למצוא דרך להוכיח לבעלה שההגרלות האלה הן בזבוז משווע של כסף.

בשש בבוקר, לאחר שהלך לעבודתו, תכננה מה תעשה היום. היא רצתה להוכיח לעצמה ולו שאין לה זמן לגשת לדוכן הפיס, אבל ידעה בביטחון שתלך לקיוסק ותקנה את הכרטיסים שביקש רק כדי שלא יכעס ויחלה שוב. לפני כשנתיים הוא עבר אירוע לבני לא חמור אבל מספיק מפחיד, ובעקבותיו שינה בעזרתה את הרגלי חייו, הפסיק לעשן ונכנס לדיאטה מוקפדת.

היה לה ברור למה הסכימה, אבל שלא כהרגלה החליטה שהפעם תקנה כרטיס גם לעצמה ותוכיח לו כי לא מרוויחים מזה כלום אלא רק מפסידים, ושהמזל לא תמיד נופל במקום הנכון כמו שאומרים.

"אפשר לקבל עוד כרטיס אחד?" היא שאלה את המוכר בדוכן.

"מה? את מפתיעה אותו וקונה לו הפעם שלושה כרטיסים?" התפלא המוכר והושיט לה את הכרטיס הנוסף.

היא התיישבה על ספסל העץ הסמוך, הוציאה מטבע קטן והחלה לגרד את הכרטיס. לאט-לאט נעלמו כל הצבעים שעל הכרטיס, והמספר המודיע מהו סכום הזכייה החל להתגלות.

"מה?" נפלטה צעקה מפיה כשראתה את הסכום שהתגלה. היא ניגשה שוב אל המוכר, כשהיא בהלם מוחלט, והראתה לו את הכרטיס רק כדי להיות בטוחה.

"וואו," הוא השיב לה וחייך חיוך רחב. "ברגע זה זכית במיליון שקל."

היא נשמה עמוק, תחבה את הכרטיס לתיקה והחלה לצעוד במהירות לביתה. אלא שכעבור כמה עשרות צעדים עצרה וחזרה אל המוכר בדוכן. "אל תספר לאף אחד. בעיקר לא לבעלי. הוא מהמר, ולא רק בפיס. אם ידע, יבזבו הכול בהימורים ומי יודע מה עוד. אני מבטיחה לך שלא אתקמצן ואת כל מה שהוא ישקיע אצלך כל שבוע אני אכפיל, אבל ככה לפחות יישאר משהו בצד ליום צרה."

מרחק ביטחון

"ויהי היום, ובניו ובנותיו אוכלים ושותים יין בבית אחיהם הבכור. ומלאך בא אל איוב ויאמר: הִבָּקֵר הֲיִו חֹרְשֹׁת וְהָאֲתוֹנוֹת רוּעוֹת עַל יְדֵיהֶם. וְתִפּוֹל שָׁבָא וְתִקְחֶם, וְאֵת הַנְּעָרִים הֲכֹ לְפִי חֶרֶב."

קוראת לאט, עוצרת אחרי כל מילה. בקושי מצליחה לבטא אותה. חוזרת עליה שוב ושוב. גומרת משפט, ואנחה גדולה נפלטת מפיה.

"תמשיכי לקרוא", הוא צועק. "לא אמרתי לך להפסיק. תמשיכי עד שתצליחי. אני לא הולך לשום מקום."

"ויהי היום, ובניו ובנותיו אוכלים ושותים יין בבית אחיהם הבכור. ומלאך בא אל איוב ויאמר: הִבָּקֵר הֲיִו חֹרְשֹׁת וְהָאֲתוֹנוֹת רוּעוֹת עַל יְדֵיהֶם. וְתִפּוֹל שָׁבָא וְתִקְחֶם, וְאֵת הַנְּעָרִים הֲכֹ לְפִי חֶרֶב." קוראת שוב בדיוק את אותו משפט.

גומרת את הפסקה ועוצרת, לא יכולה עוד. "לא שמעת על איוב? אני רוצה שתדעי את כל מה שקרה לו. עד שתלמדי לקרוא את הפרק כולו לא תזווי מפה ובטח שלא ממני."

עומדת עם הגב לארון הספרים הגדול. תמיד אהבה ספרים. עוד בילדותה ברוסיה הייתה אמה מקפידה שתקרא בכל יום, וכשגדלה התאהבה בכתוב בעצמה. התחברה למילה הכתובה, לסיפורים ולגיבורים בכל איבר מאיבריה. צללה לתוכם ולעולמות האחרים והשונים שהיו רחוקים, ואפילו הפוכים, מהמציאות הקשה שבה חיה.

ארון הספרים שעליו היא נשענת כעת עמוס בספרי קבלה, משנה, תורה. תמונת הרבי מליובאוויטש תלויה, בכבוד גדול, על הקיר בסלון.

וכעת מילותיו הקשות מהדהדות בחלל הבית. לאט ובזהירות היא מתחילה לגלוש לאורך הארון.

"אני מכירה את ספר איוב. היינו קוראים אותו בכנסייה בקאשין. זה סיפור רע ומפחיד ואני לא מוכנה להמשיך," היא משיבה תוך כדי תזוזות קלות לאורך הארון.

"תמשיכי," קולו מטפס ועולה.

"בבקשה, אברם, אני קוראת כבר יותר משעה, אפשר לנוח קצת?"

"רוצה להרגיש כמו איוב?" הוא שואל ולא מחכה לתשובתה.

היא מניעה את ראשה ימינה ושמאלה וממשיכה בקול חלש, "עוד זה מדבר וזה בא ויאמר: אש אלוהים נפלה מן השמיים ותבער בצאן ובנערים ותאכלם." מבוהלת ממנו שחלילה לא יעשה לבניהם קמצוץ ממה שעבר על איוב.

"אבל אצלך זה לא יהיה מאלוהים אלא ממני."

לאט-לאט היא ממשיכה ונעה בזהירות לכיוון שולחן האוכל, מקווה שבקריאתה לא תסב את תשומת לבו לגופה הזו. דמעות שוטפות את פניה ונופלות על דפי הספר הגדול.

"פוזוהלוסטה דוסתאתוחנו," (בבקשה די) היא מרימה את קולה.

"אני לא מבין כלום, תפסיקי לקשקש ברוסית! פה בבית את מדברת רק עברית וגם עם הילדים. תעשי מה שאני אומר ולא תצטרכי לבכות."

הכול השתנה באחד הימים כשהוא חזר מהעבודה. כמו תמיד הוא נכנס הביתה בשש וחצי בדיוק וטרק אחריו את הדלת. היא ישבה בסלון וקראה את הרומן שהתחילה אתמול.

כשהגיעה לישראל נרשמה לספרייה העירונית בעיר והחליפה ספרים בתדירות גבוהה. רוב הספרים ששאלה היו ברוסית, אבל מדי פעם ניסתה לקרוא גם בעברית, בעיקר ספרי ילדים. זה לקח לה הרבה יותר זמן, אבל הסיפוק היה גדול.

היא הגיעה מקאשין, עיר קטנה ורחוקה ברוסיה, לפני עשר שנים. הוא ראה אותה באתר אינטרנט כלשהו, שבו ישראלים מחפשים כלות. הוא פנה לחברה שמביאה אותן, שילם סכום כסף נכבד, קנה אותה והביאה אליו.

כשראתה את התמונה שלו לא התלהבה. בנוסף לזה הוא היה גרוש, עם ילדים גדולים, ומבוגר ממנה בשני עשורים לפחות. אבל היא עדיין קיוותה, לפי סיפורים של חברות, כי חייה איתו יהיו טובים יותר מחייה שם.

הליך הגיור ארך כשנתיים, ולאחריו התחתנו בחתונה יהודית מסורתית.

לחתונה הוזמנו רק בני משפחתו ומעט מחבריו. משפחתה לא יכלה להגיע מסיבות כלכליות, ולמרות שביקשה ממנו, ממש בתחינה, לשלוח להם כרטיסי טיסה, סירב.

"זה סתם בזבז כסף. תשלחי להם תמונות. זה מספיק," השיב בקור לבקשותיה. וכך עמדה מתחת לחופה, ביום כלולותיה, כשדמעות בעיניה זור פרחים מלאכותיים בידה.

הוא סידר לה מייד עבודה כספרית, מקצוע שבו עסקה ברוסיה, במספרה של חבר, והיא החלה לעבוד בעיר הסמוכה.

היא הייתה יוצאת מהבית בשבע בבוקר, מחליפה שני אוטובוסים, ובשעה שלוש כשסיימה לעבוד לוקחת את שני ילדיה, בני החמש והשלוש, מהצהרון. הם הגיעו הביתה בחמש, ואז החלה לבשל. אז החל יום העבודה השני שלה.

לאט-לאט החלו החיים להשתנות. הפעם הראשונה שהרים עליה קול הייתה כשלא היה מרוצה מהמרק שהכינה. הוא החל לצעוק, השליך את הצלחת מלאת האוכל על הרצפה ולא השאיר לה כסף ליום המחר.

כרטיס אשראי כלל לא היה לה וגם לא פנקסי צ'קים. להתקשר למשפחתה הוא הרשה לה רק פעם בחודש, ותמיד נעמד סמוך אליה אף על פי שלא הבין מילה אחת ברוסית.

פעם אחת, לאחר אירוע זניח במיוחד, סטר לה. באותו היום הוא נכנס הביתה וראה אותה יושבת בסלון, מחזיקה ספר בידה וקוראת.

"אני רעב, צעק. "רוצה לאכול עכשיו!"

"רק אסיים את הפרק ואני כבר באה, השיבה בשקט כמו תמיד.

הוא לקח כיסא, טיפס על הארונית והוריד ממנה את ספר התנ"ך הגדול. אחר כך פתח אותו, הגיע לספר איוב והגיש לה. "את רוצה לקרוא? תתחילי מפה," אמר והצביע על הפרק הרצוי.

את ספר התנ"ך, או ליתר דיוק הברית הישנה, היא הכירה היטב מהכנסייה הגדולה בקאשין שבה ביקרה עם אמה פעם בשבוע בקביעות. מייד עזבה את הספר שקראה והחלה לקרוא בקושי רב ובהיגוי עילג היכן שהורה לה בספר איוב.

היא משתדלת להיכנס למיטה אחריו, אבל לא תמיד מצליחה. אם הוא כבר נרדם היא נכנסת למיטה בשקט, נשכבת בצדה הימני ונדחקת, רחוק ככל שהיא יכולה, לקיר כדי שחלילה ובטעות לא יתעורר.

כאשר כפה את עצמו עליה שתקה וחיכתה שירד ממנה. לא הוציאה הגה. פחדה שהילדים יתעוררו. במקרים שבהם הילדים היו באים למיטתם הוא היה מחזירם לחדרם כשהם בוכים. "תגדלי את הילדים שלך כמו שצריך. תראי איזה ילדים מחונכים הגדולים שלי. משכילים, מרוויחים טוב ולא באים אליי בדרישות כמוך," היה אומר בחיוך שבע רצון מעצמו.

וכעת המילים הכתובות קשות במיוחד. היא מגמגמת את הפסוק, דבר שמכעיסו עוד יותר.

"בשביל מה התגיירת? רק כדי להתחתן, ללדת ילדים ולקחת ממני כסף? תקראי כמו שצריך." והיא באמת השתדלה. גמרה את הפרק והמשיכה לפרק הבא.

"אתה מוכן להביא לי מים? אין לי כוח יותר," היא שואלת ולא זוכה למענה. היא ממשיכה וקוראת על המכות הניתכות על ראשו של איוב וחושבת על ילדיה. לרגע הוא מתרחק לכיוון למטבח, והיא שוב נעה בזהירות ועומדת כשהספר פתוח בין ידיה. לא קוראת בקול. מביטה באותיות הניצבות מולה כמו משוכה שקשה לעבור.

"רוצה לאכול?" היא שואלת בשקט ומקווה שיסכים רק כדי שתוכל להפסיק לקרוא.

"כן. אני מקווה שלמדת עוד משהו היום."

כל אותו הלילה לא הצליחה להירדם. את התיקים כבר הכינה בחודש האחרון והחביאה אותם בארון בחדר של הילדים, מאחורי השמלות הארוכות ומעילי החורף הכבדים. היא יודעת שהוא אינו נכנס בכלל לחדר ומקווה שהמקום בטוח.

היא מתכננת את הבריחה ממנו כבר זמן רב ויודעת היטב מה המחיר אם הדבר יתגלה. משפחתה הרחוקה הייתה בסוד העניין והצליחה לשלוח לה כסף לקניית כרטיסי הטיסה.

למזלה הוא נרדם אל מול משחק כדורגל כלשהו ולאחר מעשה סקס. היא לא ישנה ולו דקה. לבה דפק במהירות מואצת. בחמש בבוקר יצאה בשקט מוחלט מהמיטה, ובשש בבוקר העירה אותו כמו תמיד. ברגע שיצא מהבית הודיעה מייד בשיחת טלפון קצרה שהיא מתפטרת.

היא הוציאה במהירות את כל התיקים, ניגשה לחדר הילדים, העירה אותם ונתנה לכל אחד את המוצץ שלו. את בן השלוש אספה לידיה, ובנה הגדול הלך לידה כשהוא מופתע.

היא התקשרה מהטלפון שבבית והזמינה מונית. ברגע שזו הגיעה אספה את שני ילדיה ושלושת תיקיה הגדולים ויצאה מהבית בדממה, נעלה את הדלת אחריהם ונכנסה למונית.

"לשדה התעופה," הורתה לנהג, הוציאה את 500 השקלים שאספה מהטיפים שקיבלה במספרה, פתחה את החלון ולא הביטה לאחור.

נגיעות תפוז בשוקולד

"מה עובר עלייך? שוב שוכבת על הבטן? אולי תפסיקי כבר עם השטות הזו?" שומעת ולא באמת שומעת את אביה העומד מעל ראשה, אבל היא בשלה, ממשיכה לשכב על הרצפה הקרה ועוצמת את עיניה. ברגע זה בדיוק זה כמעט הדבר היחיד שעושה לה טוב.

היא אוהבת לשכב על הבטן. חייבת להרגיש את עצמות גופה הכולטות נוגעות ברצפה הקרה כאילו הן הופכות לגוף אחד. מנסה בכוח להכניסן לתוך גופה ולהפוך את גופה ואת הבלטות הלבנות והקרות לישות אחת. ככה בדיוק היא אוהבת וככה בדיוק היא מרגישה שיש על מה להילחם, למרות שהמלחמה הזו היא רק שלה. תמיד רק שלה.

הפעמים היחידות שהרגישה שווה, כזאת שמקשיבים לה ורואים אותה גם בתוך הבית הגדול עם זוג הורים צעירים, היו כשרזתה כל כך. בדיוק אז החלו להגיע רק דברים טובים. כל הדברים הטובים ביותר בשבילה. הבחורים בשכבה התחילו איתה, ניסו להתקרב אליה ככל שיכלו, וגם החלו לצלם אותה כדוגמנית לעיתונים. אפילו המליצו עליה לתחרות מלכת היופי 1983. זה היה דבר שהיא חלמה לעשות, אבל לא העזה אפילו לנסות.

היא חוזרת לרצפה ומרחיקה את המחשבות. חוזרת לבית ולארוחות הערב המוזרות. הטקס היה ידוע מראש. כל ערב בשעה 19:55 הייתה אמה נשכבת על הספה הגדולה שבסלון מול מסך הטלוויזיה שממנו בקעו קולות, צלילים ותמונות בשחור-לבן. בלילות הקיץ החמים התכסתה אמה בשמיכת פיקה צבעונית דקה, ובחורף נהגה להתעטף בשמיכת פוך עבה.

לאחר שתמה סאגת השמיכות וכיסוי עצמה בשמיכה המתאימה לעונה הייתה אמה מחזיקה בידה האחת את השלט ובידה השנייה את ארוחת הערב הקבועה שלה: שתי פרוסות לחם קל,

חצי קופסה גבינת קוטג', ביצה אחת ועוד שני חלבונים המיועדים להכנת חביתה גדולה, וגם סלט גדול עם ירקות מכל הצבעים על פי עונתם. לעתים הוסיפה לכך גם טונה במי מלח, ולסיום קינחה תמיד ביוגורט מעורבב בכף אחת של ריבת דובדבנים. לפני שהתחילה לאכול הייתה פורשת משני צדדיה מגבות מטבח צבעוניות כדי שחלילה לא ייפול מאכל כלשהו על הספה. וכך, כמו במסדר צבאי, היה משוגר האוכל לפיה, לפי אותו סדר קבוע בדיוק. צופה בטלוויזיה ואוכלת, מתעניינת ואפילו צוחקת. עניין נדיר למדי אצלה.

לעומת המיטה הגדולה שכבר נתפסה, כיסא הנדנדה הישן מעץ היה מקומו הקבוע של אביה. זה היה כיסא עץ ישן ושבור בחלקו, אבל זה היה מקומו הקבוע והוא לא ויתר עליו. גם כשהגיעה חתולה תועה לביתם הוא היה יושב על כיסא הנדנדה, והיא הייתה מתיישבת על רגליו. "אני שונא חתולים," אמר לה תמיד, אבל כשהחתולה הקטנה הגיעה לביתם אהב אותה בלי לומר זאת, פשוט כך. ערב-ערב הייתה מתיישבת על רגליו, ושניהם היו מתנדנדים מעדנות על כיסא הנדנדה מול החדשות הטובות כמו גם אלו הרעות. ידו הייתה מחליקה על גופה הרך מראשה ועד קצה זנבה, וכשהיא מתמסרת כך למגע ידו ישבו להם יחד וצפו בחדשות. החתולה הייתה מניחה את גופה על רגליו בביטחון אינסוף ומגרגרת איתו את כל מהדורת החדשות.

זה ימים רבים שכבר אינה מביטה בהוריה על שלל המנהגים וההרגלים שלהם. היא רק נשכבת על הרצפה ומחכה לחיזוקים קרים. בלילות גשומים הייתה נשכבת צמודה לתנור החם בלי לזוז כדי להיות בטוחה שדבר לא מפריד בין גופה הדק לרצפה השטוחה והקרה. לחוש כל עצם ועצם מגופה, לספור אותן בכל יום מחדש. רק אז מותר היה לה לחשוב שהכול טוב וככה נראה הטוב שלה.

ככל ערב בחמישה לשמונה בדיוק הייתה נדלקת הטלוויזיה. ברבורי המידע מתוכה היו שוטפים את כל הכתים בשכונה. היא הייתה ניגשת למקרר ובודקת ששום מאכל נוסף לא הונח בטעות במדף שלה, שהיה גדוש בתפוחים, מעט אגוזים ויוגורט דנונה 1.7 אחוז - היחיד שהסכימה שייכנס לגופה ולנשמתה. היא הייתה מסירה מעליו את כיסוי האלומיניום הצבעוני, מצרפת אליו את הכפית הקטנה המיוחדת שלה ומתיישבת ליד התנור בסלון עם הוריה שכבר היו שקועים בחדשות מהארץ ומהעולם.

בלילות החורף, אותם הכי אהבה, הייתה שוכבת על הרצפה צמודה לתנור החם, מרגישה כל עצם ועצם בגופה, אוכלת לאט את היוגורט שאהבה בתקווה שלא ייגמר לעולם, וכשנגמר בכל זאת הייתה נשכבת שוב על הרצפה, הפעם על חלקה קרה שלה, ומוודאת שוב שכל אחת מהעצמות הבולטות שבגופה מתאימה לפאזל שיצררה. אם לא הייתה התאמה היא שינתה מייד את תנוחתה כדי שחלילה וחס משהו מזה יעיד שעלתה במשקל, אפילו במאית הגרם. רק ככה הרגישה שווה, רק כשהגוף נדבק לרצפה החורכת את עצמות גופה ונשמתה. אז הייתה מתהפכת על הגב ומתחילה את הספירה מהתחלה.

"תתרחקי מהתנור", גער בה אביה בכל ערב מחדש בזמן שאמה כבר נרדמה מול הטלוויזיה. "את תשרפי את הרגליים וזה ממש מסוכן", היה ממשיך ואומר, לפעמים אפילו בצעקה מפחידה. אלא ששום דבר לא באמת הפחיד אותה חוץ מכמה הגרמים שאולי עלתה במשקל.

כשהסתיימו השידורים היה אביה מזרוז אותה לעבור לחדרה, שתמיד היה קר ביחס לסלון החם. בימי החורף הקרים במיוחד נהגה אמה לקלוף את קליפות התפוזים, לטבול אותן בשוקולד חם ולהניחן על התנור החם. נגיעות השוקולד ריפדו את הטעם החמוץ, וריח התפוזים מילא את הבית - ריח חמוץ-מתוק שאף פעם לא עזב אותה מאז והיה עולה באפה ברגע שטיפות הגשם

הראשונות היו נופלות על האדמה. נכון שתמיד התאפקה ואף פעם לא טעמה מהן, אבל כשמישהו מחבריה המעטים היה בא לבקרה מייד היה מבקש את אותו ממתק מיוחד שהכינה אמה. מעדן שלמדה להכין מסבתה.

היום היא כבר אמא לילדים בוגרים, ומים רבים עברו להם במקומות שכולם מתרחצים בהם בהנאה גדולה כשהם שזופים ורזים. היא עשתה לעצמה מנהג לטייל כל שבת עם הכלב שלה על הטיילת בבגדים רגילים, אפילו לא בגד ים. עם הלידות וכל שאר סיפורי החיים, גם הגוף שלה השתנה. ועדיין, למרות גופה השונה, בעלה, ילדיה, עבודתה, חלום אחד לא יוצא לה מהראש: לשכב בבית על הרצפה הקרה ולהצמיד אליה את גופה עד שתרגיש כל עצם. חלום מתוק כשם שהוא רחוק. רחוק מנשוא.

שבר כלי

כשהייתה בת תשע הצליחה לעשות זאת בקלות רבה. היא אפילו לא זוכרת איך בדיוק עשתה את זה, אבל מה שעשתה פשוט הצליח וזה היה כיף גדול. היא הסתובבה בגאווה עם הגבס על ידה הימנית, כל הילדים ציירו וחתמו עליו את שמם, והיא הייתה פטורה משיעורי בית ומכל שיעורי הספורט ששנאה. "מה קרה לך? איך זה קרה? זה כואב? זה מציק? מגרד? עד מתי תישארי עם הגבס?" היא תמיד ענתה בחיוך קל, שומעת בקולם את הקנאה וגאה, מאוד גאה בעצמה שהצליחה לשלוט בגופה בדיוק כמו שתכננה.

היא הייתה דופקת את ידה בכל מקום שיכלה: מכה איתה בחוזקה בכרזלים שעברה לידם ברחוב, בשיש שבמטבח, בקירות הלבנים בבית ובשולחן העץ הכבד שבפינת האוכל שמי היה יכול להעלות בדעתו שבשביל זה הוא שם.

גם בבית קיבלה להפתעתה יחס שונה מזה שהתרגלה אליו. תשומת לב אמיתית, לא מעושה. היא הפכה למוקד של תשומת לבם. הרגישה שהיא סוף-סוף איזשהו "עניין" שצריך להתייחס אליו בזהירות. "הצלחת להירדם?" היו שואלים, שלא ממנהגם, בכל בוקר. "כואב לך? מרגישה קצת יותר טוב? מצליחה לישון?" נשאלה מיליון פעם ביום, אבל אף אחד לא העלה על דעתו שעשתה זאת בכוונה מלאה וכי דרך אותו סד לבן שהונח על ידה הימנית הצליחה להשיג את כל מה שהתכוונה אליו. שיתייחסו אליה, כל כך פשוט.

"הכאב הפיזי הזה קל יותר מכאב נפשי. אני צריכה שיכאב לי ממש כדי לא להרגיש את הכאב העצום שבתוכי שאי אפשר לתאר במילים." היא מדברת עם עצמה בלחש ומרגישה שהיא צודקת. כי זה ממש מקל עליה ועוזר להרחיק את המחשבות הקשות. הכאב שביד מרגיע את מה שעמוק ומוסתר בפנים. אבל כשהיד רק כואבת, נפוחה ואדומה זה לא מספיק לגבס,

ואז לא יהיה לאנשים למה להתייחס, מה לשאול אותה, אפילו סתם לראות אותה. גבס לבן בוהק המונח לכל אורך היד הוא היחיד שיכול למשוך אליה תשומת לב. הפעם גם לא תיתן לאף אחד לכתוב או לצייר עליו. אפילו לא לילדיה. רוצה אותו צחור. זה שלה ולא נוגעים בו. גם אם בא להם. ועדיין לא מצליחה, לא מצליחה.

אז, בילדותה, כשזה קרה, לא דרשו ממנה כלום שקשור לעזרה בבית. וכי איך אפשר? טכנית זה בלתי אפשרי. הכלים כבר לא חיכו לה בכיור, הכביסה הגיעה מקופלת והוכנסה הישר לארונה, האוכל היה טעים יותר - נקניקיות וצ'יפס, כמו שתמיד אהבה אבל לא הרשו לה כי זה לאכול "שטויות, רעל". עכשיו החלו להגיע לשולחנה גם כמה מסוגי הרעל הללו. ולא רק זאת, אלא שבמשך היום היא נשאלה שאלות שהוכיחו לה שיש סיכוי-מה שדואגים לה, ואפילו שרואים אותה באמת כמו שהיא.

אפילו על הטיול הקבוע עם אחיה התינוק, טיול שהיה חלק מסדר יומה הקבוע, ויתרו לה כי קשה להסיע עגלת תינוק ביד אחת, במיוחד שהיד הפנויה היא השמאלית. אבל הדבר המוזר ביותר בכל זה היה שהיד ממש לא כאבה. מצאו סדק קטן ליד המפרק שהצדיק גבס עד המרפק, אבל כאבים לא ממש היו. ועכשיו הם פחות חסרו לה.

וכך, כששרביט הקסמים הלבן והמפואר מתנוסס על ידה, היא אווזת בו בחוזקה וגאה בעצמה שהצליחה. רואה עצמה כדמות בדיונית לבנה וצחורה הדומה לה כמעט לגמרי. היא לא הכירה בחייה אף ילדה שתלך מכות עם עצמה, ועוד תנצח.

"את כמו אישה מוכה", אמר לה פעם בנה הבכור.

"מה?" היא שאלה, מזועזעת. "למה אתה חושב כך?"

"כי את מלאה בסימנים כחולים, ואני מרגיש שאולי אבא קשור לזה. את רוצה לספר לי משהו? למישהו אחר? אני דואג לך, אמא."

השוק שנגרם לה היה עצום. פתאום הבינה שבאמת רואים אותה. לפחות בנה. שמים לב למה שקורה איתה בגוף ואולי אפילו בנפש פנימה, וזה היה חדש לגמרי.

מאז עברו ארבעים וחמש שנים שכללו בתוכן ארבעה ילדים, נישואים, גירושים והרבה מאוד זמנים קשים, זמנים שבהם הרגישה שהיא נעלמת בתוך ביתה, שהפכה למוכּן מאליו גם אצל ילדיה וגם אצל בני זוגה שהתחלפו עם השנים. וגם כשהיא מנסה בכל כוחה היא אינה מצליחה לעשות את מה שילדה בת תשע הצליחה בקלות רבה.

והנה הגיע שלא במפתיע עוד משבר קשה. זה היה ריב גדול וקשה במיוחד עם בתה המתגוררת בביתה. היו שם צעקות וקללות, שתיקות רועמות ומבטים רעים. עם זה היא כבר לא יכלה להתמודד. הביטה בפרק ידה החבול שהתעללה בו שוב ושוב, בדרך זו או אחרת, והוא נפוח וכואב מאוד. אחר כך הביטה בשולחן העץ הכבד שבפינת האוכל. ידיד ותיק. היא הניחה עליו מגבת מטבח כחולה כדי לעמעם את הרעש, שאפה מלוא ריאותיה אוויר, פלטה אותו, וחזרה על כך שוב. אז הניפה את זרועה לאחור ככל שרק יכלה והנחיתה אותה בתנופה כה עזה קדימה, יותר מכל מה שקדם לה, שגם בתוך שאון המהלומה נדמה היה לה שהיא שומעת את קול התרסקות העצם. היא נשכה את שפתיה עד זוב דם בגלל הכאב הקשה מנשוא ועטפה איכשהו את היד הפגועה במגבת. מול המראה הגדולה שבסלון סירקה את שערה ביד הבריאה, לקחה את מפתחות האוטו ונסעה לחדר המיון הקרוב. שם, לאחר שעשו מה שעשו, כולל צילום הרנטגן שאישר את מה שהיא כבר ידעה והגבס הלבן הבוהק שעטף את פרק ידה, יכול היה כל מי שהיה עוקב אחריה לראות את החיוך הקטן שעלה על שפתיה. היא

ראתה אותם בדמיונה נבהלים עם הגיעה הביתה. מה קרה?
אמא, מה קרה? והיא, במקום לענות, תשעין את ראשה על
מסעד הכורסה, והחיוך הטמיר על שפתיה כמו יאמר, כמה טוב
לי. סוף-סוף מנוחה, סוף-סוף שלווה.

כשהיא סורקת שיערה

כשהיא סורקת שיערה אוזות מיכל במברשת. ראשה כמעט נוגע באהיל המזוהב. היא חשה כי ידיה כבדות. ניצבת כך אל מול המראה ואינה מרוצה ממה שרואות עיניה.

אמה עמלה במטבח כל אחר הצהריים על ארוחת הערב הצפויה להיערך בעוד מספר שעות לרגל שחרורו של שחר, אחיה, מהצבא.

היא מביטה בעצמה. תחתונה הוורודים בקושי מכסים את ערוותה וחזייתה השחורה קטנה על חזה השופע. היא חושבת על הבוקר, רק עכשיו יצאה מהמקלחת לאחר מעשה האהבים עם יעל.

כבר שמונה חודשים שהן ביחד, חושבת היא לעצמה ומרגישה התעוררות בגופה. ועדיין כל פגישה היא לה כמו הפעם הראשונה. ומחר הן עוברות לגור יחד, וגם עם סתיו, בתה בת השמונה של יעל.

המחשבות מתרוצצות במוחה. כיצד תקבל אותי סתיו? כיצד נצליח לשמור על האינטימיות שלנו ליד הילדה? וכיצד אספר סוף-סוף להוריי עליי?

אבל עכשיו כולם בבית עסוקים במשהו אחר, משהו שגם היא אמורה להיות חלק ממנו. חלק מהמשפחה. משפחה שתמיד התייחסה אליה כמוזרה, תימהונית, שתקנית, חולמנית.

מיכל מצאה את עצמה מרחפת בין האנשים, מרחפת בין הקולות המדברים, מרחפת מעל לגברים הנעים בחדר ונוגעים זה בזה.

היא תהתה אם זה הזמן לספר להוריה. והרי מחר תעזוב את הבית, תארוז את חדרה המוקפד ותעבור לבית אחר. בית הם, אוהב, נוגע.

כבית שלי הקור כואב, היא חושבת לעצמה. שומעים את הקרח נסדק. אפילו שחר מעדיף ברגילות לא לחזור הביתה אלא ללכת לחבר.

אבל למיכל היה מתקשר. דורש בשלומה ומספר מה קורה איתו וכיצד עוברים ימיו כחייל קרבי.

עכשיו היא יושבת בחדרה ומנסה לדמיין את עצמה כחיילת, דבר שלא עשתה מעולם. היא החליטה שלא להתגייס. פחדה להיות בקרבת כל כך הרבה בנות. כיצד תתקלח לידן? כיצד תתלבש לידן? ומה יקרה אם בטעות תבהה באחת הבנות? מה יקרה אם בטעות תחליק ידה על ידה של אחת מהן?

מחשבתה נודדת שוב אל אהובתה. היא נזכרת כיצד ראתה לראשונה את תמונתה באתר היכרויות לנשים. שיער שחור קצר, עיני איילה פעורות לרווחה וחיוך. חיוך שאינה מכירה מחייה ומהסובבים אותה.

שלחה לה מסרון: "מה דעתך על פגישה?"

אחרי שלושה ימים ענתה לה יעל: "שלחי תמונה ואחר כך נדבר."

מיכל נזכרת כיצד מצאה את עצמה נבוכה מול הבקשה. כמעט אין לה תמונות, ובטח לא כאלו שמתאימות למצב. היא פנתה לשחר וביקשה שיצלם אותה. היא סיפרה לו איזה סיפור, אבל הרגישה שהוא יודע. שהוא מבין.

מייד שלחה ליעל את התמונה וחיכתה בציפייה דרוכה. בדקה כל יום את האתר וציפתה לתשובה. אחרי שבוע יעל ענתה. "לא מבטיחה כלום, אבל לקפה אני מוכנה." הן קבעו בקפה השכונתי הקטן.

מיכל הגיעה מוקדם. לא רצתה שיעל תראה כמה גבוהה היא. הזמינה אספרסו וחיכתה, שיחקה בטלפון וגלשה באינטרנט. לפתע ראתה את יעל. היא צעדה יד ביד עם ילדה קטנה.

את זה לא דמיינתי, חשבה לעצמה, אבל לא נבהלה. היותה
אמא זה סימן טוב. יעל הצטרפה לשולחן שעליו עמדה כוס קפה
ריקה. "נעים מאוד. אני יעל, וזאת סתיו." היא הושיבה את
הילדה, התיישבה וחייכה.

"אני שמחה שבאת," אמרה מיכל בהתרגשות. היא נראית
בדיוק כמו בתמונה, חשבה לעצמה, אפילו טוב יותר. גופה קטן,
חטוב, נועלת נעלי אולסטאר אדומות ולובשת ג'ינס וגופייה
לבנה צמודה. יעל הזמינה קפה דל שומן נטול קפאין
ומילקשייק שוקולד ושתקה. היא שומרת על עצמה, חשבה
מיכל, בניגוד אליי. סתיו ינקה את המילקשייק בקול חזק.

"את תמיד מביאה איתך את סתיו לפגישות?" שאלה מיכל
בסקרנות.

"אני לא נמנעת," השיבה יעל. "אני אחרי קשר ארוך ולא ממש
פנויה לקשר חדש, אבל סקרנת אותי בגלל העבודה שלך.
רציתי לשמוע עוד ולכן הסכמתי להיפגש."

מיכל אמרה לעצמה שאף פעם לא חשבה שעבודה כמפיקה
בערוץ 2 תביא אותה לדייט. הן שוחחו מעט על העבודה
בטלוויזיה ועל עולם התקשורת בכלל.

"אז מה את מחפשת?" תהתה מיכל.

"אני בקטע של פגישות מזדמנות עכשיו, ללא כל התחייבות,"
ענתה יעל.

מיכל השתתקה. זה לא בדיוק מה שהיא רצתה, אבל בשביל
להיות עם יעל היא זרמה איתה.

השיחה קלחה. מיכל שיתפה את יעל בכך שעדיין לא יצאה
מהארון ושהיא תוהה כיצד יקבלו זאת הוריה. "אני עדיין גרה
עם ההורים," אמרה. "זה עוזר לי כלכלית למרות המועקה של
להיות איתם עם כל השאלות והחקירות."

"זה מבאס לגור עם ההורים בגילך, אמרה יעל. "אני לא יכולה לדמיין את עצמי כך."

מיכל לא יכלה לספר לה על הפחד להיות לבד בבית, על הפחד מהטלפון הדומם. סתיו המשיכה ללגום לגימות קולניות מהמילקשייק, שהלך ונגמר.

"טוב, אני צריכה ללכת," אמרה יעל.

"נדבר?" שאלה מיכל.

"כן, למה לא?" השיבה יעל ואחזה בידה של סתיו.

מיכל נשארה לשבת והביטה ביעל אווזות בסתיו מדלגת לידה. האם כל מה שאני רוצה זה סטוצים? הרהרה. הייתי שמחה לקיים קשר אחר סוף-סוף.

היום הפגישה הראשונה היא נראית לה רחוקה. כל כך הרבה גילויים היו מאז.

עכשיו, קצת לפני המסיבה, החליטה לרדת לאבן גבירול. היא צעדה ברחוב וחלפה על פני חנויות, מספרות, בתי קפה, מסעדות. כולם כל כך נהנים, חשבה. אוכלים, שותים, צוחקים. ואני תקועה בתוך עולם הסודות שלי למרות השינוי הגדול המתקרב ובא.

"את לא חושבת לעזור לי קצת?" צעקה אמה ברגע שפתחה את דלת הבית, והמשיכה, "כל פעם אותו דבר. את לא עוזרת וחיה פה כאילו את בבית מלון."

"זה בסדר, אמא, מחר אני עוזבת את הבית," ענתה.

שמונה חודשים חלפו מאז אותה פגישה עם יעל. למרות הצהרתה הראשונה של יעל על סוג הקשר שהיא מחפשת הלכה ונוצרה ביניהן חברות אמיצה. הן הפכו לבלתי נפרדות. הפכו לזוג לכל דבר.

"לא תכננתי שזה יהיה הקשר שלנו," אמרה יעל יום אחד.
"אבל את כל כך מיוחדת. אני חוגגת לידך."

מיכל שתתה את המילים בצמא. האם למדתי אהבה? מצאה את עצמה תוהה.

ועכשיו המסיבה. ההורים. מה עושים איתם? כיצד מספרים להם? אבא אולי יקבל אותי, בלית ברירה, אבל אמא זה כבר סיפור אחר לגמרי. אכזבה כל כך גדולה. בתה הבכורה לא תגרום לה להתרגשות ביום חתונתה. והאם תזכה לנכדים?

היא הזמינה את יעל למסיבה. רצתה לגרום להוריה לראות אותה. היא לא חשבה שהם יבינו, אבל אולי יביטו ביעל ויתהו על נוכחותה. הרי למיכל אין כמעט חברות או חברים. עוף מוזר. בודדה. חיה את חייה לידם. בשקט.

זו ההזדמנות לצרף את יעל לשיחה שתיערך. היא ידעה שיעל תחזק אותה בנוכחותה, ואולי זה יגרום לכך שהם לא יגידו את כל אשר על לבם. אולי ייזהרו.

"אבא," היא אמרה. "אני צריכה לדבר איתכם לפני שאני עוזבת."

אביה נדרך. "מה קרה?"

"אני רוצה לדבר עליי."

הם קבעו לדבר אחרי המסיבה.

המסיבה זרמה כל כך לאט. מיכל שמעה את המולת האורחים וישבה עם יעל בצד. הן מצאו להן מקום זו ליד זו. יעל הרגישה את פחדיה של מיכל. היא לא יכלה לאחוז בידה, אבל מבטה הרגיע אותה. מבט שקט, שלו, רך.

השעון התקדם לאטו, והאורחים אט-אט נעלמו. מיכל הרגישה את לבה פועם. עורק הצוואר שלה התרחב, ונשימותיה תכפו והלכו.

היא נשארה לשבת עם יעל באותו מקום כל המסיכה. שחר יצא עם חברים, וההורים החלו לסדר את הבית.

"אמא, בואי. אני צריכה לדבר איתכם," קראה.

הם התיישבו אלה מול אלה. שני זוגות. כעת אחזה בידה של יעל, רועדת כולה, וסיפרה. סיפרה על עצמה, על אהבתה ועל אי אהבתה.

ובכל הזמן הזה, זמן שנראה למיכל כמו נצח, היה מבטה נעוץ באמה. היא חשה את תנועותיה על הספה, את ניעת ידיה, וראתה את מבטה הרחוק כל כך.

"בדקת את כל האפשרויות האחרות? את בטוחה בהחלטתך? ככה את רואה את חייך? זה מה שאת רוצה?" חקר אביה והמשיך. אמה נאלמה דום. היא הביטה במיכל באכזבה גדולה ועיניה התמלאו בדמעות.

"אני מתביישת," אמרה אמה לבסוף. "מתביישת כמה שיצרת. לא אוכל להשלים עם החלטתך ורצונך. את יכולה לצאת מהבית, אבל אני לא אהיה שם בשבילך."

מיכל הביטה באביה. הוא החריש.

ללא אומר ודברים אחזה יעל בידה, והתרוממה מהספה כשהיא מושכת את מיכל איתה. יד ביד הן יצאו מהבית ונבלעו ברחוב ההומה.

דורית דיוק קואן

שירים, מערכונים, רשימות

פסח

אגיש לך מגש
מפירות העונה:
אבטיח, מלון.
אבטיח לא לעזוב.
לא לפני פסח,
כשהשמש טווה קיץ,
כשבים גלים ירוק.
לא לפני.

אני האישה

אני האישה
שראיתי בילדותי
במלתחה בים
שמנה ורופסת.
"לכי מפה, ילדה,"
צעקה עליי.

כל כך הרבה מים זרמו מאז לים.
החול נערם ונגרף,
הצדפים שבורים וסדוקים,
שברי זכוכית משויפים מבקבוק יין ריק
שזרק זוג רומנטי ביאכטה
שבאופק.

ואני?
כמו האישה במלתחה בים
בילדותי.
מזנקת לספה,
מתחבאת,
אומרת: "לכו מפה!"

במוסד

אני סוכן של המוסד.
חיסלתי כבר הרבה אנשים.
הם נופלים ברשתי
כמו זבובים.

חוזר הביתה,
עושה אהבה עצבני.
אקדח הקולט בחגורה מפריע לי.
רעיה המפעילה שואלת: איך היה?

למחרת,
בוקר מוקדם,
בששוו חשאי
לוקח את הילד לגן.

הערפד מסמטה אלמונית

אני בן 500 שנה,
נראה צעיר מגילי.
ישן בבוקר,
ער בלילה.
עלמה צעירה מבקרת אותי.
את הניבים אני שומר לעצמי.
הסיוט הזה אמיתי.

רוצה להתפשט

רוצה להתפשט.

מתביישת

שתראה ממה אני באמת עשויה -
קורטוב מלח, בזיקה של פלפל,
קצת צ'ילי חריף ודבש מעט.

וגם - פחד מצמית,

הלקאה עצמית,

חוסר ביטחון,

שאיפות המון.

רוצה שתתפשט,

תתערטל ממוסכמות,

מגילויי חיבה עקרים,

תפשוט צורה ותלבש צורה.

הרבה ספקות לי, לא מסופקת.

לא יודעת מה רוצה, מה מתאים.

יורדת לפרטי פרטים - חזיות ובגדים תחתונים.

חוששת שתראה ממה אני באמת עשויה.

לפעמים מחול נודד, לעתים מפלדה.

חינוך מיני (א)

אנה: אני אחנך אותך חינוך מיני. ארצה! כלב טוב!

רוברט: כן... תחנכי אותי! אני כלב רע!

אנה: לא אכלת מאוכל הכלבים! כלב רע.

רוברט: כן. תצילפי בי! זה טוב...

צלצול בדלת.

נער שליחויות פיצה: הפיצה שהזמנתם. פפרוני עם פטריות.

רוברט: לא הזמנתי. בכל מקרה אני עסוק, כפי שאתה רואה...

נער שליחויות (מצביע על רתמה לכלב התלויה במסדרון):
איפה הכלב?

אנה: כאן (מצביעה על רוברט).

נער שליחויות: אני לא מבין. אם לא אתה הזמנת פיצה, אז מי
כן?

אנה: אני הזמנתי. בכרטיס האשראי של הכלב. (זורקת כדור)
תביא את הכדור!

רוברט: כן, מייד. גבירה, תלמדי אותי לקח! תכי אותי, זה כל
כך טוב...

צלצול בדלת.

ילדה מהצופים: רוצים לתרום לחסרי בית?

אנה: הכלב רוצה.

ילדה מהצופים: איפה הכלב?

נער שליחויות פיצה ורוברט: הכלב כאן!

ילדה מהצופים: אכפת לכם רק מכלב שאפילו לא נמצא ולא
אכפת לכם מחסרי בית?!

אנה: ילדה, תחזיקי רגע את השוט. היד שלי נרדמה.

נער שליחויות פיצה: אבל אין פה סוס?

רוברט משמיע צהלת סוס.

אנה: הויסה סוס!

ילדה מהצופים: אפשר פרוסת פיצה?

נער שליחויות פיצה: בהצלחה לך. אני פה כבר רבע שעה וטרם
קיבלתי...!

רוברט (קוטע אותו): עצם?

נער שליחויות פיצה: תשר.

רוברט: ללא פשר.

שתיקה לרגע.

אנה: אני באתי הנה פשוט לחנך כלב.

ילדה מהצופים: את מורה?

רוברט: כן, המורה. תענישי אותי. אני רע!

ילדה מהצופים: קחי את השוט. אתם אנשים מוזרים! אולי בכל
זאת תרומה?

אנה: שהכלב יבדוק אם יש לו עשרה שקלים בארנק.

רוברט: בכיס המכנסיים שעל הכיסא. יש שם גם מספיק
(בהדגשה מלגלגת במקצת) לתשר בשביל הפיצה.

אנה מפשפשת בכיס המכנסיים, מוציאה חופן מטבעות. נותנת
לילדה, נותנת לנער השליחויות. שניהם מודים, אבל לא
הולכים אלא מצפים להמשך.

רוברט (לאנה): ומה איתי?

אנה (זורקת פרוסת פיצה לכיוונו): תפוס!

רוברט (קופץ ומנסה לתפוס בשיניו, אך מחטיא): כמעט.
התכוונתי לשוט.

אנה: אין זמן, יש לי עוד לקוחות (מעיפה מבט בקהל).

רוברט: עוד לקוחות?! פה זו ההצגה הכי טובה בעיר.

אנה: נראה לך?

הנער והילדה יוצאים ושומעים אותם מפטפטים בעליצות בחוץ,
אולי שומעים משהו על "מורה מדליקה".

אנה ורוברט לבדם. רוברט עודו על הארץ בתנוחה כלבית. אנה
נראית כמתארגנת לתזוזה.

רוברט (בקול תלונה): עוד לא הרבצת לי מספיק. אני רוצה
להגיע למיון כמו בפעם שעברה.

אנה: זה בתעריף גבוה יותר. אני באמת חייבת כבר לזוז.

רוברט: שתיים-שלוש אחרונות, רק לפרידה.

אנה סוגרת את התריס. חושך משתרר בחדר. רואים את
צלליתה מניפה את השוט ושומעים שלוש הצלפות בליווי
גניחה עמוקה.

רוברט: תודה.

אנה: מה אתה מודה? תנבח.

חינוך מיני (ב)

מדוע מואר החדר בנרות ריחניים ומלא בעלי ורדים? שאלה את עצמה דניאל בעודה מתעוררת משינה.

לרגע חייכה, זה ודאי רפי שרוצה להשלים...

לפתע ראתה שהשמיכה זזה. גבר זר שכב מתחתיה.

"מי אתה? איפה רפי?"

"את הזמנת אותי. שכחת?"

"לא אני."

"שילמת באשראי. היית לגמרי מטושטשת, עייפה. אז נתתי לך לישון. אל תדאגי. אני רגיל לקשישות. בואי לראות את השקיעה."

דניאל הביטה וראתה הרים צבועים בוורוד-סגול. ציפורים עם כנפיים כתומות ישבו על המעקה.

"אמא שלך יודעת ממה אתה מתפרנס?"

"ומה רע?"

"לא יודעת," אמרה דניאל, "יש אנשים שעושים משהו יותר פרודוקטיבי בחיים של..."

הגבר שאג: "אלוהים! את ציפי. ציפי... קפלינסקי."

דניאל: "כן, רגע... אתה..."

"ציפי. המורה שלי בבית הספר העממי!"

"הייתי אז צעירה, ואתה בטח היית התלמיד האהוב עליי," אמרה ציפי.

דפיקה בדלת.

"השמפניה שהזמנתי," אמר.

"תודה, לא היית צריך."

"בואי, בואי למיטה. אני אלמד אותך דבר או שניים, ואת
תספרי לי למה את כל כך בודדה."

עץ

תן לי להיות
עץ בשמורה.
איני מסוגלת
לשרוד בחוץ.

תן לי להיות עלה,
טיפה של גשם.

איני מסוגלת לסבול יותר
את החיים.
תן לי להיות
עץ.

חברי היקר, המוות

המוות יושב לי על המיטה
בבוקר, מחייך.
אומרת לו: "קח אותי."
אומר: "לא בא יומך."

הוא מפקח,
מכריז נוגות:
"הרבה עבודה יש לי היום,
המון נשמות לכבות."

חברי היקר ביותר,
המוות.
כל לילה נעלם,
כל בוקר חוזר.

אהבה בעידן קורונה

מחבבת אותך וירטואלית.

נִשְׁק להולוגרמה שלי.

פניך המחויכות בנייד

מטיילות לאורך גופי.

מתפשטת למרות שעליתי במשקל.

מסכות בלי רעשנים.

נס חנוכה ונס פורים.

מתפללת למרות שאתה זה חוצנים.

מדפיסה עוד שיר כמחווה.

אתה ואני? לא באמת.

ובלילה, בכבות המסכים,

חולמת אותך בקלידוסקופ של צבעים.

מפנקסה של הכותבת

א.

עמדנו בתור לקופה ב-AMPM. פי-ג'יי אמרה בבהלה: "הדיסק-און-קי שלי, שנתת לי לפני רגע ומכיל את כל הספר הבא שלי, נעלם." רגע לפני כן נפלו כל המטבעות מארנקא. הקופאי נרתם לאסוף אותם. כעת התכופפתי וראיתי מטבע של שקל על הרצפה. פי-ג'יי הייתה נסערת. חיפשתי על הרצפה את המפתח. פי-ג'יי לא יודעת שלאחרונה נעלמים לי הפצים ומתגלים על ספר התהילים שבחדר הנוסף. היא לא חוותה מצבים כמוני שאף עט שמושיטים לי לא כתוב. היא לא נתקלה במצב שדלתות הזזה לא זזות, שמפתחות לא מסתובכים בדלתות. חיפשתי את המפתח בשלווה. אדם זר נרתם לחיפוש. פי-ג'יי פתחה שוב את הארנק. המפתח היה שם. גדול למדי, חשבתי.

ב.

למחרת נסעתי לדירתה של המורה ליוגה טיפולית ששכנה ברחוב קטן בגבול רמת גן ותל אביב. אישה מוזרה בעיניה המתגלגלות בחוריהן. היא לקחה אותי לחדר קטן ולימדה אותי שם תרגילי נשימה.

"קשה לי להתעמל בבית המקדש", אמרתי. כשהסתיים השיעור ראיתי לפתע כמה שהיא נמוכה. "את הרי בגובה שלושה מטרים", זעקתי. היא לא ענתה. הדירה והשירותים היו עשויים עץ. חומר נדיר בימינו.

"קניתי אותי עם זה שיש בדירתך כל כך הרבה עץ", אמרתי.

כשיצאתי שמעתי איך היא נועלת את הדלת מכפנים.

ג.

ברחוב ראיתי חנות קסמים. האיש בחנות טען שהוא עובד שם

כבר חמישים שנה. אמרתי שהוא נראה בן חמישים בלבד. "זאת העבודה, בחנות. בזכותה אני נראה כך," אמר. יצאתי מהחנות. רוח קלה ליטפה את שערי.

ד.

הכול התחיל בערב רגיל אחד. ישבתי מול יוטיוב. בסלון ישב אבא ובדק שערי מטבעות. השוק וולוטיילי מדי, נהגתי לומר לו. אי אפשר למכור או לקנות מניות כרגע.

ביוטיוב הגעתי לפתע למוזיקאי ששמו ונגליס. עברתי שיר-שיר עד שהגעתי לשיר ששמו Voices. לחצתי על הכפתור. עלה שדר שנשמע כאילו הרכה אנשים מדברים ביחד ולא ברור מה הם אומרים אף על פי שהוא היה לבד. מייד כשהשדר סיים הפסיקו הרמקולים לעבוד.

ה.

ואולי זה התחיל כשהחוצן הגיע אליי פעם, עשה לי סריקה של המוח והשתיל שבבים. מאז אני רק כלי לטקסטים מעולים.

ו.

שוב לקחתי מונית עם פי-ג'יי לביתה. היא בקושי הולכת. כשיצאתי מהמונית הנהג הפטיר:

"צום קל."

עכשיו יוני, לא יום הכיפורים, חשבת.

ח.

המחשב מוחק לי אותיות. מוחק קבצים. יש לו כנראה תוכנה זדונית או בינה מלאכותית. מוזר. אני עדיין על וורד לא מוכר.

ט.

מנסה להוריד את התיק שלי מגב הכיסא. לא מצליחה. הוא כרוך מסביב. בסוף הצלחתי. כשאני שוב רוצה לקחת את התיק

מגב הכיסא הוא שוב מלופף סביב הכיסא ושוב קשה להוריד.
טוב, שיהיה.

י.

נכנסתי למונית וביקשתי לנסוע לנחלת בנימין לקנות סידור.
נהג המונית ענה לי שיש מקום לסידור בדיזנגוף. לטעמו צריך
לגשת לשם כי זה קרוב יותר.

הסכמתי. כשירדתי אמר לי, "אם לא יסתדר פה יש חנות מעבר
לכביש. בכל מקרה תתמקחי על המחיר."

ירדתי מהמונית. היה להם רק סידור אחד יפהפה וגם בנוסח
הספרדים. ממש כפי שרציתי. שאלתי מה המחיר וציפיתי
למחיר גבוה ולהתמקחות. "שלושים וחמישה שקלים," השיב
המוכר. נמלאתי פליאה. "זה סידור שהזמינו ולא לקחו," הוא
אמר.

יא.

חזרתי לבית הכנסת בבית החולים איכילוב. מפעם לפעם אני
מבקרת שם.

במסדרון, מול הכניסה לעזרת נשים, התמקמו נשים דתיות עם
עוגות ושתייה.

ביקשתי שיראו לי בסידור איפה עומדת התפילה ברגע זה.

הן אמרו לי בתדהמה שאני אוהזת בסידור של פסח.

יב.

אני במרפאת בריאות הנפש באיכילוב. מביטה על האדם
שמימיני. מוזר... הוא דומה מאוד למורה שלי לכתיבה. הוא
אומר שכבר עשר שנים הוא סובל מכאבים. ניסה הכול וכלום
לא עוזר. אני מנסה להצחיק אותו.

יוני אור מושקט

שירים, פזמונים, סיפורים קצרצרים

קומה עשירית

בקומה העשירית
כפרכר מנומנם
חי לו בשקט רווק ממוצע.
אף פעם לא נדחף בתור,
לא ביקש מעולם עצה
או פטור.
מתעורר כל בוקר
עם קפה חזק, קפה שחור,
והוא אחלה גבר.
על זה יכולים להעיד כולם.
שירת ביחידה מובחרת,
עבר לא מעט אלא הרבה.
לפעמים זיכרונות קשים
עולים בלילות קרים
או ככה סתם במקרה.

אבל ממשיך הלאה.
חייבים להילחם כי אין ברירה.
אנחנו מוקפים באויבים,
כולנו באותו סירה.
אבל הספינה טובעת
והקברניט עיוור.
ממשיך במשחק
כי יש לו חיים טובים,
וכל עוד הוא דופק כרטיס

הוא חי בסבבה.

יש לו כסף בכיס.

ואז הגיעה הקורונה

ושינתה את חוקי המשחק.

נדב חובש מסכה,

בצורה אלגנטית אפילו.

משתדל להיות אדם טוב יותר

כי לא רק הוא אלא כולנו כמשבר.

חבריו הטובים אומרים

שזה הזמן להתאחד. אחרית הימים,

והמשיח עוד מעט יבוא ויהיו ימים טובים.

בסוף נהיה כולנו אור לגויים,

אבל בינתיים

מי שרוצה לאכול בשבת

מוטב שיטרח.

החוקים וההגבלות

יותר ויותר מחניקים.

אין בהם היגיון.

החסכוניות נפתחים.

פיטרו אותו מהעבודה.

אין כסף לשכר הדירה.

הצ'קים חוזרים, לחצים בחזה.

אין תרבות, אבל מירי,

תראי איזה מחזה.

מלח הארץ מחזיק שלט כבד.
תותח מים פוגע בו חזק,
ומבלפור עולה כזה סירחון.
כמה יכול להיות ישיר, העלבון.
אני חושב שהבנתי, אדוני השליט.
דק הקו בין פטריוט לאנרכיסט.

לא שכחת מצנח? / יוני אור מושקט וזוהר דלל

במקרה, במעלית בשעת לילה מאוחרת
הגורל רצה מפגש.
או שזו הקארמה?
אם לא סתם צירוף מקרים.
בכל אופן, הצטלבו המבטים
בין השכן שלא ישן
לשכנה בלי מנוחה.

החליפו מבטים,
נמסרו המספרים,
יוצאים שבוע.
היא מאוהבת, כך אומרת.
חיפשה כל חייה מקום בארץ המובטחת,
פיסת נחלה
אשר אפשר למצוא בה נחת.
לא האמינה
שהאוסר טמון
רק קומה אחת מתחת.

כמה שהוא יותר תזזיתי
היא מתרגעת.
הוא קורא ניטשה
והיא מתפתחת.
אדם נקי, נעים הליכות
וגם זורם בלי עקבות.
אין לו זיכרון.
לכן, בלי להתאמץ הוא דיסקרטי.

וכשהוא מתבלבל אצלה הכול בסדר.
והוא בדרך כלל ככה... מסובב, אך אנרגטי.
גם כשהוא מתנשא תמיד נשמע אותנטי.
גם אם תדברי מלוכלך
הוא נשאר אסתטי.
והיא בוהה בו,
מבטה כה תמים.
יש לה נטפליקס,
אך משתוקקת לכבלים.
אפשר בקלות למכור לה חבלים.
ואיך שהיא תולה כביסה על חבלים.
קר לה, וחסרים לה אטבים.
גברת קרלה, האם נפלו לך תחתונים?
לפתע ראיתי אותם, על רעפיי הרופפים.
תחתוני זארה
תחת קקי של יונים.
האם ייטב לך
שאחזיר לך אותם נקיים?
יש לי "מקסימה",
מוציאה כתמים קשים!
את עדיין במעלית
ואני בחיפושים.
חשבתי שתרדי אליי
וירדת לשכנים.

בסך הכול השיגה את מבוקשה:
סיבה לרצות,
לרצות סיבה.

אדוארד סימפסון

זה היה בסתיו.

העלים הצהובים התעופפו להם בחופשיות ברוח
כאילו ברחו מלפיתת העץ המחבק אותם
עד שיבשילו, שלא לומר ירקיבו.
הייתה סופה משוגעת בחוץ,
אפילו דני רופ היה בשוק.
תקלות טכניות בשפע, הפסקות השמל לסירוגין.
לא אינטרנט ולא טלוויזיה!
ממש קטסטרופה, לא להאמין.

הוריו של אדוארד חיכו כבר חצי שעה
לשירות הלקוחות של הוט.
איימו בהתנתקות, בתביעה,
אפילו לעשות להם שיימינג! רחמנא לצלן.
העבירו אותם מנציג לנציג מנציג לנציג מנציג לנציג
וביניהם, המנגינה הכי לא נסבלת בעולם.
משום מה המנגינות האלה הכי נקלטות בראש.
אמו של אדוארד כבר חודש שורקת בכוקר
בזמן שהיא מטגנת חביתה.
מנגינת המתנה של מחלקת גיזום בעירייה.

אדוארד סימפסון היה בחור
קצת תימהוני, קצת לא ברור.
אדוארד היה משועמם.
הוא כבר כמה שנים לא קרא ספר,
אבל בגלל הנסיבות המצערות,

הסופה החזקה וחוסר התקשורת,
לקח לו איזה ספר מחזור שהעלה אבק במגירה.
להפתעתו גילה שלאמו הייתה אחות תאומה,
ולא סתם תאומה, תאומה זהה.
היא נפטרה מגידול ממאיר,
והוריו של אדוארד בחרו להסתיר,
לחסוך לו עצב וצער.
עדיף שימשיך בחייו כמו כל השאר,
יגלוש באינטרנט ולא בים,
ישחק באקס-בוקס ולא במגרש.
כך יעביר את חייו ללא חשש.
לא יהיה כלום כי אין כלום.

הסופה חלפה, התקשורת חזרה,
רק אדוארד סימפסון לא כשהיה.
הרופא אומר שהכול כשורה,
אין לו כלום.
אז למה מאז כשהוא הולך הוא סוחב אחריו רגל,
ככה בקטנה, כבעל מום.

סוס

אתה על הסוס
ואתה יודע שזה זמני.
קפצת עליו ללא היסוס
במין שיגעון רגעי
וידעת שתיפול מתישהו.
כי אין לך באמת שליטה.
אך לא פחדת.
ההפך.
הסכנה רק האיצה
את דרכך למעלה.
אימפולסיביות רגעית
מותירה צלקות חדשות.
נפלת וקמת, מהר.
נחיתה קשה היא סם מעורר.
ועתה החושך יורד על פניך
ואתה כורע על ברכיך.
זה הזמן לעשות בדק בית,
לשאול שאלות.

הבט קדימה
בלי חשש ובלי מורא.
אתה הוא הסוס
ואין בלתך.

אסקימואי

שמעון לקח שאכטה מעט ארוכה מהרגיל מהג'וינט, ובעודו מעביר אותו לדוד, היושב בספה הכתומה לידו, הרצינו פניו והוא אמר בנימה מלאת ביטחון:

"דוד, לתוכי שלך יש חיים טובים, תאמין לי, טובים יותר מאשר לרובנו."

דוד צחקק והשיב: "הסבר, נמק ופרט בבקשה, חכם שמעון."
"ואללה, דוד, מה חסר לספארו? מאכילים אותו, מטפלים בו, נותנים לו מים. אין לו דאגות, הוא לא חושב יותר מדי. אם זה היה באמזונס, התוכי היפה שלך לא היה שורד דקה, כולו מפונק. הייתה מפרקת אותו בשנייה איזה אנקונדה במאנץ'."

"אגב מאנץ'... תגיד, דוד, יש לך משהו במקרר?"

"שמע, שמעון, אין כלום. לא היה לי כוח לעשות קניות אחרי העבודה, גם לא ידעתי שתבוא בסוף. הפתעת לטובה, ואחלה החומר הרפואי הזה. איזה מזל שלאמא שלך יש אישור רפואי. אמא יש רק אחת, ואם יש לה אישור מה טוב. אבל המצב שלה יציב, נכון?"

"כן, היא בהתדרדרות מתונה. בינתיים עושה חיים, מבלה, טסה, יוצאת לדייטים. מאז שיש לה סרטן היא מעריכה את החיים. היא אומרת שזו המתנה שלה. היא יודעת שנשארו לה כמה שנים, אבל זה מדרבן אותה לחיות כל יום כאילו הוא האחרון."

שמעון התנדנד מסטול לעבר המקרר. הייתה שם חתיכת שניצל זרוקה בודדה בפינה שלא קרצה לו במיוחד, אבל הזכירה לו איזה אסקימואי בגלות.

כשחזר שמעון לסלון שאל אותו דוד, "תגיד, אם זה היה היום האחרון שלך בעולם, מה היית עושה?"

שמעון חשב על זה קצת והשיב לו, "הייתי משחרר את ספארו
לאמזונס, ואז מה שהיה קורה היה קורה. תוכי לא צריך לגור
בגבעתיים. וכשאני חושב על זה, כנראה גם לא בני אדם."

וואו, חיים, קמתי מאוחר

"וואו, חיים, קמתי מאוחר. מה-זה מצטער."

שלחתי למורי הנערץ לכתובה את ההודעה בוואטסאפ וחזרתי למיטה. עוד לא הגעתי אליה, וכבר הוא ענה, "כתוב משהו שמתחיל בדיוק ככה!"

בחדר, על המיטה, חיכתה לי שלכת.

שם מוזר לבחורה, אבל מי אני שאשפוט שמות או משהו בכלל?

הכרתי את שלכת בסתיו, וכשרק התחלתי לקלף מעליה את הבגדים - מעיל שחור עם נצנצים שמתחתיו לא היה כלום - לא האמנתי או דמיינתי שמסתתר שם כזה גוף של כוכבת פורנו. ואשכרה, הכול היה טבעי אצלה, בלי ניתוחים ובלי תוספות.

בעצם היא עברה ניתוחון, תיקון מחיצה באף. הייתה לה תקופה פרועה של מסיבות וקוקאין בשלוותה. ריקודים לא בקצב, והרבה מאוד עצב.

זה היה בזמן ששירתה בצבא כמדריכת צניחה, והמניות שלה רק עלו. אז על הדרך שיפצו לה טיפה את האף.

אבל זה מניע רפואי, אז לדעתי, זה לא ממש נחשב. מה גם שהיא הייתה יותר יפה עם הצורה הקודמת של האף. היה לפנים שלה יותר אופי, וכבר אז היו לה המון עוקבים באינסטגרם. גירה אותי לחשוב שכל כך הרבה אנשים מזילים ריר על התמונות שלה.

בכל אופן, בחלומות הכי פרועים שלי לא חשבתי שאני אכיר מישהי כזאת שווה היכרות מעמיקה. ואכן, הכרתי אותה היכרות מאוד מאוד עמוקה.

הייתי כל כך עייף באותו בוקר. יותר עייף ממה שאני בדרך כלל. עייף מהחיים האלה, מעצמי, מכולם. מכל המהמורות האלה בדרך. ככל שאני הולך יותר הדרך מתארכת, ואחרי כל

פיתול בא עוד אחד ואני לא רואה את הסוף של כל זה. איזו
נחת, איזה אור בקצה המנהרה. והמכשולים והמבחנים האלה
לא נגמרים. אגרופים לבטן ואגרופים לפנים.

ואני כל כך עייף

ואני לא רגוע

ואני לא במנוחה,

באמת, אף פעם.

בא לי, בחמסין המטורף הזה, להדליק מזגן על שיא הקור
ולישון לנצח נצחים לצד שלכת שמגיל שתיים-עשרה נרדמת רק
עם כדורי שינה.

סימן

את באת לדירה בלי להודיע
ושמרת איתי את השבת.
הדלקת נרות שכבו כעבור שתי דקות.
חשבת שזה סימן.

בחוץ מחשיך.
מביט מחלון המכונית.
שלושה כוכבים, השבת יצאה.
מדליק סיגריה ואין לי מה לומר לך.
את רוצה להגיע ליפו
ואני כמובן הנהג.
טועה שוב בפנייה בקיבוץ גלויות.
הדרך מתארכת, אורות נדלקים
ובפנים אותה שתיקה.

את באת לדירה בלי להודיע
ושמרת איתי את השבת.
הדלקת נרות שכבו כעבור שתי דקות.
חשבת שזה סימן.

בינתיים

חורי סיגריות על ריפוד עור צהוב,
סימנים של ישיבות.
השעות הקטנות של הלילה.
המאפרה נראית כל כך רחוקה,
אפילו מיותרת.
עצב קיומי נבלע בים של צחוק.
חברים ישנים שקשה לזרוק.

מי אני?

עוד בן אדם באמצע החיים?
גבר שלא מפנים?
איש שמתחיל להעדיף יציבות על אהבה?
קלט כבר את הבלוף בחלום האמריקאי,
מחדש שוב חוזה על דירתו השכורה.
מביט במסך דק, שומע נירוונה
ומפסיק לחפש הארה.

אני גולש לשנות התשעים,
מגשש באפלה קיומית.
בידיים חשופות אני מנסה להדליק את מה שנשאר.
לגלוש על חבלי הנוסטלגיה,
להרגיש מיותר.

בין אותות דיגיטליים
מנסה להבין מה אני.
מחשבים גוססים מחכים לשדרוג,

מחכים למשיח,
כל דבר שאת דעתם יסיה.

ובינתיים
עוד סיגריה, עוד אפליקציה
אהבה במשכנתא
חלומות לגניזה.

***

כשנה האחרונה הפסקת לנגן בפניי את השירים שלך.
אולי שמת לב שקצת נמאסו עליי, שנים שאת מנגנת אותם.
גם אני הפסקתי לנגן מולך, לפעמים גם לאהוב אותך.
אבל כשאהבתי כמה שאהבתי, כמה שאהבתי אותך.

אלוהים, האם נטשת?

(פוסט בפייסבוק)

אלוהים, האם נטשת

כמו טייס

רגע לפני התרסקות החמקן?

נראה לי, אלוהים, שאתה ממש לא מעודכן.

איפה היית? איפה היית?

כהפסקת צהריים? בשנת שבתון?

למה לקחת את שני בנינו הטובים ביותר ממשפחת רמון?

איפה היית בפיגוע האחרון?

איפה תהיה בפיגוע הבא?

במגדלי התאומים? בסדום ועמורה?

כשהייתי קשור, כשנחנקתי? כשהייתי בתרדמת,

כששתיתי מי ים באילת?

איפה היית בתקופת השואה? תגיד לי, ותגיד לי עכשיו!

אתה בכלל נמצא ביבשת השחורה?

ואם לא, יש לך פתק מההורים?

אלוהים, היית רע, לא הכנת שיעורים.

או שיש לך כרטיס במחלקה הראשונה, ומרוב שאתה מסטול

לא רואים מי אתה.

רד קצת. רד קצת למחלקת תיירים,

תראה איך זה לשבת שם כשאתה שני מטר ועשרים.

אלוהים, אני שואל, אתה חוצפן ולא עונה...

אולי אין קליטה אי שם בתחנה המרכזית? ברכבת התחתית,

במלונית?

איפה אתה כשניצולי שואה מחטטים בפחים?

ילדים טובים חולקים מזרקים,
הצ'קים שלנו אף פעם לא חוזרים...
אולי אתה איזה סלב בכלל, בניצה התל אביבית?
אולי אתה שחקן בתיאטרון גשר?
אולי אתה בכלל לא רואה את הקשר?
אז לא נאכל בשר וחלב...
לאנשים אין כסף לקנות תחליפים לחלב אם,
ואסור להניק אחרי סיליקון, כן?
ניקה איזה ציפרלקס או פרוזק.
אז בוא ניסע לסיני למרות האזהרה.
נפצח שם קשיו ונשתה קפה שחור, כזה טוב.
נשמע כל הדרך זוהר ארגוב.
נראה סרטים מצוירים, פינוקיו או מרקו, וכמובן נקנה בכרד.
נראה לי, השם, אתה יותר אבוד מרון ארד.
אולי אתה בכלל מרגל. סוג של אלי כהן.
יש לך חוזה טאלנט בקשת?
וכבר שוכחים שאנחנו המצאנו את פצצת האטום
ואת הסלקציה עוד מבית ראשון.
גם את הפיגועים המצאנו בתקופת האצ"ל,
אבל אל דאגה, הכול יהיה בסדר.
למה שונאים אותנו, למה שונאים? הרי אנחנו כל כך נחמדים.
השר השקוף לענייני רווחה חותך בצל כדי לבכות על מורהו הדגול,
ועם זאת מצביע נגד העלאת הקצבאות.
מעלים לנו את מחירי השיכר, ירוק לא חוקי,
אבל מה כבר ביקשתי, איזה בירה וצ'ייסר? נובלס וטורקי?
אבל אל דאגה, הכול טוב, יהיה בסדר.
אלוקים, כמה שאתה מאכזב כל פעם... כמה שפגעת בי.
אני מאמין בך באמונה שלמה ויודע שנמאס לך, נמאס לך.

היית רוצה לשקם את העולם המסריח הזה,
אז למה אתה מחכה?
תהיה אשר תהיה הדרך שבה תבחר,
עשה בי כרצונך והבא כבר את הגאולה.
עשה שלום בין כל בני האדם
ותרפא את הכדור הגוסס הזה... בבקשה.

שלי רפאל

שירים

אהבה נכזבת

שיר שכתבתי על אהבה נכזבת;
את מתנת הבדידות ארזתי לכד.
מגישה לך אותה בהיסוס,
אולי ביכולתך להפיג ממנה מעט.
מצטער, ענית בנימוס,
אך לא אני הוא האחד.
את מארג התשוקה
ארגתי בחוט.
היית לי עור ובגד וכסות.
לעטות על גופי ביום חורף קר.
להתפשט ממך ביום קיץ להוט.

דגיגי התקווה

כעורב המנקר במטבעות זהב
כנשר העט בשמי הליל
כיונה המשביעה רעב
כשלדג השולה דגים מהמים.
כך ניקרתי בזהב לכך.
כך עטתי עלייך.
מעולם לא השבעתי כך רעב,
וכל דגיגי התקווה נותרו במים.

***

בחור אחד ניקר בקמצנות בשפתיי.
בחור שני קפץ אל מותו ממרומי שדיי.
בחור שלישי עלה לי בדמים.
בחור רביעי נטף קרח כשתינה עמי אהבים.
מעולם לא שלחת לי
מישהו שיכפר על מותך.
וכולם היו רק גרזנים שהונפו בפראות לתוך גזע יתמותי.

במסדרון

כשהייתי קטנה
אבא שלי גר במסדרון.
הייתי לוקחת אוטובוס דמיוני
מהחדר שלי אליו.
הייתי עוזרת בתחנה מול השולחן שלו ומתיישבת מולו,
והוא היה מספר לי סיפורים על מלחמת העולם השנייה.
איך עמד מתחת לבניין שהופצץ
וכמעט עשה במכנסיים מרוב פחד.
הוא היה מספר לי על החברים שלו שאמרו לו, "בשבילך,
מרסל, נעשה הכול",
ודמעות היו זולגות מעיניו.
הייתי שומעת את צחוקו הרם כשהיה נזכר איך הגיע לארץ
דרך לבנון.
איך נתפס וישב בכלא.

כשהייתי קטנה
הייתי לוקחת אוטובוס דמיוני לאבא שלי
שתמיד חיכה לי בתחנה.
כשגדלתי קצת אבא שלי נפל למשכב.
הוא כבר לא גר במסדרון אלא במוסד גריאטרי.
הייתי לוקחת אוטובוס אמיתי לשבת איתו ולהחזיק לו את היד.

היום אני אישה בוגרת שלוקחת אוטובוס עד אליך
רק כדי לעשות איתך אהבה.
אתה גר על הדרך בין המסדרון למרכז הגריאטרי לבית העלמין
וגם אתה, כמו אבא שלי, רק רוצה שאני אניח לך לנפשך.

כמו שלג

אמא שלי מחייכת
אליי חיוך חסר שיניים
מבעד למיטת חוליה.
אין זכר לחגורות שהייתה מצליפה בי בהן.
אין זכר למילים הארסיות
שהייתה משלחת בי
בשעת כעס.
אין זכר למבטים הזועמים
שהפנתה כלפיי
כשלא נעניתי למרותה.
אמא שלי מחייכת אליי
חיוך חסר שיניים
מבעד למיטת חוליה,
ואני כמו שלג נמסה.

ערימות ילדות

ערימות ילדות נערמו באלבומים.
תמונות קלף הקולעות למטרה.
אבא, אמא, כלב.
סבתא לבנה מחרסינה.
כך דפדפתי בין כולם.
מלטפת כרטיסי ברכה ישנים.
ערימות ילדות נצרבו עמוק בתודעה.
זיכרון עתיק המחיה את לבי הזקן.
אבא, אמא, כלב.
סבתא לבנה מחרסינה שבורה.

שיר שכתבתי עכשיו

שיר שכתבתי עכשיו.
היית לי הלך רב-משמעות
ולא כאחד האדם.
בעודך נוגס בבשרי החבוט
נושק לשפתיי הנוטפות דם.
הייתי לך גברת
ואדון ומושל בחייך.
בעודי שואפת לקרבי מְנַצַּח עלומיך.
ועורי החשוף הפצוע
מבהיק לאור הלבנה.
מרפרף על עורך הנגוע
כמשק כנפי השכינה.

כמו כל היתומים

כמו כל היתומים
גם אתה סיפרת
שההורים שלך עדיין בחיים.
הראית לי תמונות
ואמרת

שהם קונים לך מתנות...
כמו כל היתומים
האמנתי לך.

כי גם אני יתומה,
וכשהייתי בגילך
גם אני הייתי מספרת
שההורים שלי בחיים.
מראה תמונות
ואומרת שהם קונים לי מתנות.
וכולם היו מאמינים
או לפחות מעמידים פנים.

כמו כל היתומים חיפשנו משפחה,
להתנחם זה בזרועות זה.
ועכשיו נותרנו שנינו
בדירת הוריי הישנה.
אפילו לא מבכים
את יתמותנו שנדחפה מזמן למגירה.
וענן שתיקה כבד בינינו
לא משחרר את דמעותיו.
וכך נפרדות דרכינו
עם בוא הסתיו.

באישון ליל

זה קרה באישון ליל.
פתע הגיח כמו גץ אש
ללא הכנה מוקדמת
השטן. בא לקחת את נשמתני.
לבש בגדי מלאך
והמתיק שפתיו בדברו אליי.
פתח לי עולם ומלואו.
שאון רב וצלצול רם של פעמונים
ליוו את הוד שטניותו.
מרעיף עליי מתנות ותשבחות
ולסתותיי שמוטות מרוב פליאה.
זה קרה באישון ליל.
פתע הגיח כמו גץ אש
ללא הכנה מוקדמת
השטן.
בא לקחת את נשמתני.

***

כל יום אני רוצחת בן אדם.
משספת את גרונו,
תולשת את קרביו,
דוקרת את לבו.
כל יום אני רוצחת בן אדם.
לפעמים זה איש חשוב,
לפעמים סתם נווד.
רשויות החוק לעולם לא מניחות עליי יד.
אצלן זה דבר שבשגרה
רצח אנשים.
אני דואגת לא להיתפס,
אבל אני אפילו לא בגדר חשודה.
כל יום אני רוצחת בן אדם
ואחר כך בוכה שאני רוצה אהבה.